

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΠΙΜΗΝΙΟΝ

ΥΠ' ΟΥΣΕΙΛΕΧΟΝ ΚΥΡΙΩΣ:

Τὴν φιλοσοφικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ἀπόδειξιν τῆς
ὑπάρξεως καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. — Διὰ τί ἡ
Ζωή; — Τὴν θεραπείαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. —
Τὴν τέρψιν καὶ ὠφέλειαν τοῦ πνεύματος διὰ δια-
φόρων ἠθικοπλαστικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἀρθρῶν,
κτλ., κτλ., κτλ.

ΥΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΕΜΑΤΑ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ

1891

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

« Κατὰ τὴν τῶν μελιττῶν εἰκόνα τῶν
λόγων δὲ ν μετιχεῖν, καὶ ἡς βοῶ-
ντις, τοῦ ἀνθρώπου δρεψάμενος, τὰς
ἀπάνθας ἐκκλίνει το

(Μίχα: Βασιλείας)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γνώμη καὶ σκέψεις. — Ἀνακοινώσεις ἐκ τοῦ ἀο-
ράτου κόσμου (Σύλλογος) — Συζητήσεις ζώντων καὶ τε-
θνηκότων. — Μ.τὰ θάνατον συνέχει τῆς ζωῆς — Μετενσάρ-
κωσις, Ἀθανασία τῆς ψυχῆς (Συνέλλογος) — Φαινόμενον μυ-
στηριώδες (προσόμειον τοῖς μυθοῖς Χηλμαῖ.). — Πυθώνισσα
κλαπεῖσα. — Πνευματιστὶ καὶ φαινόμενα. — Ἱπνωτι-
στικὴ διορατικότης — Θεραπεία φθίσεως κλπ. — Πρ. Πρα-
κτικὴ συμβουλὴ. — Θεραπεία τῆς ἐκάρθρωσεως διὰ τοῦ μαγνη-
τισμοῦ. — Τὸ ἐλπίδιον τῆς ζωῆς (Συνέλλογος) — Ὀνομα-
τομαντεῖα (Συνέλλογος) — Ἡ Ἐκδίκησις τοῦ Ἰουδαίου

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

«Θήσκοντες τοῦ ἀνθρώπου, προσερχονται τέσσαρες ἄγγελοι. Ὁ Θεὸς δι' αὐτῶν ἐξοικονομεῖ τὴν θλίψιν τῆς ἀποχωρήσεως τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος. Ὁ εἰς τῶν ἀγγέλων ἵσταται παρὰ τὴν κεφαλὴν, ὁ ἕτερος παρὰ τοὺς ποδας τοῦ θνησκοντος, ὑπὸ τὸ φερόμενον ἀνθρώπων ἐπαλειφόντων τὸ σῶμα δι' ἐλαίου, καὶ μένουν μέχρι τοῦ χωρισμοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Ὁ τρίτος ἄγγελος κρατεῖ εἰς χεῖρας ὀλόγην ἐξ αὐλοῦ οὐσίας, ἵνα δεχθῇ ἐν αὐτῇ τὴν ψυχὴν· τέλος ὁ τέταρτος ψάλλει ὕμνους εἰς γλῶσσαν ἀκατάληπτον τοῖς ἀνθρώποις. Οὕτως ἀποκομίζουσι τὴν ψυχὴν εἰς τὴν σφαῖραν ἣν ὀφείλει νὰ κτισθῇ»

ΑΓ. ΠΑΧΟΥΜΙΟΣ.

«Μ' ἐρωτᾶτε διὰ τὰς ἐπὶ τῆς μελλούσης ζωῆς ιδέας μου. Φρονῶ λοιπόν, ὅτι ἡ προϋστα ὑπαρξίς εἶνε μία ζωὴ μεταξύ πολλῶν σειρῶν ὑπαρξέων καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ μας εἶνε ἐν τῷ σώματι ἐνσαρκωμένη. Δὲν ἀμφισβᾶλλω ὅτι προϋτήρξαμεν καὶ ὅτι κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν προϋπαρξέων μας, ἐχρησιμεύσαμεν εἰς ἔργον τελεσιουργόν, πραγματικόν· ἐπομένως ὅτι το αὐτὸ θὰ συμβῇ καὶ εἰς μίαν μελλούσαν ζωὴν. Ἡ ιδέα αὕτη μοὶ προσμεριδιᾷ ἀείποτε. Φρονῶ, ὅτι ἐξακολουθοῦμεν προαγόμενοι εἰς ὑψηλότερον βαθμὸν τελειότητος, καθότι πᾶσα ζωὴ εἶνε προοδευτικὴ οὐχ ἥττον πιστεύω, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐφίχθωμεν εἰς τὴν ἐντελὴ τελειότητα».

[Ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ εὐσεβοῦς ἡρώως Γόρδωνος πρὸς τὸν σεβ. W. R. Tomlinson, ὅστις τὴν ἀπαχώρασεν ἐν τῇ ἐφημ. Daily Telegraph τῇ 23 Φεβρουαρίου 1884].

«Ὁ Θεὸς γινώσκει, ὅτι δὲν ἀνησυχῶ περὶ τῆς ζωῆς μου. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶμαι οἰονεὶ νεκρὸς πρὸς πάντα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου. Δὲν φροντίζω περὶ ἀπολαύσεων, περὶ τιμῶν, περὶ δόξης... Ὁ Θεὸς ἰδισμύσειν ἡμᾶς δι' ἰσχυρῶν ἀλύσεων πρὸς τὴν γῆν. Στεῖτε οἱ ἄλλοι σπικνωτάτα βιβλίσθητε νὰ ἐπικληθῇ τὸ θεῖον ἔλεος, ἀλλ' ἐγὼ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τῆς ἡμέρας καὶ εἰς νυκτός. Ἐάν

ποτε νοσήση ἡμῖν τέκνον, αἰσθάνεσθε τὸ μέγεθος τῆς δοκιμασίας καὶ ἀναμιμνησθετε τυχαίως τῶν ἡμετέρων παραπτωμάτων ..

Εὐρετέ μοι ἄνθρωπον περιφρονούντα τὸν χρυσόν, τὰς τιμὰς, τὴν δόξαν, θεωροῦντα τὸν Θεόν ὡς πηγὴν παντός ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ τὸν διχομαῖ προθύμως ὡς βοήθον...

(Ἐξ ἐτέρης ἐπιστολῆς τοῦ ΓΟΡΔΩΝΟΣ).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΟΡΑΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Συνέχεια.)

Ἴνα πεισθῇτε περὶ τῆς πλάνης σας ἀναγνώστατε τὰ βιβλία τῶν φυσιολόγων καὶ θὰ εἰδῇτε ὅτι ἐνυπάρχουσι τοῖς ζώοις κρίσις καὶ σκέψις. Τὰ βιβλία ταῦτα βρῖθουσιν ἀποδείξεων. Παρατηρήσετε τὴν γαλῆν ὅταν κυνηγῇ τὸν μῦν ἢ τὰ πτηνὰ· ἂν παρακολουθήσετε τὰς κινήσεις τῆς. θὰ ἀναγνωρίσητε ὅτι οἱ δόλοι, οἱ χοῦτα, ἵνα συλλάβῃ τὴν λείαν εἶνε ἀπόρροια τῆς σκέψεως, τῆς κρίσεως.

Ἐπανορθώσαντες τὴν ἐσφαλμένην ἰδέαν τῶν προλήψεων, τῶν μὴ ἀναγνωρίζουσιν ἐν τοῖς ζώοις, ἢ τὸ ἱνστικτον, μετασβάνομεν εἰς τὸ ζήτημα.

Κατὰ τὴν περίδον τῆς ζωότητος, τὸ Πνεῦμα ἀναπτύσσει τὰς αἰσθητικὰς καὶ ἐνισχύει τὴν βούλησιν διὰ τῆς ἀσκήσεως· ἄρχεται προπαρασκευαζόμενον διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ βλῆμοῦ τῆς ζωότητος εἰς τὴν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ μετάβασιν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὰ Πνεύματα, τὰ ὠρισμένα διὰ τὴν διεύθυνσιν τῶν Πνευμάτων αὐτῆς τῆς κατηγορίας, ἐπάγουσιν αὐτὰ εἰς τρόπον ὥστε νὰ προαισθανθῶσιν ἐν εἶδος αἰσθημάτων ἀγνώσιων ἐν, ἅτινα θὰ τοῖς προξενήσῃσι κατ' ἔργου εὐχαριστήσεις μεγαλειότητας, βραδύτερον δὲ θὰ τοῖς παρέλθῃσι τὴν εὐτυχίαν.

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ Πνεύματα συνετελεῖ τῆς οὐλώσεως προαισθανθείσας τοιαύτης ἡδονικῆς ἐκπύσεως εἰς τὸν ἀνθρωπισμὸν τοῦ

περιπνεύματός των μεταβολὴν ἰξιστημείων, μεταβένουσι ὅ οὕτω ἐκ τῆς ζωοτικῆς μορφῆς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην.

Ἐρ Ἐννοῶ τὴν ἣν πορεῖν ἀκολουθεῖ τὸ Πνεῦμα πρὸς ἐπιτευξιν τῆς ἐκτάκτου μεταβολῆς ταύτης, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς εἶνε δυνατόν νὰ γεννηθῇ ἡ ἐπιθυμία πρὸς γματός τινος ἀγνώστου.

Ἀπ Γνωρίζετε ὅτι ὁ Θεὸς ἐνέθηκε ἐν τῷ Πνεύματι δύο διεγερτικά ἐκτετήρια, ἅτινα ὠθηῦσιν αὐτὸ πρὸς τὴν τελειοποίησίν του, κατ' ἀρχὰς ὕλικως βέβαια, βραδύτερον δέ, καθόσον ἡ ὕλική πρόοδος ἀναπτίσσεται· εἰς ἐπαρκοῦντα βαθμὴν, οὗτὸ τὸ διεγερτικὸν τὸ ὦθει εἰς τὴν ἐκζητήσιν ἡδυναθείας τινὸς ἣν προκισθεται μὲν, ἀγνοεῖ δέ. Ἰδοὺ δὲ ἡ ἀρχὴ αὐτῶν τῶν σκιῶν, αἵτινες, διὰ τοῦ προορηθέντος ὁροῦ, τροποποιούσιν τὸ περιπνευματικὸν σῶμα πρῶτον καὶ εἶτα τὸ ὕλικόν.

Ἐρ Θέλω νὰ μάθω καὶ τοῦτο δηλ. τὴν βαθμιαίαν πορείαν τοῦ Πνεύματος κατὰ τὴν περιόδον του ἐν τῇ ζωότητι, ἵνα δυνηθῶ νὰ ταξινομήσω τὰ ζῶα κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νοημοσύνης των.

Ἀπ. Παρατηρήσαμεν ἤδη, ἀγαθὸν τέκνον, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸ Πνεῦμα ἐλευθέρων καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ ἴδιον ὀφείλει νὰ ζητῇ καὶ εὐρίσκη τὴν ἣν πορείαν δεόν ν' ἀκολουθῇ, ἵνα προσπελάσῃ πρὸς τὴν ἀναμένουσαν αὐτὸ εὐτυχίαν.

Ὁ Θεὸς λοιπὸν δὲν ἐχάραξεν εἰς τὸ Πνεῦμα δρομολόγιόν τι, οὗτινος σταθμοὶ νὰ ὦσι τὸ σῶμα τοῦ τοιάδε ἢ τοιάδε εἶδους ζῶων. Ἐκαστον Πνεῦμα διατρέχει αὐτὴν τὴν περίοδον ὠθοῦμενον κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ ἐνστίκτου τῆς μιμήσεως, μέχρις οὗ ἀρχὴ τις κρίσεως καὶ ἀκρίσεως τὸ ὁδηγήσῃ νὰ διακρίνῃ (λίαν ἀσθενῶς, βεβαίως) τὰς ἀρμοζούσας αὐτῷ τελειοποιήσεις.

Αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀγνώστου, διεγείρουσα τὰς ἰδέας του, ἔχει αὐτὸ εἰς ἀλλαγὴν τοῦ σχήματος, καθὼς κατ' ἀρχὰς σταθμεύοντος, ἀλλὰ βαθμυδὸν εἰς τελειοποίησιν προβαίνοντος.

Ἐρ Τί ἐννοεῖτε, παρακαλῶ, διὰ τοῦ ἐνστίκτου τῆς μιμήσεως, ὅπερ ὦθει κατ' ἀρχὰς τὸ μάλλον ἢ ἥττον συνειδὸς κατευθυνόμενον Πνεῦμα πρὸς τὸ τοιάδε ἢ τοιάδε σχῆμα ἐκ τοῦ βραχυλείου τῶν ζῶων.

Ἀπ. Ἡ λέξις μιμήσεως ἐνταῦθα μεταφορικῶς σημαί-

νει δὲ πορείαν τακτικὴν ἢ τὴν αὐτὴν συνήθως ἢ, ἂν προτιμᾶτε, ὁρᾶν ἀπυνηδόν, ὡλοῦσαν το ὄν πρὸς τινὰ σκοπὸν εἰς ὃν ὀφείλει ν' ἀφίχθῃ.

Ὅπως κατὰ τοὺς ὁρκατοὺς καὶ τοὺς φυτικὸς ἠχηματισμοὺς τὰ Πνεύματα θίνα ἐνεργοῦσι διευθύνονται ὑπονομῶν εἰς ἀγροῦσι καὶ δὲ προαισθάνονται, διότι δὲν ἀπέκλῃσαν εἰσεῖν τὴν κρίσιν καὶ τὴν διάκρισιν. εἴτω καὶ τὸ Πνεῦμα, ὅπου μεταβαίνει ἐκ τοῦ βασιλείου τῶν ζώων εἰς τὸ τῶν ἀνθρώπων, εὐρίσκεται ἐν ὧν νεῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ἀγνοεῖ, ἀλλὰ προαισθάνεται, ἀπυνηδόντως βέβαια, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ὀρίσῃ τὴν φύσιν αὐτῶν. Ἐκ τούτου, ἐνδοιασμός. ἀμνηχανία καὶ τάσις πρὸς μίμησιν.

Σημειώσεις : Παρατηρητέον ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης καθ' ἣν τὸ Πνεῦμα, αἰσθάνον ἐκ τὴν νεῶν μορφῇ, γινώσκει νὰ μεταχειρισθῇ τὸ νέον του ἐργαλεῖον, καθίσταται ὑπεύθυνον τῶν πράξεων του καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς ἐξαικονίζεται αὐτῷ, κατὰ τὸν πλανητικὸν τοῦ βίου (erraticité) (*). ὁ ἐπίγειος βίος, ἐκ κρίνῃ τὰς συμπεριλάς τῶν πράξεων του, καὶ ἐκ διὰ τῆς τοιαύτης ἀναθεωρήσεως τῆς προηγουμένης ὑπάρξεώς του, ὁδηγηθῇ εἰς τὰς ἀποφάσεις. ὅς θὰ τῷ ὑπαγορεύσων ἡ ἀνάπτυξις τῆς νοημοσύνης καὶ τῶν ἐπαγωγικῶν συμπερασμάτων του.

Ἐρ. Εἴσατε ὅτι ἐκ τῆς στιγμῆς ἀρχεῖται ἡ κρίσις ν' ἀναπτύσσεται, τὸ δὲ καθίσταται ὑπεύθυνον τῶν ἔργων του. Ἀλλὰ ποία ἡ φύσις τῆς ἐνθύνης καὶ ποία αἱ συνέπειαι αὐτῆς;

Ἀπ. Πρὸς ἀπάντησιν δέον νὰ καταρρίψωμεν πρῶτον καὶ ἐκμηδενίσωμεν ὅλας τὰς προλήψεις τοῦ πλήθους.

Αἱ προλήψεις αὗται προέρχονται ἐκ τῆς ἐσφαλμένης γνώσεως τοῦ Θεοῦ, ἣτις τὸν παρίστησιν ὑπὸ ψευδὲς πρόσχημα, ἀποδίδουσα αὐτῷ ἐντυπώσεις ἀσυμβίβαστους πρὸς τὰς θείας τελειότητάς του.

Πρῶτη πρὸς κατεδάφσιν τῶν προλήψεων εἶναι τὸ *προπατορικὸν ἀμάρτημα*, γεννηθεῖσα ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδάμ καὶ παραδεχθεῖσα ὡς θεμελιώδη ἀληθειαν ἀληθὴν τινὰ ἀλληγορίαν, ἣν θὰ σὰς ἐξηγήσωμεν ἀργότερα, ἂν θελήῃτε.

(*) Σ. Μ. Erraticité ἀποκαλοῦσιν οἱ Πνευματισταὶ τὴν κατὰστασιν ἢ τὸν χρόνον, ἐν ᾧ διανοεῖ Πνεῦμά τι ἐν τοῖς περὶ τὴν γῆν ἀτμοσφαιρικοῖς καὶ αἰθερικοῖς κύκλοις, μέχρι οὗ ὁρίσθῃ ἡ ἐκ νέου ἐναρμόνισις του.

Μὴ ὑπερβύνηται λοιπὸν τριτοταξιοῦ ἀμαρτήματος διὰ εἰλεθεῖς πλέον ἢ καὶ χιτῶνες· καὶ ἐκείνοι οὐκ ἐκείνους, οὐδὲ τῶν διανοητικῶν ἡμῶν ἀμαρτήματα ἄλλου ὄντος, ζήσαντος προ πολλῶν χαλᾶδων ἐπὶ καὶ ἂν καλῶς τὸ συλλογιθῶμεν, ἡ δὲ κακισμὴν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ μάλλον μεγαλύνεται εὖτις, καθότι δὲν ἐκδικεῖται πλέον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τὸ σφάλμα τοῦ ἰσχύου.

Μόνῃ ἡ λέξις ἐκδίκησις τοῦ Θεοῦ ἀποδεικνύει τὸ μέγεθος τῆς τοιαυτῆς πλάτης.

Ἀποκρίναντες εἰς τὸν Θεὸν τὴν ἐκδίκην ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἑμμετρον, οὐ οὐ κατὰ τὴν, τὴν ἑμμετρον οὐ οὐ δικαιοσύνην, ἐμμετρώνομε· οὐτὶς τοῦτο θέλει προσοῖτα.

Διοτι δὲ οὗτος εἶχεν καὶ τὴν ἐκδίκησιν, δὲν θὰ ἦτο τότε δυνατὸν νὰ ᾖ ἡ πτωχὴ, χρεὼς.

Ἄρα οὐ αὐτὸ τὸ πάθος ἔχει τὸν Θεὸν εἰς ἐκδίκην κατὰ τῶν ἀθωῶν ἐκκαταστάσεων πλῆθος, ἰσχύος, ἡ δικαιοσύνη τοῦ δὲ εἶναι ἀπείρους.

Ἰδοὺ λοιπὸν δύο εὐσιωδῆ προσόντα τοῦ Θεοῦ μετέμεινα τὰ δ' ἐκ τούτου συμπερασματικὰ ἄγουμεν τὰς σχεθεῖς εἰς τὸ σχατὸν ὄριον· τὴν ἄρνησιν τοῦ Θεοῦ.

Ἄρα τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ἀμάρτημα τοῦ Ἀδάμ δὲν ὑφίσταται.

Ἄρα ἡ ἀνθρωπότης δὲν εἶναι ὁρισμένη πρὸς αἰώνιον τιμωρίαν καὶ δεινότητα.

Ἄλλ' ἂν ἀντὶ τῆς προλήψεως ταύτης, θεωροῦντες ἡμᾶς ἀπονεύοντες ἐκκληματίζοντες ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καταστρεψώμεν τὴν ἰδέαν τοῦ θυμοῦ, ἂν ἐπανορθώσωμεν ἐν τῷ πνεύματι μας τὴν ἀληθῆ φύσιν τοῦ Θεοῦ, φύσιν οὐσὼς πατρικὴν, ἀγαπῶντες τὰ τέκνα τοῦ δι' ἀγάπης μετὰ κλειτερας τοῦ ἀνθρώπου ἀτάσεως τῆς ἀγάπης τῶν πατέρων καὶ μητέρων ἕκαστο τὸν ἑαυτοῦ σθένος καὶ ὅχι βέβηλον αὐτὰ διὰ βέβηλας ὁ γίγνεται, θὰ αἰσθῶμεν τὸ εἶναι τῆς ἡδίας ἀπορροίας βέβηλας μεν ἐνεργητικῶς, οἰκτιρμονος, ὅταν ὑποκρίνωμεν εἰς ἀμάρτημα τι, βλάβη δὲ ἐνθουσιαστικῶς, ὅταν αἱ προσπάθειαι μας τείνουν νὰ μας ἀυψώσωσι καὶ δὲ θὰ βλέπωμεν τὸν Θεὸν ὡς κριτὴν, ἀλλ' ὡς τὴν φλοστογυριαν τῶν μητέρων . . .

Ὁ Θεός, τὸ εἶπομεν ἤδη, ἔχει ἀγάπην ἄνευ ὁρίων, ἀγάπην,

δι' ἣν ἔγνω νὰ πλάσῃ τὰ ἀπειροτληθῆ ὄντα, ὅσα οἰκοῦσι τοὺς ὑπάρχοντας κόσμους καὶ ὅσα θὰ οἰκήσωσι τοὺς γεννησομένους ἐν τῇ συνεχεῖς ἀπάντων τῶν αἰώνων.

Ὁ Θεὸς λοιπὸν διὰ τῆς φύσεως τῆς ἀρχικῆς αἰτίας τῶν πλάσεων του, ὥρισεν ὅρον. ὃν δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν, ὅτι δηλ. ἡ ἀληθὴς εὐτυχία πηγάζει ἐκ τῶν εὐτυχῶν οὐ καθιστώμεν, καὶ ἐκ τῶν εὐτυχιῶν εἰς ἃς συντελοῦμεν.

Εἰς τοῦτο συνίσταται ὁλος ὁ νόμος τῆς εὐθύνης τῶν ὄντων.

Ἀποδειξαντες τὴν πλάνην τῶν προλήψεων, αἵτινες μεταστρέφουσι τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ εἰς εἶδος τι ἀδικίας, προβαίνοντες εἰς τὴν δήλωσιν τῶν συνεπειῶν τῶν εὐτυχῶν ἢ δυστυχῶν πράξεων τῶν πνευμάτων.

Πρὸς διασάφησιν αὐτοῦ τοῦ ζητήματος εἰσελθόμεν εἰς τὴν ἀληθειαν, βασιζόμενοι ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς φύσεως τοῦ Θεοῦ, ἐφαρμόζοντες δηλ. τὰ στοιχεῖα ἄνευ τῶν ὁποίων ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἦτο τοιοῦτος ἀνώτερος παντὸς ὅ,τι ὑπάρχει καὶ μέλλοντος νὰ ὑπάρξῃ.

Ὁ Θεός, τὸ ἀναγνωρίζομεν, κέκτηται τὴν ἀπειρον ἀγάπην.

Λοιπὸν αὐτὴ ἡ ὑπερπλήθους ἀγάπη ἄγει αὐτὸν εἰς τὸ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ καὶ νὰ τὴν διαχύσῃ ἀναλόγως τῆς ἰσχύος του, δηλ. ἄνευ ὁρίων.

Τούτου θεθέλωτος, ἐπανέλθωμεν εἰς ὅ,τι ἐσπουδάσαμεν ἤδη, δηλ. εἰς τὴν πηγὴν τῆς ἀπειρου εὐδαιμονίας τοῦ Θεοῦ.

Διὰ τῶν δύο τούτων προσόντων τῆς θεότητος ἐννοοῦμεν τὸν λόγον τῆς δημιουργίας· τὴν τε ἀνάγκην διὰ τοῦ πλάσσαι, ἵνα καταστῇ καὶ ἄλλους εὐτυχεῖς καὶ τὸ εἶδος τῆς εὐτυχίας. ὅπερ ὁ Θεός προεθετο νὰ δώσῃ εἰς τὰ πλάσματα του, τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ κάμουν καὶ αὐτὰ ἄλλους πάλιν εὐτυχεῖς Ὑπο τὴν τοιαύτην ἐκτίμησιν τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ θ' ἀνεύρωμεν τὴν εὐθύνην ἥ, ἵνα ὀρθότερον εἰπῶ, τὰς εὐτυχεῖς ἢ δυστυχεῖς συνεπειὰς τῶν πράξεων τῶν πνευμάτων.

Ὁ Θεός, ἐν τῇ δημιουργικῇ κρίσει του γνοὺς νὰ προαιεσθῇ τὰ ὄντα διὰ τῆς ὅσον ἐνεστὶ μεγαλειότηρας τῶν εὐτυχιῶν, ἡθέλησεν ὥστε ν' ἀνεύρωσιν αὐτὰ, ὡς αὐτὸς ὁ ἴδιος, αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν ἐν ταῖς πράξεσιν αὐτῶν, ταῖς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προσεγγιζούσαις πρὸς τὴν αἰτίαν τῆς ἀπειρου εὐτυχίας, ἣν ὁ ἴδιος αἰσθάνεται.

Κεῖ ἐπιπλήρῃ ἡ εὐδαιμονία τοῦ προέρχεται ἐκ τῆς ἀνευ ὀρίων διαχρισίως τῇ αἰτίᾳ τῆς ευδαιμονίας τοῦ—τῆς ἀγαπῆς—ἤ' ἐλησέν ὥστε τὰ ὄντα, ἅτινα προωραιοὶ ν' ἀπελούσωσιν αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν καὶ νὰ τῷ τὴν ἀναπειδώσωσι, ν' ἀνεύρωσι καὶ ταῦτα ὡσαύτως τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ εὐχαριστήσῃ τοῦ νὰ κάμωσι κατ' ἀρχῆς εὐτυχεῖς καὶ εἴτα τοῦ ν' ἀγαθασωσιν, ἐν ἀπεριοριστῇ τινὶ αὐταπαρνήσει, τὰς ἀνθρωποτητας εἰς τὸ νὰ αἰσθανθῶσιν αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν, ἥς τὰ εὐεργετήματα ἐκτιμῶσιν.

Ἄφ' ἑτέρου δέ, ἵνα τὰ Πνεύματα δυνηθῶσι νὰ εἰσελθῶσι δυναστικῶς ἀφ' ἑαυτῶν, δηλ. αὐτοβουλήτως, εἰς εὐτὴν τὴν ὁδὸν τῆς ἀφροσιωσεως, ὥρῃσι τοιοῦτους νόμους, ὥστε ὁσάκις τὸ Πνεῦμα διενεργεῖ πράξεις ἐναντίας, δηλ. ἐπιβλαβεῖς εἰς τοὺς ἀδελφούς του, νὰ τῷ ὦσιν αἰ συνεπειᾶ· ὁ εἴρηαι καὶ νὰ τῷ ἐπενεγκῶσι τὴν ὁδουὴν. Εἰς τρόπον ὥστε, τῆς πειρας συνταρσεως, νὰ κατορθοῖ νὰ εἰσελθῇ αὐτοβουλήτως εἰς τὴν οὐκον, ἥτις προσεγγίζουσα αὐτὸ πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τῶν ἔργων του, νὰ τὸν ὁδηγῇ πρὸς τὴν εὐτυχίαν, ἥτις ὠρισταὶ αὐτῷ.

Ἐρ. Ὑπεκλήσατε τὴν περιεργίαν μου εἰπόντες, ὅτι ἡ π-ῶσις τοῦ Ἀδὰμ ἦτο ἀλληγορικὸν σχῆμα, δι' εὐδυναί νὰ ὑπενόησω, ὅτι ὁ Ἀδὰμ δὲν ἦτο πραγματικὸν ὄν· ἐπιτρεψάτε μοι νὰ ἐρωτήσω τὴν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου γνώμην σας, διότι διαβλέπω ἀναθρώσκοντα σπουδαία συμπεράσματα ἐκ τῆς ἀρνήσεως τῆς κατὰ παράδοσιν διαδόσεως αὐτῆς δοξασας.

Ὅποσα ζητήματα, ὅπως αἰ θεωρεῖται, ὅποσα δέγματα θὰ καταπίσωσιν ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπιβεβαιώσεως, ὅτι δηλ. ἐκεῖνος ὁ θεωρεῦμεν ὡς γενάρχην τῆς ἐπιγείου ἀνθρωποτικῆς εἶνε μῦθος, ἀλληγορία, εἰκὼν!

Ὅχι πλέον ἀμάρτυμα προπατορικόν, ὁχι πλέον καταδίκη ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωποτικῆς, ὁχι πλέον παπασυντ, ὁχι πλέον.

.....

Ἀλλὰ δεσποζουσα ἀπάνταν τούτων τῶν ἐρειπίων ἡ μεγάλη, ἡ συμπαθητὴ καὶ εἰκὼν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας, τοῦ διδασκοντος εἰς τὸν κόσμον τὸν ἀληθῆ νόμον τοῦ Θεοῦ

(Ἔπειτα συνεχεῖς)

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΖΩΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΘΝΩΤΩΝ

Πέμπτη συνεδρία

**Μετά θάνατον συνέχεια τῆς ζωῆς, Μετενσάρκωσις,
Ἀθανασία τῆς ψυχῆς**

ΠΝΕΥΜΑΤΟΒΛΑΟΣ

Κύριοι,

Βασιζόμενοι ἅπεντις, κατὰ τὴν προηγουμένην συνεδρίαν, ἐπὶ θετικῶν καὶ βεβαίων, συνεφωνήσαμεν ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξίν τοῦ πνευματικοῦ μας στοιχείου. Ἀνελιρέτω καὶ ὁμοθυμαδὸν ἀνεγώισαμεν ἅπαντες αὐτὴν τὴν παρογοροῦ ἰδίαν: τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς μας, μὴ διαφωοῦτε. ἢ ἐπὶ τοῦ ζητηματος τῆς οὐσίας της, τῆς φύσεώς της καὶ της ἀρχῆς της τοῦτο δε, ὅτι ὅσον ἀφορᾷ ταῦτα δὸν δύναται νὰ θαπισθῶμεν ἢ εἰς υποθέσεις κατὰ το μᾶλλον ἢ ἧτον λογικὸς καὶ ἀμφισβητησιμὸς, εἰλεψ.ι ὁδομένων ἱκανῶν νὰ προσπορισωὶ τὴν βεβαιότητα Ἀλλ' ὁρίγον μᾶς μέλει, ἀφοῦ ἐπετύχομεν τὸ οὐσώδες, τὴν βεβαιώσιν δηλ τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς μας.

Ἀναμείνοντες τὸ πλεῖον ἐκ τοῦ μέλλοντος, πρέπει νὰ εὐχαριστηθῶμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπὶ τοῦ ζητηματος τούτου μεγάλην προοδὸν τὴν ἐκ τοῦ παρελθόντος κτηθίσαν, τὴν τοσφ.επιμονὸν καὶ ἀδεδαίον τυγχάνουσιν πρὶν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ προνοιακοῦ πνευματισμοῦ οὕτως οἱ πειραματισμοὶ ἤρξαντο περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἡμίσεως τοῦ αἰῶνος τούτου. Προηγουμένως εὐρισκόμεθα ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ ἔχοντες πρὸς ὁδηγίαν μίς ἢ ἀολιστοὺς τινὰς ὑποθετικὰς γνώμας καὶ βεβαιώσεις μᾶλλον τολμηρὰς παρὰ ἀλανθαστοὺς

Βεβαιωθέντες περὶ της ἀληθείας διὰ τοῦ πειραματισμοῦ θὰ πρᾶξωμεν τοῦ λοιποῦ, ὡς μοι φαίνεται, κάλλιον, ἀν.σπουδαιῶς καταγινόμεθα εἰς τὴν γνώσιν τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ τοῦ στοιχείου, τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγῶ, ὡς μας τὸ ἐπιβάλλει καὶ ὁ διάσημος Πασκάλ, αὐτὸς ὁ ὑπεροχὸς κριτικὸς, λέγων: «Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς εἶναι πρᾶγμα οὕτως ἐνδιαφέρον, ὥστε πρέπει τις ν' ἀπώλιστα πᾶν αἰ-

σθημα, ἐδιεπαρῶν νὰ κέθῃ τὰ παρὰ αὐτῇ. Αἱ σάψεις μας ἀπαιτοῦν αἱ πράξεις μας ἔκτακτοι, ἀεὶ ἐκτακτοί. Ἰσχυροὺς καλῶμεν, καὶ ἰσχυρῶς τῆς ἐλπίδος τῆς αἰώου ὑποχρῶμεν ἢ μὴ ἐδύνανται νὰ προβῶμεν εἰς διασῶμα τ. ὄφθιν, ἂν δὲν ἔχωμεν ὑπ' ὄψει αὐτὸ το πᾶντων κυριώτερον ἀντικείμενον»

MAPCHAL

Βεβαιούσι τῷ ὄντι οἱ πνευματισταὶ ὅτι μετὰ θάνατον ἐξακολου-
θοῦμεν ζῶντες. Ἀλλὰ ὁ ἀτὶ καγὼ νὰ μὴ δυνθῶ νὰ χαριστῶ οὐρά-
νιον τινα ἄγγελον λεγοντα μοι ὅτι ἡ μετὰ θάνατον ζωὴ εἶνε ἀλη-
θης καὶ νὰ προστεθῇ οὕτω πρὸς τὴν ἐπὶ τῇ βεβαιότητι χαρὰν καὶ ἰ-
τῆς ψυχῆς ἡρέμια, ἡ ἐκ τοῦ προφανοῦς ἀπορρέουσα :

AAΦ. ESQUIROS

Ἄλλὰ καὶ πρὶν τοῦ πνευματισμοῦ—οἱ οὐ πάσα ἀμφιβολία ἐκ-
λείπει—ἐγὼ ἴδον, ἀγαπήτα συν ὁμοφύλων, τὴν βέλτιστον ταύτην.
Ἦτο ἤδη κατηγορία τις κεκρυμμένη ἐντός μου περὶ ἄλλης τινὸς
ζωῆς Ὡς πρὸς τοὺς μελλόντας προσορσμούς μας προσεδόραμον εἰς
τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν μαρτυρίαν αὐτῆς, ἡ δὲ ἐπιστήμη εἶπε πρὸς
τὸν ἄνθρωπον: Θά ζήσης.

BAQUENAUST DE PUCHESSÉ

Κὲγώ, ἀνεξάρτητῳ τοῦ πνευματισμοῦ, ἐπίστευσα εἰς ἄλλην
ζωὴν διὰ πολλῶν καταπε-στειλῶν συλλογισμῶν, εἰοί λ χ οἱ ἐξῆς :

ἰον— Ὁ Θεὸς εὐλὸν ἄλλο σκοποῦ ἀδημιουργοῖ : τὰ ὄντα, τὰ φυτὰ, τὰ ζῶα ἔχουσι τὸν λόγον τῶν ὀφθαλμῶν ἐγενετο ἵνα βλέπῃ, τὸ εὖς ἵνα ἀκούῃ Ὁ νοσημὴν καὶ αὐ-ἐξουσιοῖς ἀνθρώπου οὐκ ἔστι ἢ ἄλλος ὁ μὴ ἔχων τὸν λόγον τοῦ εἶ-αι, ὁ μὴ ἔχων τὸν προορισμὸν τοῦ ἄν- ἢ ὑπαρξίς εἶχε τὰ ὄντα τῆς μέχρῃ τοῦ τζφου, διατὶ τότε αὐταὶ αἰ- λπὶ ἐς τῆς ἀθανάσιος, ὅς ὁ Θεὸς ἐνέδλεν ἡ-ιν ; Μονος ὁ ἀ-θρῶπος ἐκ τῶν ὅ-τω- τοῦ κόσμου τούτου κεκληται : ἵνα γνωσθῇ, δοξοζῇ καὶ ἀγαπᾷ τὸν Θεόν Καὶ ὅμως εἰς οὐδὲ μέρος τῆς γῆς εὐρ-σκει ὁ ἀνθρώπος τὴν ἐκφρασιν τῆς ἰδίης του, τὴν ἐσ-ίαν τῆς ἀγάπης του, τὴν πληρώσιν τῶν ἐλπίδων του : Σοφὸ- σκοποῖ διακαρπυτομενοὶ παρὰ τὸ ἄν-ατον, σκληροὶ ἀπογοητευοί, ψευδεῖς ἐλπίδες, εἰσθε λο-πὸν ἡ ζωὴ ; ὁ σκοπὸς ἐν ὁ Θεὸς προεθετο διὰ τὸ

ἐλλεκτὸν πλάτλα του ; Αὐτὴ ἡ βίωσις εἶναι βίωσις ἀβέβαιος

2ον — Ο ἄνθρωπος πραγματοποιεῖ τὸ πᾶν θῆλον περὶ αὐτοῦ
Ποθὲν λοιπὸν αὐτὸ το εἶσθημα τῆς αθανασίας, τὸ τοσοῦτον ἀντιθετὸν
πρὸς τοὺς γενεακοὺς νόμους τῆς φύσεως;

Προερχεται ἐκ τοῦ συνειδῶτος δι' οὗ ὁ Θεὸς μᾶλλον ἐπιτοίχισαι.

3ον — Ποιοὶ φυσικοὶ, ὁδῶναι ἡθικαί : οὔτε φιλάνθρωπος, ὑποφέρει ἀπὸ γενεῆς μετὰ τῆς τελευταίας του στιγμῆς ὁ ἄλλος ὑφίστηται ἀναξιοπαθῶς δεινοπαθήματα : εἶναι σώφρων τίμιος καὶ ὁμῶς θυμῶν. Εἰς αὐτὰς τὰς καταστάσεις, τὰς ἀνίστους ἐνίοτε καὶ ἀφορητοὺς μὲν ὁ θάνατος εἶναι ἡ ἀπάντησις ; τὸ μὲν εἶναι ἡ τελευταία λέξις ;

4ον — Ἄνδρ' ἐπὶ ἤλικι ζωῇ, πρὸς τί τότε τὰ προσόντα τοῦ Θεοῦ :

Ἡ ποσὶς τοῦ ἀνθρώπου δὲ καὶ τῆς ἐκείνου κτίσεως ; ἡ ἡγεμονία ὡς ἡλικία ἐκτελεσθῆναι ἢ ἐκτελεσθῆναι αὐτοῦ ἢ ἡ παραδοσιαί ;

Ἡ δὲ καὶ ποσὶς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἐκείνου κτίσεως ; ἡ ἡγεμονία ὡς ἡλικία ἐκτελεσθῆναι ἢ ἐκτελεσθῆναι αὐτοῦ ἢ ἡ παραδοσιαί ;

Ἡ ἀγαθότης τοῦ ἀνθρώπου ἀνέξιστος : εἰς τὴν ἀναξιοπαθήσαντων τελευτῶν, ἢ ἡ ἀξία παρήρχετο ἀνεξέλεγκτος ;

Ἡ ἀγαθότης ἢ ἐκείνου, καὶ ἢ τὸ ἐκτελεσθῆναι καὶ ἡ ἀρετὴ ἦσαν ἴσα ἐνὶ ὅσῳ τῶν ὁρθολογῶν του ;

Ὁ νόμος ὁ ἐν τῇ γῇ παραβιασθεὶς, δεῖν νὰ εἴη ἐν ἄλλῃ τινι ζωῇ τὴν δίκην

V. TOURNIER

Τῷ ὄντι, βλέπομεν συχνάκις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὸν ληστὴν ὅχι μόνον διαφύγοντα τὴν δικαίαν τιμωρίαν του, ἀλλὰ κτώμενον ἐτι καὶ περιουσίαν καὶ ὑποληψίν, μετὰ θάνατον δὲ ἀξιοκρίνον τιμῶν, ἐνῷ συνεχέστερον ὁ τίμιος ἄνθρωπος παρατηρεῖ τὴν περιουσίαν του καὶ τὴν ὑποληψίν ἐκφειγούσας, ἐν τούτῳ ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὰς προσβολὰς τῶν ὀνείων του, μετὰ οὗ ὁ θάνατος δώσῃ περὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐν μίᾳ στερήσεων καὶ ὁδῶν δεινότητα

Ἐκ τούτων δεῖν νὰ εξαγάγωμεν τὴν ἀποδείξιν ὅτι ἡ ἀρετὴ μελλούσης ζωῆς, εἶθαι τελειοθήσεται ἢ ἀνεπόμενος δικαιοσύνη

J. MARCUS DE VEZE

Ἐτέρω ἀπόδειξι τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς, βασιζομένη ἐπὶ τῆς θείας δικαιοσύνης, εἶνε ὅτι ἡ ἐκμηδανισις αὐτῆς, θὰ κατέστρεφε πᾶσαν δικαίαν ἐπανορθωσιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοῦ προξενήσαντος παρ' αὐτῆς τῆς ἀ-θροπνῆς προσωπικοτήτος· τοῦτο θὰ ἦτο ὑπερτάτη ἀδικία, διότι ὁ τε εὐπειῶν, κατὰ τὴν ζωὴν του, καὶ ὁ κακουργῶν δὲν θὰ ἠδύναντο διὰ φυσικοῦ τινος νόμου νὰ οἰκῶσιν ὑπὸ τὸ αὐτὸ μέρος. Αὐτὸς δὲ ὁ ἡθ. κὸς νομος ὅστις θὰ εἶχεν τὴν δικήν, ἀντίκειται εἰς τὴν ἐκμηδανισιν τῆς προσωπικοτήτος. Τοῦτο ἐνεχε τὴν ἀληθειαν ἀξιώματος.

Το πᾶν ἐν τῇ φύσει κακονόμισται ἐν τάξει καὶ συμμετρίᾳ· μόνον λοιπὸν το ἀνθρώπινον πλάσμα θὰ ἐτύγγανεν ἐξ αὐτῆς τῆς ταξέως καὶ θὰ ἤδυνετο κατ' ἐκλογὴν νὰ πράττῃ το ἀγathon, νὰ πράττῃ τὸ κακόν, νὰ παραβιάτῃ τὸν νόμον τῆς δικαιοσύνης, ἀνευ οὐδενὸς κύρους, οὐδεμιᾶς δικῆς τοῦ θεοῦ νομοῦ; Δε, θὰ ὑπῆρχε τότε ταξίς· θὰ ὑπῆρχε τὸ χάος. Ἀλλὰ τοῦ συμπαντος ὄντος μηχανισμοῦ ἐντελῶς κανονισμένου, κατ' ὅλας τὰς ἐποψείς, τὸ ἀνθρώπινον πλάσμα δέον νὰ εἶχεν τὴν δικήν ἐν ἄλλῃ ζωῇ. Ἡ ψυχὴ δὲν ἐξαφανίζεται· εἶνε ἀθάνατος.

A. ΡΕΒΟΛΑ

Κύριοι, ἡ καλλιτέρα πρῶν τῶν ἀποδείξεων εἶνε ἡ πρὸς τοῦ πνευματισμοῦ προσαγομένη. Καὶ τοι ἐμοῦ ἀσήμεου τυγχάνοντος, ἴσως ἐνδιαφέρει νὰ μαθῇ τις πῶς ἐξ ὕλιστου ἰγνόμενῃ ὁπιδὸς τῆς ἀθανασίας (immortalist)

Το ζήτημα τῆς μετὰ θάνατον ἐκκολυθήσεως τῆς ζωῆς μοι ἀπεδείχθη διὰ το. οὗτου τρόπου, ὥστε ἀφοῦ πρῶτον τὸ ἡρνήθην καὶ εἶτα τὸ περιδέχθην (ἐτοδωσας ὁμως αὐτὸ εἰς ἄλλην αἰτίαν, διὰ φρον τῆς τῶν πνευμάτων). ἐπει. τελους ἠναγκασθὴν νὰ ἐιδῶσω εἰς τὴν ἐίσογιαν, ἀφοῦ οὐδεμίαν ἄλλην θεωρίαν ἤδυνήθην νὰ λύτῃ ἐν τῷ ἐριφελέω μου το δυνατόν ἄλλῃς τινος αἰτίας ἢ τῆς παρεμβάσεως τῶν τεθνεώτων.

Ἐμμένω ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου. Ἡττήθην παρὰ τοῦ πνευματιστοῦ, μετὰ τινα ὁμως ρω. ἀπλέων κατ' αὐτοῦ παλιν Εἶχον κατ' αὐτοῦ τὰς προλήψεις, αἱ παρέχει εἰς πάντας ἐλευθερορρονοῦντα ἡ

ἔποψις τῶν θρησκευτικῶν ἐπιμυθίων, ἅτινα βρῖθουσιν εἰς ὅλα τὰ θρησκευτικὰ βιβλία καὶ εἰς τινὰ μάλιστα πνευματιστικά. Ἰα λοιπὸν ἀποκρυσσω θεματά τινα ὑπο τοῦ Ἀλλὰν καρδὴν ὑποστηρίζοντα, ἐφωδισοθῇ δι' ὅλω τῶν θεωριῶν τῆς ἀνταντασιώσεως τῆς σκέψεως, τῆς ἐξόλου τῆς ψυχῆς ἐκ τῶν μισαζόντων (dedoublement), καὶ τῶν ἀμοιβίμων ἐπηρειῶν, αἵτινες δυνατόν νὰ συμβαινῶσι μετὰ τῶν προσώπων, κατὰ τινὰ ἁρμονίαν συνδυασμῶν τινων, εἴτε διὰ τῆς βιολήσεως ἢ φαντασίας, εἴτε διὰ τῆς μιμνήσεως ἢ τῆς συνδρομῆς τοῦ ὑπαισθήτου, κλπ. Ν. μίζω ὅτι εὐὲς παρλειψκῖνα ἐπιτυχῶ ἀποτελέσμεν ἐκ διωμετροῦ ἐνδύετον πρὸς τὸ εὖν πνευματιστῶν ἐμολογῶ δὲ εἰλικρινῶς, ὅτι, ἂν το πλείστον, τῶν ὧν παρετηρησθ φαίνονμενων, δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσι διὰ λόγων ἄλλων ἢ ἐκείνων τῶν πνευματων, ὑπάρχουσιν ὅμως εὐκριθμα ἄλλα εἰς ἃ ἡ πρέμεισσις τοῦ ὑπερτυμβίου οὕτω πως ἦτο ἐκδηλωμένη, ὥστε ἔρησις αὐτῆς θὰ ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἔρησιν τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ ἡλίου.

Τὰ πράγματι πειστικὰ φαινόμενα εἶνε τῇ ἀληθείᾳ, πα. ια. Τοῦτο εἶνε εἰς τῶν σκοπέλων, ὅ, βέλλω ὑπ' ὅψει τῶν εἰλικρινῶν ἐρευνητῶν, τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς τὴν ἀποκαμύβιν μιᾶς μεγάλης ἁληθείας, καὶ καθ' ὅ, θὰ προσκρούσῃ κατὰ τὰ πρῶτα θυμῶματα τῶν ἱερῶν (μερῶν) τῶν πνευματιστῶν.

ΑΛΦ. ΒΕΡΟΝ

Το κατ' ἐμέ, πιστεύω εἰς τὴν μετὰ θάνατον συνέχειαν τῆς ζωῆς τοῦ πνευματικοῦ ὄντος, διότι ἐγὼ συγκαίνωνώ μετ' αὐτοῦ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀθανασίαν τοῦ οὐκ οἶδ' τοῦτο

E. DE REYLE

Τὸ πλείστον τῶν ἀνθρώπων τῶν εἰς τὰ διόφορα μέρη τῆς γῆς διασπαρμένων παραδέχονται τὴν μετὰ θάνατον ἐξκολούθησιν τῆς ψυχῆς. ὁ δὲ πνευματισμὸς μόνον τὴν πειραματικὴν ἀπόδειξιν προσήνεκε.

Αἱ Ἰ. διαι ἐζήσαν ἐπ' αὐτῇ τῇ δοξασίᾳ ἡ Χαλδαία τὴν μεταδιδάσκει εἰς τὴν Ἀσσυρίαν ἐν Ἑλλάδι ὁ Πυθαγόρας ἐδ. δ. λ. ε. τὰς ἐν ἀνυψώσει ἀμοιβὰς βίων ἡ Αἴγυπτος ἐγνω τὴν βεβαιότητα ἀνάστασις τῇ πνεύματος ἡ Γαλιλαία παρήγγειλεν εἰς τοὺς ἐπιθνήσκους

νὰ κομίζωσι τὰς προσρήσεις τῶν ζώντων εἰς τοὺς κατοικοῦντας ἤδη τοὺς ἐν ἑαυτοῖς πλῆλῃτας· ἐν ἰδιᾷ οὖν ἡ Χριστὸς ὁμιλεῖ περὶ μονῶν πολλῶν ἐν τῇ θείᾳ οἰκίᾳ καὶ κηρύττει ὅτι οὐδεὶς δύναται σωθῆναι ἀλλὰ δὲν ἀναγεννηθῆναι ἐν πνεύματι καὶ σαρκί· ὁ Ballanche Pez-zani, Λερού, Ρεάν, Ρεϋ ὡ καὶ ἄλλοι ἄλλοι ἀναλαμβάνουσιν τὸν ἀπολεσθέντα λόγον καὶ διδασκῶσι τὴν αἰώνιον ζωὴν ὁ Φλαμμεαριὸν προκηρύττει τὴν πληθὺν τῶν κοσμῶν καὶ τὴν τῶν ὑπάρξεων τῆς ψυχῆς ὁ Marchal ἀναγγέλλει τὴν πίστιν τοῦ εἰς τὸ προοδευτικὸν κηρυττήριον καὶ ἀντικαθίσταται τὸ γράσκει δόγμα τῆς κολλάσεως διὰ τῆς εἰς ἀπέναντος ἐπιφυλακτομένης μακαριότητος. Τέλος ἀναφαίνεται ἡ νέα διδασκαλία ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς μετεσάρκωσης· νέος στρατὸς μεμνημένος ὑπὸ τοῦ Ἀλλὰν Καρδέκ ὑπερχεπίζεται διὰ τῆς γραφίδος τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν τῆς ψυχῆς. Τοῦ λοιποῦ, τὸ φῶς ἀκτινοβολεῖ δι' ὅλους τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὡ! Ὅποτε οἱ μαθηταὶ τὸν ἁρμονικὸν νόμον τῶν προοδευτικῶν ἀναγεννήσεων καὶ τῆς κοινῆς προόδου, ἡ ἀνθρωπότης θὰ αἰσθάνῃ τὴν καρδίαν της πάλλουσιν ἐν ὁμοφωνίᾳ πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ, ὑπερένω δὲ τοῦ ἀναγεννηθέντος κόσμου θ' ἀναπειρασθῇ ἡ ἀπειρος ἱεὺς τῆς παγκοσμίου Δημοκρατίας;

Dr L. CHARROPPIN

Ὁ Ἀμιέλ εἶπε πάλαι ποτε. Θάνατος! αἰγὴ! τρομερὸν μυστήριον διὰ τὸ ὅν, το θρηεῖον τὴν ἀθανάσιαν, τὴν αὐτοῦ, τὴν τελειοποίησιν! Ποῦ θὰ εἴλῃ οὐρίον, μετ' οὐ πολὺ, ὅταν δὲν θ' ἀναπνεύω πλέον; Ποῦ εἰσέλθω; ἤσπασα; Ποῦ πορὲ ὁμιλῶ; Τι εἰμιθ; Λόγιε προσήλθαι, πατήρ, ἀγαθή; Ἡ πίστις δὲ τὸ μόνον ἄστρον ἐπὶ τῶν αὐτῶν τῶν σκοτεινῶν τῆς ἀβεβηχότητος!

Ταῦτα εἶπε τότε ὁ Ἀμιέλ, διότι τὸ ἀρχαῖον θρησκευτικὸν δόγμα καὶ ἡ φιλοσοφικὴ θεωρία ἀδυνατοῦσι νὰ ἄρῳσι τὸ καλυμμα τούτων καὶ νὰ μᾶς ἐξηγήσωσι τὸν λόγον τῆς ζωῆς.

Ἀλλ' ὅποια ἐνακούφισις, ὅποια ἰσχύς, καθ' ἣν ἐν ἡμέραν ὁ πνευματισμὸς ἐποδῇ ἀσπαστὸς παρ' ἡμῶν! Ὅτι μᾶλλον προχωροῦμεν, τόσῳ μᾶλλον λίσθανόμεθα τὴν βερότητα, τὴν σπουδαίότητα αὐτοῦ. Τοῦτο δέ, διότι ὁ πνευματισμὸς κέκληται νὰ διασωθῇ

ἀπαντα καὶ ἐξηγήσῃ τὸν λόγον τοῦ εἶναι, διότι, λέγει ὁ C. Chaigneau «βλεπω καλὰ παντοῦ στοιχεῖα καταστροφῆς, ἀλλ' οὐδὲν βλεπω στερεον πρὸς ἀνοικοδομήσιν, οὐδὲν διαρκές πρὸς σύστασιν τῆς ἀλληλεγγύτης».

Ὁ πνευματισμὸς συνίστησι τὴν ἰσχύν μας, τὴν παρηγορίαν μας, τὴν ὑποστήριξιν εἰς τὴν καθ' ἡμέραν πάλην· ἄλλως ἡ ἐργασία δὲν θὰ εἴχε διέγερσιν τινά. ἡ δὲ κρόδς θὰ ἦτο ὁ βίαιον. Οἱ στερεούμενοι αὐτοῦ τοῦ φωτὸς ὁδαύουσιν εἰς τὴν τυχὴν καὶ δὲν δύναται ν' ἀποφύγῃσι τῆς παρεκμῆς τῆς ἡλικίης ἐπελθούσης, τὸς ἀδυναμίας, αἵτινες τυγχάνουσι βιαία συνέπειαι ζωῆς ἀσκόπου καὶ ἄνευ ἰδῶν.

E. ABBEY

.. Τρόποντι, ἡ εἰς τὴν ἐπαναβίωσιν τοῦ ὄντος ος πίστις ἀρρεῖ, μοι φαίνεται, νὰ διανοῇ τὴν ἰθανικὸν ὁρίζοντα τῶν μελλουσῶν ἀληθειῶν. Ἀδιάφορον ἂν ἡ ψυχὴ ἢ ὕλη· ἡ ἢ ὄχι τὸ βεβαιον εἶνε ὅτι ἐκδηλοῦται αὐτῇ διὰ σώματος ὁργανικοῦ, τοῦ περιπνεύματος καὶ ὅτι, καίτοι ἀποστερηθεῖσιν τοῦ σωματικοῦ περικαλύμματος, ὁ καὶ νὰ ἐμπειρήσῃ ἐντυπώσεις εἰς τὰς αἰσθήσεις μας.

Πειπειτμένοι στερεῶς περὶ τῆς ἀναβιώσεως τοῦ ὄντος καὶ τῆς ἀθανασίας του, δὲν ἐπιθυμοῦμεν ἄλλο τι ἢ νὰ μεταδώσωμεν καὶ εἰς ἄλλους τὴν παρήγορον ἐλπίδα μας. Θελοντες δὲ νὰ διαχυσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν αὐτὴν τὴν κτηθείσαν παρ' ἡμῶν ἀληθειαν πειρώμεθα ἐκστοτε νὰ τὴν ἀποστερήσωμεν τῶν τελευταίων μυτικῶν περικαλυμμάτων, ἅτινα τὴν σκοτιζοῖσιν εἰσετι, ἵνα ἕκαστος ἐξαγάγῃ τοιαύτας ἢ τοιαύτας συνέπειας παρελθούσας τε καὶ μελλούσας, καὶ πρὸς τὸ λογικόν καὶ τὸ αἰσθητικὸν συνδεύσας.

De E.

Εἰς τρόπον ὥστε τὸ ζήτημα τῆς συνεχείας τῆς ζωῆς ἢ τῆς πίστεως εἰς ὑπενόμιον ζῶν δὲν βασιζέται τῶρα πλέον ἐπὶ λόγων ἡθικοῦ ἢ θρησκευτικοῦ νύκλου, ἀλλ' ἐπὶ συνόλου (σημαντικοὶ ἤδη καταστάντες) *πραγματικῶν γεγονότων*. Το ζήτημα δὲ τοῦτο ἐξηγεῖται πληθύν προγμπτων, χωρὶς ν' ἀντίκειται εἰς οὐδ' ἑνὸς νομῶν τῆς φύσεως. Οὐδεὶς τῶν ἐρευνητῶν, τῶν σπουδαίως μελετησάντων τὰ ὑπνωτιστικὰ καὶ πνευματιστικὰ φαινόμενα, εἰ δ' ἐξ ἐκείνων οἷται:

διαφόρως ἐξηγοῦσιν οὐ-ά, οὐδε ς. λέγω, ἀνεῖται τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐξηγήσειω, ὅι οἱ πνευματισ-αὶ προβάλλουσι, χαρακτῆρα, ἐν ὀφείλουσι τοῖ λοιποῦ ἔκοντες ἄκοντες νὰ λαμβάνωσιν ὅτι ὅψει οἱ σοφοί, οἱ σπο. δαζόντες αὐτοὺς τοὺς νέους κλάδους τῆς φυσιολογίας.

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

Ἰδοὺ, Κύριοι, ἰδοὺ ἐν πρᾶγμα, μία ἀπλῆ παρατήρησις, σχέ-σιν ἔχουσιν ἄμεσον πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἰδίας μας ἐπαναβιώσεως.

Ἡ χρυσολογία εἶνε ἡ κάμψη μεταμεμορρωμένη· τόσῳ εἶνε καλὰ ἡ κάμψη, ὥστε ἕκαστον μέρος τοῦ ἔρποντος ὄντος ἐπανευρίσκεται ἐν τῇ ἀναλύσει εἰς τὸ περρωτὸν ζῶον· τόσῳ οὐ ταῖα ἐγένετο ἡ μεταμόρφωσις ὥστε νομίζει τις ὅτι βλέπει νέον πλάσμα.

Οὕτω καὶ εἰς τὴν μετὰ θάνατον ὑπαρξιν μας· δὲ θά ὦμεν μὲν καθαρὰ πνεύματα (ἵσоти τοῦτο εἶνε λέξις ἄνευ σημασίας διὰ τε τὸ λογικὸν καὶ τὴν φαντασίαν — τί εἶνε ἡ ζωὴ ἄνευ τῶν ὀργάνων τῆς ζωῆς;), ἀλλὰ θὰ ἔχωμεν πιθανῶς ἑτερον σῶμα ἀκτινοβολοῦν, θεῖον, καί, ἵνα εἶπω οὕτω, πνευματικόν, ὅπερ ἔσται ἡ μεταμόρφωσις τοῦ ἐπιγείου μας σώματος.

Ε. ΛΕΒΕΥ

Τὸ μόνον πρᾶγμα ὅπερ διὰ τοῦ πνευματισμοῦ καλῶς ἀποδεικνύεται καὶ ὅπερ ἀπο εἰς μέρος τοῦ ἐπιστημονικοῦ κράτους αὐτοῦ, τὸ μόνον οὐτινας δύναται νὰ ἐπιβάλη τὴν βεβαίωσιν, εἶνε ἡ συνέ-χεια τῆς ὑπαρξεως τοῦ ὄντος Ὑποχόμεν καὶ μετὰ θάνατον μᾶς τὸ ἀποδεικνύουσι τὰ πρᾶγματα. Πὼς εἴμεθα μετὰ θάνατον; οἱ προσπεληθόντες εἰς τὸ πέραν τοῦ τάφου μᾶς βεβαιοῦσιν ὅι ἔχουσι σῶμα ὀρισμένον, προσδιωρισμένον τοῦτο μᾶς διδάσκει καὶ ὁ ἄλ-λὸν Κερδὲν κατὰ τὰς πνευματιστικὰς διακρινώσεις ἃς ἔχει συλλεξει.

Ἰδοὺ βεβαιώσεις κατηγορηματικαὶ ἀποδεικνύουσιν μὲν τὴν ἀν-τικειμενικὴν ἐπαναβίωσιν τοῦ ὄντος, μὴ ὑπεμφαίνουσαι ὅμως καὶ τὴν ἰδεάν τοῦ πνευματικοῦ τῆς ψυχῆς. Θὰ ἔχη ἀρά γε ἐν τῷ μέλ-λοντι ἀσώματον ἀτομικότητα; Οὐδὲν μέχρι σήμερον ἐπιβεβαιοῖ τοῦτο· δοθέντος δὲ ὅτι ἐκχολουθεῖ το ὅ, ἔχον τὴν αὐτὴν μορφήν, φυσικώτερον θὰ ἦτο ἴσως νὰ κλίνωμεν ὑπὲρ τῆς ὕλιστικῆς θεωρίας τῆς ψυχῆς τῆς δοξολογίας ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε δύναμις, προϊόν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ὅχι στίτιλογικὴ αὐτοῦ ἀρχή.

Γ. ΔΕΛΑΝΝ

Ἄλλ' ἀγαπητέ συνάδελφε, ἂν τὸ ὄν, ὅπερ μετὰ θάνατον ἀνα-
 ζῇ, εἶνε ἐσχηματισμένον ἐξ ὕλης, πρέπει νὰ παρδεχθῶμεν (ὡς φιλο-
 σοφία καὶ ἡ) αὐτὴν τὴν ὕλην ὑποκειμένην εἰς νόμους διειδυνοῦντας τὰ
 ζῶντα ὄντα· ἐπειδὴ δὲ τὰ ὕλινά μόρια ἀνανεοῦνται ἀπαύστως,
 ἐρωτῶμεν, εἰς ποῖον μέρος αὐτοῦ τοῦ κινήτου συνόλου ἐδριάζει τὸ συ-
 νειδὸς καὶ ἡ μνήμη; Ἐκείνον μόνον ἐξαφανιζόμενον ἔπρεπε νὰ
 συναποκομιζῇ καὶ ἐν μέρος, τῶν παρελθουσῶν γνώσεων, εἰς τοιοῦτον
 τροπον, ὥστε τὸ περιπνευματικὸν ὄν νοῆται ἀνίκανον νὰ μάθῃ τι ν
 ἀναμνησθῇ τινος. Ἰδοὺ ποῦ θὰ ἀγάγωσιν αἱ βεβαιώσεις τοῦ πνευ-
 ματος Ἀλφὰ καὶ ὁμῶν τοῦ ἰδίου Κ. Λεβιού.

ΜΑΡΙΟΣ GEORGES

Ἡ ἀδυναμία τοῦ ἐννοῆσαι ἀρχὴν τινα τοῦ σύμπαντος, δηλ. τῆς
 δημιουργίας, μᾶς βεβαίως κάλλιον τὴν ἀθανασίαν τοῦ ὄντος ἡμῶν
 ἢ ἡ πίστις εἰς ἀόρατον δύνουσι, διακρατοῦσαι εἰς τὴν χεῖρά της
 καὶ δυναμένην κατὰ βούλησιν νὰ διατάμῃ τὸ μυστηριώδες νῆμα
 τῆς ὑπάρξεώς μας.

ΣΥΜΠΕΡΙΓΟΦΙΑΟΣ

Ἄλλὰ διατί νὰ ἐπικνερχώμεθα εἰς ζητήματα συζητηθέντα ἤδη;
 Ἐ! καὶ τί μᾶς αἰεῖ, ἂν ἡ ἀρχικὴ αἰτία καὶ ἡ ψυχὴ μας ὦσιν ἡ
 ὅχι τοιαύτης ἢ τοιαύτης συστάσεως ἢ οὐσίας, ὕλης ἢ πνευματι-
 κῆς (μέχρι νεωτέρας πληροφορίας); Ἡ ἐνεστῶσα ζωὴ καὶ ἡ μελλ-
 λουσά, μυστηριώδεις ἀμφοτέραι δι' ἡμᾶς ἐν τῇ οὐσίᾳ των, οὐδέ
 ἦττον τυγχάνουσι πρᾶγμα βεβαίον, καὶ τοῦτο εἶνε τὸ μόνον ἐνδια-
 φέρον. Ἀρῶμεν λοιπὸν κατὰ μέρος τὰ δυσπιπλута ζητήματα καὶ
 ἀσχοληθῶμεν εἰς ἐκεῖνο ὅπερ προεκάλεσε τὴν σημερινὴν συνεδρίαν
 μας, τὴν μετὰ θάνατον δηλ. συνεχείαν τῆς ζωῆς καὶ το μέλλον τῆς
 ψυχῆς μας. ὡς πρὸ ὁλίγου συνδιελεγόμεθα.

Ἐλέγομεν λοιπὸν ὅτι παραδίδωμεθα ὡς ἀρχιποδεδειγμένην καὶ
 βεβαίαν τὴν πραγματικότητα ἐτέρας ζωῆς ἀναμνηστικῆς ἡμῶν, πρέπει
 δὲ ἡ πραγματικότης αὕτη ν' ἀποδείξηται καὶ διασφηνισθῇ καλῶς ἵνα
 ἀναγκάσῃται τοιαύτη καὶ εἰς τὰ ὅμματα τῶν ὕλιστων διὰ νὰ μὴ τὴν
 διαφιλονικῶσι, ἀλλ' ἵνα τὴν ἀνακηρύξωσι καὶ οὗτοι. Πειρῶνται μὲν

νὰ ἐξηγήσωσι τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸν τρόπον τοῦς, ἀλλ' ἀδιάφορον.
Ἄρκει ἡμῖν νὰ ἐνεργήσωμεν σύμφωνα τῇ ρωστικῇ ταύτῃ δοξασίᾳ
καταστάσῃ ἤδη ἀληθεῖα προφανεῖς.

HUMPHRY DAVY

Ἡ ἀνθρωπίνη ὑπαρξίς δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ τύπος ἐπίερος
καὶ ἀθανάτου ζωῆς· ἡ διαδοχικὴ αὐτῆς σύστασις, ἐξ ὕπνου καὶ
ἐγρηγόρσεων δύναται νὰ μας προσφέρῃ εἰκόνα τινὰ τῆς διαδοχῆς
τῶν γεννήσεων καὶ τῶν θανάτων ἐξ ὧν ἡ αἰώνιος ζωὴ συνίσταται.

M. DEAA LUZERN

Ἄν τὸ αἶσθημα τῆς ἀθανασίας μας δὲν προέρχεται ἐκ Θεοῦ,
εἴς τότε ἀποτέλεσμα ἄνευ αἰτίας· ἂν δ' ἐκ Θεοῦ προέρχεται, δὲν
εἶναι δυνατόν νὰ μας ἀπατήσῃ.

B. TCYPRIE

Ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ ἐπίστευ-
σαν εἰς τὴν ἀναβίωσιν τῆς ψυχῆς, εἰς τὴν μετενσάρκωσιν αὐτῆς
καὶ τὴν προϋπαρξιν. Οἱ πνευματολόγοι σοφοὶ θεωροῦν τὴν ἀναγέν-
νησιν ὡς συνέπειαν τῆς ἀθανασίας καὶ ὅτι αἱ δύο αὗται ἀλήθειαι
εἶναι ἀλληλένδετοι, μὴ δυναμένου τινὸς ν' ἐκρηθῇ τὴν μίαν ἄνευ τῆς
ἐτέρας.

Τόσῳ πολὺ ἐρριζωμένη ἦτο ἡ πίστις αὕτη παρὰ τοῖς προγόνοις
ἡμῶν, ὥστε ἐδίδνετον χρημτικὰ ἀποδοτέα εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ἐνθ' ἡ
ἦσαν βέβαιαι ὅτι θὰ συναντῶντο καὶ θ' ἐνεγυωρίζοντο.

(Ἐπεὶ αἱ συνέχεται.)

ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ

Προσέμοιον τοῖς μύθοις τῆς Χαλιμάς

Ἀνέγων καὶ ἐπανεγνων ἐν ἐκτάσει χαρᾶς κατὰ τὴν νιότητά μου, τὴν Χαλιμά ἀνέγων καὶ ἐπανεγνων μετ' Ἰστέ ἡδυπαθείας τὰς «*Χιλλας καὶ μίαν Ἥμραν*» ἐτρελλαινόμεν ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει ταυτῇ, ἥτις μὲ μετίφερεν εἰς κοσμον ἐντελῶς θυμωσιον καὶ φανταστικόν· ἐθεώρουν αὐτὰ τὰ θελκτικὰ διηγηματα ὡς προϊόν τῆς πλουσίας ἀρεθικῆς καὶ περσοικῆς φαντασίας· τὰ ἐθεώρουν ἀπίθανα Ἄλλ' ἡλλαξ γνῶμην, ἄρ' ἦς τὰ *Θη* ἐλεύκαναν τὴν κομην μου. Ὁ ἀρχαῖος πανεπιστημιακὸς σκιπτικισμὸς μου ἐξχθενεῖται ἡμέρα τῇ ἡμέρα ἤρχισα σχεδὸν νὰ πιστεῦω εἰς τὴν ἀγαθὴν χηνομητέρα ἐπαναγινώσκω τὸ *Δῆγμα* τοῦ *Ὄρου* καὶ τὸν *Μικρὸν Πουσέ* κλίνω ἐκὼν ἄκων νὰ πιστεύσω ὅτι ταυτα συνιθισαν· ἀκούων κροτοῦντας ἐπὶ τοῦ δαπέδου βαρεῖς βηματισμοὺς, καταλαμβάνομαι ὑπὸ φρίκης, φανταζόμενος ὅτι θὰ εἶνε ὁ δράκος μὲ τὰ τρομερὰ καὶ παρμείγιστα ὑποδηματὰ του καὶ ἔρχεται, ἐν ἀποτυχίᾳ ἄλλου, νὰ μὲ συλλαβῇ, νὰ μὲ παρσῇ εἰς τὸν ὀβελόν, καίτοι γέροντα καὶ σκληροσπριον ὡς ἐκπτήντισα Ὅλα τῶρα τὰ πιστεύω ὡς πιθανά. Τῇ ἀληθείᾳ, τὸ *Δῆγμα* τοῦ *Ὄρου* ὁ *Ρικέ* μὲ τὸν *Θιραντον*, ὁ *Μικρὸς Πουσέ*, ὁ *Μικρὸς Κοκκινυχοῦρης* μὲ φρίκουνται ὡχραι ἱστοριαὶ πρὸς ὅ, τι ἀναγινώσκω ἐν ταῖς ἐφημερίσι καὶ ταῖς Ἐπιθεωρήσει *Ἀνεγνων* ἐσχάτως τὸν ἀριθμ. τοῦ Μαρτ. τῆς *Lux*, συλλογῆς τῆς διεθνούς *Αλχημίας*· τῶν ψυχολογικῶν καὶ μαγνητικῶν σπουδῶν. Αὐτὴ ἡ συλλογὴ ἢ μᾶλλον αὐτὴ ἡ Ἐπιθεωρήσις συντάσσεται ἰταλιστῶ καὶ κλίδεται ἐν Ῥώμῃ Ἀνέγων λοιπὸν ἐν αὐτῇ τῇ ἐγκρίτῃ καὶ λίαν ἐνδιαφερούσῃ Ἐπιθεωρήσει τὰ ἐξῆς:

«Παραίτεται περὶ νεανίου Ἰδετοῦς τοῦ *K X*., ζῶντος ἐν Ὀτρυντῇ κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος καὶ τὴν ἐποχὴν τῆς κατακτητικῆς τῆς Νεαπολεως. Ὁ *K X*.. ἦτο σκεπτικός, λίαν σκεπτικός· δὲν ἐπιστεῦεν εἰς μαγεῖαν οὐδ' εἰς μετοφυσικὴν καὶ, ἀντυχὸν ἢ συνδιάλεξις περιήρχετο εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα κατεξάνιστατα κατὰ τῶν τριούτων διηγήσεων. Ἐίχε σχετισθῇ πρὸς πολλοὺς τέτοιους

ματικούς, καί, μεταξύ άλλων, μετά του υἱοῦ τοῦ στρατηγοῦ Ο... , ὅστις (υἱὸς) ἐπίστευεν εἰς τὰς ἀποκρύφους δυνάμεις καὶ ὅστις, ἵνα τὸν πείσῃ, τῷ ἐπρότεινε νὰ παραστῇ εἰς διαφόρους πειραματισμούς. Ὁ Κ Χ . παρεδίδετο καὶ ἀπεφασίσθη νὰ συνδιδασκώσῃ, μετὰ ἐξ ἐτέρων ἀξιωματικῶν γάλλων, τὴν προσεχῇ νύκτα εἰς ἓν τῶν ὑπογείων τοῦ εὐρυγώρου ἀνακτόρου του. Τὰ φαγητὰ παρελευάσθησαν, ἡ τράπεζα παρετίθη, οἱ ὑπηρεταὶ ἀπεπέμφθησαν καὶ ἐν μέσταις νύκταις τοῦ Μαρτίου ὅλαι αἱ θύραι καὶ τὰ παρόθυρα ἐκλείσθησαν, εἰς τρόπον ὥστε εὐρεθῆσαι ἐν τῇ σιότητι. Ἐλαβὼν ἕκαστος τὴν θέσιν του εἰς τὴν τραπέζαν, Ὁ υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Ο... ἠρώτησε τότε τὸν Κ Χ . ὅ, ἤθελε νὰ ὑπηρετηθῇ ὑπὸ λευκοῦ ἢ μαύρου ὑπηρετίου ὁ Κ Χ . νομίσας ὅτι θὰ ἔφαιεν εἰς ἀμυχανίαν τὸν κ . . . ἐζήτησε νὰ ὑπηρετηθῇ, χωρὶς ν' ἀνοιχθῇ κημίς θύρα, παρ' ἐνὸς μαυροῦ. Μετὰ τινὰς τελειοργίας καὶ ἐπιληψεις τοῦ κ ( ) ἐπεφάνησαν τέσσαρες μικροὶ μυρυσκοί, εἰσίνες ἐντελῶς ἄφωνοι ἀλλὰ χλευαστικῶς υποκριτικῶς, περιήρουν τὴν τραπέζαν καὶ προσέφεραν τὰ ἰδίσματα εἰς τοὺς προσκεκλημένους. Εἰζητανίζοντο εἰτα δ' αὐτῶν κελευσμάτων θύρων, οὐδ' ἐχνοὺς ἐτρίβοντες, ἵνα ἐπαναφανῶσι μετὰ τινὰ λευκὰ προσκομιζόντες ἕτερα ἰδίσματα.

«Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς μεταστροφῆς τοῦ κ Χ . οὗτινος ὁ σκεπτικισμὸς ἤρξατο ἤδη ὑποσκαπτομενός, ὁ κ Ο . τῷ εἶπε ὅτι ἂν ἵπαθουμε τίποτε, θὰ τὸ εἶχε πάραιτα, ὁ κ Χ . ἐζήτησεν ἓν σερμπέτι· ὁ κ Ο . . . ἐκτύπησε τρεῖς τὰς χεῖρας καί, αἶφνης, ὡς νὰ ἐξέρχοντο κατωθεν τῆς γῆς, τέσσαρες μικροὶ μαυρίσκοι ἐφάνησαν εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς τραπέζης φέροντες δίσκους μετὰ σερμπετιῶν ἐλεγκτῶν. Μετὰ ταῦτα ὅλα τὰ φῶτα τοῦ ὑπογείου ἠνέψεν αὐτομχτικῶς. Ἡ δοκιμασία εἰς τὴν ὑπεβλήθη ὁ κ Χ . τῷ ἐπροξένησεν ἑλαττον συγκίνησιν καὶ διέκειτο σχεδὸν νοσῶν ἐν δικστηματι πολλῶν ἡμερῶν. Ἐν.οεῖται ὅτι τούντεθεν ἐπαυσάτο λιατελῶν σκεπτικὸς ὡς πρὸς τὴν Μαγείαν καὶ τὰς ἀποκρύφους ἐπιστήμας».

Ὁ γράφων τὰ ἀνωτέρω λέγει ὅτι τὰ ἔκτισε παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Χ . . «Δὶν ἦτο δυνατόν νὰ εἶχε τὴν πρόβλεσιν νὰ μ' ἐξπατήσῃ· ὁ σκοπὸς του ἀπέβλεπε νὰ διηγηθῇ ἱστορίαν ἀληθῆ, καίτοι ἐντελῶς

ἐκρυβθῇ. Ἡ τιμιότης, ἡ ἐμβριθεία, ἡ εἰλικρίνεια τοῦ προσώπου ἐγγυῶνται περὶ τῆς ἀληθείας»

Ἐγὼ προσθέτω εἰς ταῦτα, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ διήγημα εἶνε βερν μοι φαίνεται δὲ τῆς σταθμῆς τοῦ Δράματος τοῦ Ὁρου, τοῦ Ρικέ μετὰ τὴν φρόντα καὶ τῆς Χελμάς. Το νομιζῶ προσέτι ἀπιθανὸν νὰ μεταπίσῃ σκεπτικόν τινα ὀλίγον δυστράχηλον, ἐπὶ τοῦ ἃ ὁ σκεπτικὸς οὗτος παραστῇ ὁ ἴδιος εἰς τοιοῦτον φαινόμενον ἀλλὰ καὶ τότε πάλιν δυνατόν νὰ υποπτεύσῃται τις συνέργειάν τινα Ἐν τούτοις τὸ παρὲς ἐν εἰς αὐτὸ τὸ διήγημα χροιάν τινα ἀληθείας, εἶνε ἡ ὑπόθεσις τῆς ὑποβολῆς Δυνεμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ κ Ο . ἦτο μεμνημένος εἰς τὰ μυστήρια τοῦ ὑπνωτισμοῦ, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀπεκαλεῖτο μαγεία, καὶ ὅτι ὁ κ Χ ὑπέστη δι' αὐτὸ τὴν ἐπηρεϊαν, τὴν λεγομένην σήμερον ὑποβολὴν ἐν καταστάσει γρηγόρευσε Συνέθη πολλὰς, ἐνῶ διενήργουν χειρισμοὺς τινὰς ὑπὸ τὴν πιαγὸνα ὑποκειμένου τινὸς καὶ τὸν ἡγχιζόν ἐγκρασίως διὰ λιχανοῦ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἀρχίζει ὁ λαιμὸς, νὰ τὸν κάμω νὰ σι-σθῇ τὴν λεπτὴν γαίαν ἐψημένου ὀρνιθίου, κρέμας ἐκ σοκολάτας, καὶ μέγιστα νὰ τὸν μεθύω ἐντελῶς, ὑποβάλλων αὐτῷ τὴν ἰδέαν, ὅτι πίνει μεθυστικὰ ποτὰ Πιθανὸν ὁ κ Ο . νὰ μὴν ἀνέδραμεν εἰς τοὺς χειρισμοὺς ἢ τὴν χειρουργίαν ἴσως νὰ ἠρκέσθῃ εἰς ἐν εἶδος πνευματικῆς ὑπὲρ β-λῆς Πρὸς ἐξήγησιν αὐτῆς τῆς περιόρου ἱστορίας δεῖον νὰ προσδράμωμεν εἰς ὑποθέσεις Ἄλλως τε λὲν εἶνε νέα, διότι ὅτι οἱ νεώτεροι ἐκκλησιαστικοὶ διὰ νέον, ἥτοι γνωστὸν, ἀρχιγνωστὸν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις

Κατὰ τὸν Παιδῶν ὁ Κεῖτος. ἵνα μειώσῃ τὴν σπουδαιότητα τῶν θεομυθῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔλεγεν, ὅτι τὰ θεομυθὰ του δὲν εἶχον πλὴν αὐτὴν σπουδαιότητα ἐκείνων, ὅτιναι διενεργοῦν οἱ μέγ. αἱ, οἱ παρὰ τῶν Αἰγυπτίων διδασκλήντες «Ἐμίσαις ἀγορεύει, ὀλίγων ὀδο-λῶν, ἀπὸ τοῦ μιν τὰ στενὰ μετῆμικτα, καὶ διέμοντας ἐπὶ ἀνθρώπων ἐξελευσάντων, καὶ νόσους ἀποφυγοντων, καὶ ψυχὰς ἡρώων ἀνακαλούμενων, διὰ τὴν τε πολυτελεῆ καὶ τραπέζας καὶ πρῶματα καὶ ὅφ. τὰ οὐκ ὄντα δοκόντων».

Μελονοτι ἡ ἱστορία αὕτη ἐνέχει πολὺ μὲν τὸ θεομυθικόν, ὀλίγοι δὲ τὸ πιθανόν, εὐχ ἥττον εὐδὲν ἀντίκειται εἰς τὸ νὰ ᾖ ἀλη-κή διότι πολλὰ καὶ τὸ ἀληθὲς φαίνεται ἥττο, πιθανὸν δὲ τὸ λευ-

ὅς, ὅπερ ἵνα περάσῃ ὡς ἀληθές, ἀννύζεται τὸ σχῆμα καὶ τὰ χρώματά του. Πρέτει νὰ στυμῶσωμεν ὡσαύτως, ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ ἐπιθίξει τὴν ἀπιστίαν ἡμῶν τῶν ἄλλων εἰσέρων, οὔτινες εἴμεθα ἐμδιδραπτισμένοι ἐν τῷ σκεπτικισμῷ καὶ τῷ ὕλισμῳ. Ἐφαίνεται ἀπλούστατον καὶ γυθιστάτον πρὸς τοῖς ἀρχαίοις, καθότι οἱ ἀρχαῖοι ἐτύγγανον πολλῷ μᾶλλον ἢ ἡμεῖς μύμνημεν ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς φύσεως καὶ ταῖς ψυχολογικαῖς ἐπιστημαῖς.

Τῇ 21 Ἀπριλίου 1891.

Horace PELLETIER

Conseiller d'arrondissement, officier d'Academie

ΠΥΘΩΝΙΣΑ ΚΛΑΠΕΙΣΑ

Ἦ Ἀνδ, ἡ δίστομος πυθωνισσα, ἥτις ἀπρὸλεγει ἀλυσθᾶσας τὸ τε παυθῆναι καὶ μελεῖν ἐγένετο θῦμα περιστατικῷ τινος. Ὁ πυθωνισμος τῆς ἐξηπατήθη.

Προσωπον τι, τῶς ἀγαπιδόν, ἐξηφανίσθη ἐκ τῆς οἰκίας τῆς πρὸ 4—5 ἡμερῶν, ὑπεξαίρεσιν 400 φρτζακ. Ἀφοῦ εἰς μάτην ἀνέμενε μέχρι χθὲς τὴν ἐπανόδον του, ἀπεράσισεν ἡ Ἀνδ. νὰ προσελθῇ πρὸς τὸν ἀστυνόμον τῆς συνοικίας Κ. Βενεζίχ.

Ἀφοῦ οὗτος τὴν ἠκροάσθη μετὰ προσοχῆς, τὴν ἠρώτησε ποῦ νὰ κατέφυγεν ὁ κλέπτης.

— Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἡ πυθωνισσα εἰς σὰς ἐναπόκειται νὰ τὸ ἀνακολύψετε.

— Σιγγνώμην, ἐπανέλαβεν ὁ ἀστυνόμος. Εἶμαι τροθυμος νὰ τὸν συλλάβω Ἀλλ' ὅμως διαθέτετε καλλίτερα μισα παρ' ἡμεῖς πρὸς ἀνακαλύψιν του. Ἐμπρὸς, τὸ κα ἀπάτι τοῦ καφῆ, τὰς χεῖρας, τὸ μεγὰ παιγνίδι. Ἴδου περίστασις νὰ σπ. δεῖξητε, ὅτι ἡ τεργη δὲ, εἶνε καινὸν πρᾶγμα Ἐταναλθετε οἱλοι, λαβετε ἀντικειμενόν τι ἀνῆκεν εἰς τὸ ἐξηφανισθῆναι προσωπον, ἐπικλεισθητε τὴν ἐπιστήμην σας καὶ τότε θ' ἀνακαλύψετε τὸ καταφυγιον τοῦ κλέπτου. Πιστεῦσατε μοι· τοῦτο θὰ ἐπιτύχῃ ταχύτερον παρ' ἂν ἐγὼ ἤθελον ἐξα-

ποστείλει κλητῆρας πρὸς ἀναζήτησίν τοι. οὕτω δὲ, μέλιστα, θὰ ἐπιτύχητε νὰ τὸν ἀνακαλύψητε πρὶν ἢ καταδροχθεῖσθαι ὅλον τὸ πο-
σὸν τῶν 400 φράγκων σας.

Ἡ Ἀνδ, ἡ ὀλίγην ἐμπιστοσύνην ἔχουσα εἰς τὴν *τεγγνη* της, ἀνεχώρησε καταλυπημένη

(Intransigent 23 Νοβρίου 1890)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

. . . Ἦθελον νὰ μάθω ποια τις ἀρχὴ γε ἀπόδειξις δύναται νὰ πείσῃ τοὺς οὕτωςαι πεισματωδῶς ἀρνούμενους. Εἰς τὰς διδομένας αὐτοῖς ἀποδείξεις ἀντιπροτάσσουσι θεωρίας, ἐξηγήσεις ἐκ τῶν μάλλον ἀπιθανῶν. Ἀλλὰ μήπως πάλιν διότι αὐτὰ θελοῦσι νὰ ἐξαίρῳ.ν ἀπάσας τὰς ἀποδείξεις εἰρεθὰ ἡμεῖς διὰ τοῦτο ὑποχρεωμένοι νὰ θεωρῶμεν τοὺς λόγους αὐτῶν ὡς λόγους τοῦ Εὐαγγελίου;

«Ὁμιλῶσι περὶ μεσαζόντων ἀμαθῶν γραφόντων ποιήσεις, »γλώσσας ἀγνοούμενας· ἀλλὰ ποῖαν ἐξελεγχὶν ἐνηργησαν; Ἐπιδεικνύουσιν ἂν αἱ ποιήσεις αὗται δὲν εἶχον ἀναγνωσθῆ εἰς τινὰ ἐφημερίδα, ἢ ὁ μεσάζων δὲν εἶδε ποτε κείμενα τριακτύτης φύσεως; Τὰ εἰρησιεῖς βοήθουσι τοιοῦτων ἄρκει δὲ αἱ εἰκότες αὗται νὰ προσε-
»βαλον ἀπαξ τοὺς ὀφθαλμοὺς των, ἔστω καὶ ἀσυνήθως, διὰ τὰ
»μεγεθὺς ἐγγεγραμμενα ἐν τῷ ψυχισμῷ των»

Ἐνόμισα ὅτι ὄνειρευομαι ἀναγνώσας τὴν ἐξήγησιν ταύτην. Διερωτῶ εἰτι ἑμαυτὸν ἂν ἦν ποτε δυνατόν νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι ἀρκεῖ νὰ τύγῃ ὑπο τοὺς ὀφθαλμοὺς μας — χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσωμεν μέλιστα — τὸ κείμενον ποιήσεώς τινος, ἵνα δυνηθῶμεν εἶτα, ἐν δεδομένη τινι στιγμῇ, νὰ τὸ ἀναπαραγάγωμεν.

Καὶ ὅμως αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη ἐνός τῶν σοφῶν, ὅστις ἀφ' ἑτέρου προβαίνει εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅτι καὶ πνευματιστικαὶ διακοινώσεις εἶνε »ἐπὶ τερβεία σχολαστικὴ καὶ ὅτι εἶνε ἐντελῶς ἀνωφελεὲς νὰ πλάσ-

»σωμεν δευτέραν ψυχὴν παρὰ τὴν πρώτην μας διὰ νὰ ζητήσωμεν
»βουλὰς ἅς ὁ παρατυχὼν δύναται νὰ δώσῃ *Ἐν παρομοίαις περι-
πτώσει συμβῶναι ἀνάπτυξιν τοῦ μὴ συνειδότος διὰ τοῦ συνειδό-
τος»* (¹)

Ἰδοὺ ἡ μεγάλη θεωρία τῆς ἡμέρας, ἐκείνη ἣν οἱ ἐπίσημοι κύ-
κλοι παραδέχονται, ἐλλείπει καλλιτέρας, πρὸς ἀποχρυσιν τῆς πνευ-
ματιστικῆς θεωρίας. Ἀλλ' ὑπομονή ὡς αἱ προηγούμεναι αὐτῆς θὰ
καταπέσῃ καὶ αὕτη ἐν τῇ ληθῇ καὶ τῇ περιφρονήσει, διότι ἀντίκει-
ται εἰς τὴν ἀλήθειαν, καθ' ἡμέραν δέ, καθ' ἐκάστην στιγμὴν τὰ
πράγματα τὴν διαψεύδουσι.

Θὰ ὑπομνήσω μόνον, ἐν παρόδῳ, τὰ γεγονότα κπερ ἀνέγραψα
καὶ ἄλλοτε, ἥτοι ἐνὸς πλουσιοῦ τῆς πόλεως μας ὅστις εἶχεν ἑξαφαι-
νισθῇ καὶ νομισθῇ δολορνηθῆς, ἀλλ' ὅστις προσελθὼν εἰς σύλλογον
τινα πνευματιστικόν, ὅπου οὐδεὶς ἐφρόντιζε περὶ αὐτοῦ καὶ φανερώ-
σας ὅτι αὐτοχειριάσθη καὶ ὅτι θὰ εὗρεθῇ τὸ σῶμά του τὴν τάδε
ἡμέραν, τὴν τάδε ὥρην, εἰς τὸ τάδε μέρος, παρεκάλει νὰ ἐδοποιη-
σῃ τὴν οἰκογένειάν του. Τὰ μέλη τοῦ συλλόγου κάμνουσι τὸν
κωφόν, ἀλλὰ τρεῖς ἐπανερχεταὶ ὁ αὐτοχειρισθεὶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ καί,
μετὰ τὴν ἐξέλεγχιν, ἀπεδείχθη ἀκριβὲς ὅ,τι εἶχεν εἰπεῖ.

Καὶ τὴν τοῦ νεανίου ὅστις προσῆλθεν εἰς τὴν «Ἀδελφικὴν Ἐ-
ταιρίαν», ἧς ἔγνω τὴν διεύθυνσιν ἐκ τινος βιβλίου ἀποσταλέντος
εἰς τὴν οἰκογένειάν του μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀλλὰ μὴ θεωρῶντος
ἐκυτὸν θανόντα. Μᾶς λέγει ἐν τούτοις τὸ ὄνομά του, τὴν διεύθυ-
σιν του καὶ δυνάμεθα νὰ βεβαιωθῶμεν ὅτι ἀπέθανε τυχαίως.

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ γεγονότα ὅποῖον τι μίστε παίζουν εἰς τὸ ἀσυ-
νεύροτον τοῦ μεσάζοντος; Οὐδέν, κατ' ἐμέ. Πρέπει τὰ γεγονότα
ταῦτα νὰ τὰ παραδεχθῶμεν τοιῦτα, ὡς ἔχουσι, συνωδῶν τοῖς πνευ-
ματιστικῶς διδομένοις, ἢ νὰ τα ἄρνηθῶμεν *κατὰ σκεπὰ*

(¹) Ὁ γερμανὸς τυγχερμπερς—(α) αὐτῷ, -δ θεωρεῖν ὁ ελκυστικὸς ὅτι οὐδὲ-
ποτε εἶδεν οὐδὲ ἐδοκίμασε πειραματιστὸν τινά· λέγει δὲ αὐτῷ, καθ' ἣν τρεῖς-
τάσιν τὰ πεινόμενα εἶνε ἀληθῆ· «Ἰδοὺ -ἀς ἱσχυρόνται» καὶ ἐπηρεάζει ὑπο-
θέσεις ἐπὶ ὑποθέσεων. Λυπηρὸν οἱ σαρὰ οἱ οὐνοὶ καὶ τὰ ὑπο-
κόσμου καὶ νὰ σοφίζωνται θεωρίας.

(ο) Σ. Μ. Ὁ φίλος κ. Εὐδὺ. Ἐγγὺ εἰναι εἰς ὁ διάταξις οὗτος συγ-
γραφεύς. Συνειστέμεν πρὸς τὴν ἀντιρροπὴν τοῦ ἀποδείξαι ὅτι οὐκ
ἐστὶν ἡγεῖα ὡς πηγεσιώμενος.

Ἡ ἐπομένη ἐξήγησις ἀποδεικνύεται ὡσαύτως ἐσφαλμένη διὰ τῶν ἀνω γυγόντων

«Εἰν γένει, οὐδὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξέλθῃ ἐξ ἐνὸς μεσάζοντος, ὅπερ νὰ μὴν εἶχον εἰσελθεῖ προτερον εἰς αὐτόν ἢ δὲ ἀξία τῶν διακοινώσεων ἃ παρέχει, ἔκρᾶται ἀποκλειστικῶς ἐκ τῶν προηγουμένων ἀναγωγέων του καὶ ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐχώνευσεν αὐτάς»

Ἡ θέσις αὕτη εἶνε ἐντελὴς, κατ' ἐμέ, ἐσφαλμένη, διότι ἡμην μέντοι καὶ ἐργὸν μέρος εἰς πλῆθος ὅσα γεγονότα, ἅτινα διακινταί εἰς ἀπόλυτον ἀντίθεσιν πρὸς αὐτήν.

Διὰ τοῦ πειραματισμοῦ ἀποδεικνύεται ὡσαύτως πεπλασμένη αὕτη ἢ ἄλλη ἀπόφανσις: «Διὰ τοῦτο παρατηρεῖται μεθ' ὁποίας φροντίδος οἱ πνευματισταὶ ἐξωθοῦσι τῶν συνεδρῶν των τὰ πρόσωπα, ἅτινα δὲν ἐξαπατώνται, ἅτινα δὲν πιστεύουσιν ἄλλως ὁ αἰματίζων διατελεῖ ἐν στενωπῷ, ἢ ὠθητικῇ ἐνέργειᾳ ἡποτυχᾶναι καὶ τὸ φαινόμενον δὲν παράγεται»

Τὸ φαινόμενον δὲν παύεται ὅχι διότι ἡ πίστις, ἢ ἀπάτη ἐλλείπουσι, ἀλλὰ διότι αἱ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν συνθηκαὶ παραβιάζονται, διότι τὸ περικλύζον μέρος διαταράσσεται διὰ τῶν κακῶν διαθέσεων τῶν προκατειλημμένων ἀρνητῶν

Ἡ φωτογραφία εἶναι πᾶγμα πασίγνωστον, πραγματικόν. Εἶναι λοιπὸν δυνατόν νὰ τὴν ἀρνηθῇ τις διότι ὁ φωτογράφος ἀρνεῖται νὰ προετοιμασῇ τὰς πλάκας του ἐν τῷ φωτί, διότι πράττει τὸ τοιοῦτον ἐνὸς τοῦ ἐργαστηρίου του; Τὸ αὐτὸ ρητέον καὶ διὰ τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα. Ἄν θέλητε νὰ ἐπιτύχωσιν ἄλλως αἷ διὰ τῆς ἀγυρτικῆς καὶ τῆς ἀπάτης, πρέπει νὰ ὑπαχθῇτε ὑπὸ τὰς ὁρισμένας συνθήκας, νὰ μὴ ἐγῆτε τὴν μωρὰν ἀξίωσιν νὰ ἐπιβάλητε ὑμεῖς συνθήκας εἰς τὸ φαινόμενον οὐδε νὰ νομιζετε, ὅτι ἐπειδὴ οἱ θεοὶ ἀρνηθῇτε τὴν ὑπαρξίν τῶν Πνευμάτων, θὰ ἢ αὕτη ἦτον βεβαία καὶ ὅτι μὲ τὸ ν' ἀποδίδετε οἱ τὰς ἐκδηλώσεις εἰς πᾶσαν ἄλλην αἰτίαν θὰ ἐμποδίσετε τὸ εἶναι: νὰ ἢ καὶ νὰ διαλαμβάνῃ θάττον ἢ βράδιον ἢ ἀλήθεια

Ἰδοὺ ἐπὶ τέλους, γεγονότα τινα, συμβάντα εἰς ἐμὲ καὶ ἅτινα οὐδεμία τῶν θεωριῶν σας θὰ δυνάμῃ νὰ ἐξηγήσῃ οὕτως ἁπλῶς, ὡς ἔστιν ἐκείνη, ὅς ἢ τοιοῦτοι οὗτοι διὰ πειρασμοῦ

Κατ'όκει ἡ οἰκογένειά μου εἰς Αὐὼν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 1867 καὶ μόλις πρὸ ὀλίγων μηνῶν τούτου ἐνεκχ οὐδεμίαν σχεῖσιν εἶχομεν τότε μὲν τινὰ τῶν πολιτῶν. Ἦν δὲ αὐτῶν τὰς μακράς τοῦ χειμῶνος ἐσπερας, κατεγνόμεθα ἐνίοτε εἰς τὴν τυπτολογίαν· τοῦτο δὲ χάριν διασκεδάσεως. Ἡ μήτηρ μου, χριστιανὴ ἐνθουσιαστικῶς πεπεισμένη ἰθεὴρα τὰς ἐπιτιγχαζομένης ἐκδηλώσεις ὡς ἐνεργήματα διαβολικὰ. Ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγώ, οἵτινες ἤμεθα οἱ μεσαζόντες, ἡσχολούμεθα εἰς αὐτὰ τὰ φαινόμενα χάρις διασκεδάσεως· ὁ ἀδελφός μου ἦτο ἐνδεκαετής, ἐγὼ δὲ δεκαπενταετής ὁ πατήρ μου μόνον ἦτο πεπεισμένος· ἀλλὰ μᾶλλον ἡ θεωρία τοῦ Ἀλλὰ, Κερδὲς τὸν ἐξελγὴν ἢ τὰ φαινόμενα. Ἐκ τῶν τεσσαρῶν προσώπων οἱ δύο ἤμεθα ἐκδιόφοροι, εἰς ἀντιπαλὸς πείσμων, εἰς μόνον πιστεύων. Ἐσπείραν τινὰ ἡμεῖς εἰς τὴν τράπεζαν, ἥτις ἐκινεῖτο δυσκολῶς καὶ ἐν διστυχίᾳ· ἐφαίνετο ὅτι τὸ φαινόμενον ἰδυσκολεύετο νὰ ἐκδηλωθῇ ἢ αἰτία τις ἄγνωστος παρεμπόδιζε τὴν παραγωγὴν του. Μετὰ τι εἰδος παλῆς ἐφάνετο τέλος τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν ἥτις τὸ παρήγει, μὰς εἶπε τὰ ὀνόματα καὶ ἐπώνυμα σὺν τῇ διαβεβαιώσει, ὅτι εἶχεν ἐμφυγῶσι ἐργαζομένην τινὰ κτιστὴν γεννηθέντα εἰς τὴν ἐπαρχίαν Τουρίνου καὶ θανόντα ἐν τῇ οἰκίᾳ, κατασυντριβέντα ἐκ τῆς πτώσεως ἐνὸς μέρους τῆς κλίμακος.

Ἡ ἀστεϊότης τοῦ πνεύματός σας, εἶπεν ἡ μήτηρ μου, σὰς χλευάζει· αὐρίον θὰ ἐρωτήσω τὴν οἰκοφύλακα εἰμαι δὲ βεβαία, ὅτ. ὅλα ταῦτα εἶνε ψεύδη. Ἐκ τῆς ἐρεύνης προέκυψε τῶνόντι, ὅτι ἡ οἰκοφύλαξ, ἥτις κατ'όκει ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπὸ πλέον τῶν εἰκοσιν ἐτῶν, δὲν ἐγνώσκει τὸ περιστατικόν. Ἡ μήτηρ μου ἐθρίαμβευσεν μέχρις οὗ μετὰ τινὰ χρόνον, συλλάβουσα πυρκαϊὰς τινος εἰς τὴν γειτονικὴν οἰκίαν, κατέρρευσεν ἡ λθινὸς κλίμαξ, συντρίψατο ἐν τῇ πτώσει πέντε ἄτομα περιπλεχθέντα ἐν αὐτῇ. Αὐτὸ το δυστύχημα φυσικὴ κατεστη ἐπὶ τινὰ χρόνον τὸ ἀντικείμενον τῶν συνδιαλεξεων τῆς συνοικίας. Ἡ μήτηρ μου εὐτυχε μίαν πρᾶξιν παρὰ τῷ ἀρτοποιῷ, ὡμίλησε δὲ περὶ αὐτοῦ τοῦ τραγικοῦ συμβάντος. Ἡ ἀρτοποιός, ἥτις κατ'όκει ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπὸ τριακοντα τῶν ἐτῶν, εἶπεν ἀναφορικῶς τοῦ ἀντικειμένου τούτου : «Μὴ ὀμιλεῖτε πλέον περὶ τούτου· μοῦ κάμνει κακὸν νὰ το συζητῶμαι, ὅτι μὲ ἐθυμίζει τὸ δυστύχημα, ὅπερ συνέβη ἐν τῇ οἰκίᾳ ὅτε κατεσχεύαζον τὴν ἐξωτερικὴν κλίμακα:

ἐν ὁλοκληρῳ μέρει εἶχε καταρῶσαι καὶ κατακυντίζειν ἕνα πτε-
ρὸν ῥαγὴν πιεμοντιζόν μοι φαίν-ται, ὅτι βλέω ἀκόμη ..»

Οὕτως ἐπιβεβαιούτο ἡ ληφθεῖσα διακονῶς, ἐν ᾧ τότε οὐδεὶς
ἡμῶν οὐδόλως ἐγίνωσκε τι περὶ τοῦ περιστατικοῦ τουτοῦ.

Τί προσωπον λοιπόν παίζει ἐνταῦθα ἡ θεωρία αὐτῆ τοῦ ἀσυνει-
δήτου; Οὐδέν, ἀπολυτῶς οὐδέν, καθὼς οὐδ' εἰς τα ἐπομένα :

Ἡμῖν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μεσαζων τυπτο λόγος ἔκτοτε
μὴ θ' ὅλας τὰς προσπάθεις μου, ἡ τραπέζα μένει κινή-τος ὑπὸ τὴν
χερᾶ μου. Καίςτην ὁμως μεσαζων ψυχογραφος, ἀλλὰ μόνον ἐμ-
πνευστικος, καί, τουτοῦ ἕνεκα, ἀμβιβαλλω πάντοτε εἰς τὰς διακονι-
κῶσεις, ἅς ἐπιτυχάνω, παρὰ τὴν πληθυστητα τῶν ἀποδείξεων. Πό-
τενος καιροῦ λαμβάνω ἀνακονῶσίν τινα, ἧς ἡ υπογραφή μ' ἐκ-
πλήττει. Ἐρωτῶ τότε τὴν ἐπήκειν, ἥτις διενήργησε νὰ γρά , νὰ
ὑπαγορεύσῃ το ὄνομα τῆς εἰς ἕτερον τιν. μεσαζόντα, μηχανικῶν
τοῦον. Λαμβάνει οὗτος το μελ-βοίκο-δύλο, καὶ γραφεὶ το αὐτὸ
ὄνομα, ὡς ἐπὶ τοῦ τετραδίου μου, ἐν ᾧ ἦτο αὐτοῦ αὐτὸν νὰ
ὑπο-ῆσθαι τι παρ αὐτοῦ ἀέμενον.

Ἰσως μοι παρατηρησωσιν, ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ γεγονός θ' ὑπῆρξε
μεταβάσεις σκεψέως ἀλλ' ἰδοὺ τότε ἕτερον γεγονός ἐστὶ ἄλλον
ἀποδεικτικόν.

Κατὰ τινα συνεδρίαν, καθ' ἣν ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἄτομα παρ-
σταντο εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἐπικλήσεων, ἔγραψ' ἐπὶ τοῦ τετρα-
δίου μου τὴν ἡν ἐρώτησιν ἀπηυθύνον εἰς ἕν πνεῦμα Ἐπιτευχθεῖσης
τῆς ἀνακονιώσεως, καὶ πρὶ ἡ τὴν ἀναγινώσκωμεν, ἐρώτησα ἂν ἐτύχ-
χανον ἐν τῇ αἴθουσᾳ, μεσαζόντες βλεπόντες καὶ νὰ δύνανται νὰ με-
επωσιν ὑπο τίνα πῆρεσιν εἶχον γραφεῖ. Τρεῖς ἀποκρίνονται εἰς τὴν
προσ-ῆσιν χωρὶς δὲ νὰ συνηθῶσι, βέβαιον εἶναι ὅτι εἶδον τὸν Ἀλλᾶν
ἑαυτοῦ ἐστῆσαν παρ' ἐμὲ ὅποτε ἔγραψον. Προσ-ματι αὐτὸν εἶχον
ἐπιπαρασῶν

Αὐτὰ τὰ γεγονότα δ' ἐμὲ εἶνε ἀποδείξεις ἐν ῥαγῇ, ὅτι τὰ ἐγ-
καταλιποτα το σώμα των (désincarnés) πνεύματα, δύνανται νὰ
ἐκδηλωθῶσιν, ὅτι δὲν εἶνε ἐπα-αγῆες το ὡσιν αὐτὰ φιλα τὴν συγγενῇ
διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τις τὴν συγκοινωνίαν των καὶ ὅτι ἡ θεωρία τοῦ
ἀσυνειδήτου δὲν ἔχει ὑποστασιν εἰς πλείστας ὁσος περιπτώσεις.

Οὐδ' ἡ ἐπομένη γνώμη τοῦ ἰδίου ευγγραφίως πιστεύω νὰ τυγ-
χάῃ πλείονος ἐπιτυχίας.

« Πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν ἡ μεσάζουσα δύνανται εἶναι ἀσθένεια, ἣν
» αἱ ἰατροὶ θὰ ἀγνοῶσιν ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον. Πιότι πρέπει νὰ μὴ
» ἐνδιαφέρηται τὰς ἀτολίτως, ἵνα τὴν σπουδάζῃ »

Τὸ βεβαιοῦν πηγαίνει καλὰ· ἀλλὰ τὸ ἀποδεικνύειν θὰ ἐπὶ γαι-
νεν ἔτι καλλιτέρα· τοῦτο δὲ συντελεῖ εἰς τὴν εὐδόωσιν τῆς ἡμετέρας
ὑποθεσεως. Μὲ τὸ νὰ βλέπῃ τις ὅλα κίτρινα, δ.ε.τ. πιεσθῇ κίτρινά-
δα, δ.ε.τ. θὰ εἰπῇ ὅτι ὅλα εἰς περίξ ἡμῶν εἶνε κίτρινα. Ποῖν ἡ μάς
ἐκλάβωσιν οἱ ἀντίπαλοι ὧς ἀσθενούντες, νομίζω ὅτι ἀ ἐπραττο,
σοφώτερα ἂν ἐθεράπευον ἑαυτούς.

Εν Περσίοις, τῇ 20 Μαΐου 84

HENRI SAUSSE

ἙΠΙΝΩΤΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΡΑΤΙΚΟΤΗΣ

Θεραπεύει (δι' αὐτῆς) φθίσεως (καλπαζούση,) κλπ.

Ἐγνώρισα ἐν Λυὼν τῇ 1858 κόρην τινὰ ἡλικίας ὁσὼς μέχρι
δέκα ἔτων πάσχουσαν δι' ὅσον πολὺ ἐκ φθίσεως, ὥστε τὸ γινεῖ-
σεν σῶμα της κατεστῆ ὡχρὰ κίτρινον καὶ σχεδὸν διαφανές.

Ἀπὸ τινων ἔτων μ' ἔλας τὰς ἐπιμόνους περ θαλψαί τῶν γονέων
ἡ κατὰστασις αὐτοῦ τοῦ παιδίου ἐχειροτέρευε· τὰ πάντα ἐδοκίμα-
σαν ἐκτὸς τοῦ μαγνητισμοῦ ὃν ἐπρότεινε Ἡ μήτηρ, ὑποκειμένη
λίαν ἐκείσθητος, ποθοῦσα νὰ συντελεσθῇ εἰς τὴν ἰατρικήν τῆς θυ-
γατρὸς τῇ, ὑπνωτισθῇ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, εἶδε δὲ τὸ κακὸν τόσῳ
προχωρημένον, ὥστε εὐθὺς ἐξ ἔρχῃς εἶχε νομίσαι τὸ τέλος λίαν
προσεχίς· μετὰ τινὰ ὥς ἀκριβεστεραν ἐξέτασιν διώρισε φάρμακά
τινα. Μικρά τις β' ὥπως ἐπὶ ἡλ' ἐβ' νουσα εἰς προοδόν. Μετὰ
ὁσὼς ἡμέρας ἡ μήτηρ ὑπνωτισθεῖσα ὡς καὶ κατ' ἑλ' τῆς ἑλλ' τς

ἡμέρας ἀπὸ τῆς 5ης ὥρας μέχρι τῆς 8ης τῆς ἐσπέρας, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ σηζυγοῦ τῆς, κρατοῦντος σημείωσιν πατρὸς ὅτι δῶριζε, διεκῆρυξε τὸ τεκνον της σεσωσμενον.

Ἀνγλασθεῖς ν' ἀποσιιάσω, διαταξα μαγνητιστικῶς τὴν ὑπνωτισζομένην ν' ἀποκοιμᾶται καθ' ἡμέραν ἀπο τῆς 5ης ὥρας μέχρι τῆς 8ης καὶ νὰ ἐξακολουθῇ οὕτω τὴν θεραπείαν μέχρι τῆς ἐπαυδοῦ μου.

Τέλος, μετὰ ἓνα μῆνα ἐξελίπε παρ κίνδυνος, μετὰ δέκα δὲ ἔτη θελητικόν τι προσωπον, εὐχαρι καὶ υγιᾶ. ἰγίνετο ἑκαίσιος σύζυγος.

Τῷ 1863, ὅτε ἐπεσεπτνημὴν τὴν κ Μ. ἠσθανετο αὕτη νυγμούς εἰς τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων. Οἱ νυγμοὶ πύζνον ἄνα ὡς ἐπλησιάζον ἢ ὠμιλοῦν πρὸς αὐτήν. Εἰς τὴν φίλην, ἥτις μοι διελοίνωσε τοῦτο, εἶπον, ὅτι ἡ κ Μ ἀσθενοῦς ὑγείας, ὤρειλε νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς μαγνητικῆς ἐπιστήμης ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τῆς ἄλλης.

Τὴν ἐπαύριον ἡ κ Μ. ἀπεκοιμήθη ἡμέσως Ἀνεῦρε ἡ ἰδίᾳ τὴν τε αἰτίαν τῆς νόσου καὶ τὰ πρὸς καταπολέμησιν αὐτῆς φάρμακα. Εἰς φίλος, δικηγόρος, ἔγραφε καθ' ὑπαγορευσιν τῆς.

Ἀφυπνωτισθεῖσα, ἐξεπλάγη ἐπὶ τὸ ὅτι ἡ ἰδίᾳ διώρισε νὰ λαμβάνη πᾶσαν ἐσπέραν, κατοκλινομένη, μίαν λουλιარიὰν σιροπίου ἐκ lactucorium.

Ἐξεπλάγη δὲ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι θὰ ἐκομᾶτο ἀπὸ τῆς οὐρίον ἡσύχως, ἐνῶ ἀπὸ ἱτῶν ἐπασχευ ἀϋπνίαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ὑπνωτίσω »μετὰ ὅκτῳ παλιν ἡμέρας, ὅτι ἀπὸ τότε ἡ θεραπεία θὰ ματεδάλ-»λετο καὶ ὅτι μετὰ 15 ἡμέρας θὰ ἐπῆρχετο τελεία θεραπεία». Οὕτω συνεθεῖ ἐπακριβῶς.

Ἡ κυρία αὕτη εἶχεν ἰὸν δειλοκοιταετῇ καὶ μὲ παρεκάλει νὰ τὴν ὑπνωτίσω χάριν αὐτοῦ Ἀμέσως δὲ ἀποκοιμήθη καὶ ἤρχισε νὰ ὀδύνηται κλαίονσα· «τὸν εἶλεπεν εἰς λυπηρὸν ἥσυν, αὐτὸν τὸν μο-»ἀνάκριτον, καὶ ἐνόμζε, ὥρριε ὅμως νὰ ἦτο θεθαία, ὅτι δὲν μετέ-»θηκε πᾶντατε εἰς τὸ ἐμπορικὸν κατ᾿αστῆμα ἐνῆα ἰγυμναζετο εἰς τὴν αἰμποριαν. Ποῦ νὰ ἐπῆγε προχθὲς τὴν πρῶτην; Πῶς νὰ τὸ μάθω;

— Ἡ υἱὲ ἀπλουστερον, ἀτήνησα. Μετατῆ-ε διὰ τῆς σιέψως εἰς τὸ δωμάτιόν του πρὶν τῆς ἐξόδου του τῆς προχθεσινῆς! — Εἰμαι

ἔλτε! — Ἀκολουθήσατέ τον ὅταν ἐξέλθῃ! Θέλω νὰ κρατησῃτε τὴν ἐνῳμήσιν πεντὶ, ὅ,τι θὰ ἴδῃτε ἀφορῶν αὐτόν!

Οὕτως ἐγένετο.

Ὁ νεὸς ἂν ἐνὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐργασίαν του, εἶχε μεταβῇ παρὰ τινι ἱποκείμενῳ ὅπῃ τὸν ἔρεαν εἰς τὴν οἰκτρὴν ἐκείνην κατὰστασιν, δι' ἣν ἡ ὑπερβέλλουσα θλίψις τῆς μητρός.

— Ζήτῃσατε τὰ φάρμακα! Θερραπεύσατέ τον! Δύνασθε τὸ τοιοῦτο!

Ἐπὶ τὸς ἐδὲ μὴνός καὶ διὰ τῆς ἀποκλειστικῆς χρήσεως καθαρτικῶν πτισκάνων — ταῦτα μόνον μοι ὁμολόγησαν — ὁ υἱὸς τῆς ἀνέλοθεν ἐνελῶς, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατρὸς.

Λεπτομέρεια: Ἡ περίπτωσις. Ἐνῷ ἐπαίξεν ἡ κόρη ἀνήγγειλεν εἴτε τὴν ἀφ' ἣν ἐπιστολὴς τινος δυσχερέστου ἢ εὐχερέστου, κλπ., ὅπου ἐξεπληττε τὴν ἐπεριον οὐς γονεῖς. Ἀλλὰ δὲν ἐταυτολόγει.

Commandant DEPRIMOZ

(Ἐκ τῆς Journal du Magnétisme τοῦ Μαΐου 1891)

2 ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Θεραπεία τῆς ἐξερθρώσεως διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ

Ἡ ἐξερθρῶσις προέρχεται ἐκ σφοδροῦ τραύματος τῶν ἐνῶν τῶν περιεπιπλουσίων ἀρθρῶσιν τινι. Εἶνε συνήθως αὕτη ἀπλή, ἐνίοτε δὲ συμπεπλεγμένη μετὰ σχίσματος ἢ θραύσεως.

Ἡ ἐξερθρῶσις, ἥτις προσβάλλει σχεδὸν πάντοτε τὸν αὐτὸν τοῦ ποδός, συνεπέγεται ἐξιδίησιν, σφοδρὺς πόνους, στενοχωρίαν κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἤτοι μέγαν τῶν κινήσεων καὶ ἐνίοτε ἀπόλυτον ἀκίνησιν τοῦ θεβλαμμένου μέλους.

Ἡ ἐξερθρῶσις θεραπεύεται ταχέως διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ.

Πρέπει, μέχρις ὅτου ἴαθῃ ὁ μαγνητιστής, νὰ ἡμελιόζωμαν κα

θολοκληρίαν τὸν πόδα ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος, ἀνανευομένου καθόσον ὑποθερμαίνεται. Προτιμότερον ποδὸς τοῦτο εἶναι τὸ πραϋντικὸν ὕδωρ (eau sedative).

Ὡταν πρόκειται νὰ μαγνητισθῇ ὁ πάσχων πρέπει νὰ καθήσῃ καὶ νὰ θέσῃ τὸ πάσχον μέλος ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ μαγνητιζοντος ἢ ἐπὶ τινος ἔδρας.

Ὁ μαγνητιστής, ὅστις πρέπει νὰ καθήσῃ ὡσαύτως, θέτει τὰς μουσκεύμας χειράς του εἰς τρόπον ὥστε νὰ περιτυλίσῃ κατὰ τὸ δυνατόν, τὴν κλειδωσιν. Ὁ πρῶτος οὗτος χειρισμὸς δύναται νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν συνέπεια δὲ τούτου ἴσται μείωσις τοῦ πόνου καὶ τῆς ἐξαιδήσεως. Ἐξοκλουθοῦμεν τότε ἡσφράν τινὰ μάλαξιν διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων ἐν ὅλῃ τῇ ἀρθρώσει, πρὸ πάντων δὲ ἐξυψοῦμεν τοῦ ποδὸς καὶ ἐπὶ τῶν σφυρῶν. Ἐπειτα, διὰ νὰ ἐπικνεύωμεν τοὺς τένοντας καὶ τὰς ἴνας εἰς τὴν θέσιν των, λαμβάνομεν τὴν πτέρναν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ἀνεργοῦντας ἰσχυρὰν πίεσιν ἐπὶ τοῦ τένοντος τοῦ Ἀχιλλεως, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς κινουμένην τὸν πόδα, καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἐπὶ τινος στιγμᾶς. Δίδομεν πίεσιν εἰς τὴν συνεδρίαν διὰ τινος μαλάξεως ἐνεργητικωτέρως, διὰ τινος εἰδους χειρομαλάσματος, ζυμώματος διὰ τῶν δακτύλων, ἐπὶ τοῦ κατωτέρου μέρους τῆς κνήμης, τοῦ ἄνω μέρους τοῦ ποδὸς καὶ πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν σφυρῶν, τόσον κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν ὅσον καὶ κατὰ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος.

Ἄν ἡ ἐξάρθρωσις ᾖ ἀπλή, ἡ θεραπεία ἐπιτυγχάνεται συντόμως ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ συνεδριάσει, ὁ δὲ παθὼν δύναται ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του τὴν ἐπομένην ἢ τὴν μεθεπομένην ἡμέραν.

Ἄν ὁμως συνέβῃ καὶ σχίσμα τι καὶ πρὸ πάντων θραῦσις, τότε δεόν νὰ προσκληθῇ ἰατρός ἢ χειρουργός· ἀλλ' οὐχ ἥττον καὶ ὁ μαγνητιστικὸς χειρισμὸς, γινόμενος ὡς ἐρέθη, συντελεῖ πρὸς τὴν ταχέϊαν θεραπείαν. Τῷ ὁμως πρέπει ὁ μαγνητιστής νὰ μὴ κινῇ τὸν πόδα οὐδὲ νὰ προσφεύγῃ εἰς ἰσχυρὰς μαλάξεις.

Κατὰ τὰ διαλείμματα τῶν συνεδριάσεων, αἵτινες πρέπει νὰ γίνονται τακτικῶς πᾶσαν πρωίαν καὶ ἑσπέραν, πρέπει νὰ ἐπιτιθενται ἐπιθέματα ἐξ ὕδατος μαγνητισμένου.

ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(Συνέχεια.)

Ἡ ἐπιστήμη ἀρχίζει ἐξ ἐλαχίστου τινός πράγματος καὶ προ-
δεύει διὰ τῶν ἐπιθέσεων. Τρελλός! ἐπικολούθησε μετὰ πλείονος
ζωηροτήτος, καὶ νομίζεις λοιπὸν ὅτι ὁ Κρουξ, ὁ ἀνακλιψας ἐν
νέον μέταλλον, τὸ θαλλιον, ὁ ἀνακαλιψας τὸ ἀκτινόμετρον, εἶνε
ἐνα τρελλός; Στυδασκὸν τὰς τελευταίας; τοῦ ἐξερευνήσεις καὶ εἰπέ
μοι ἂν δὲν θὰ αἰσθανθῇς ἐν σοὶ διασκληνομένον καὶ τι τι. Ὑπερ-
νομιζες στερεόν. Ἄλλ' ἐπανάλθωμεν εἰς τὸν Βενσάν.

Ἀπὸ τοῦ 1825 περίπου αὐτός ὁ ἄνθρωπος — ἐν ᾧ σκευαζέτο
ἡ ἐκπληκτικὴ ὑπόμονή τοῦ Φαίηρου μετὰ τῇ; δραστηρικῇ ἐπιμονῇ
τοῦ ἐξερευνητοῦ — ὑπῆρξεν ὁ ἀρχηγὸς οὐτῇ; τῇ; ἀλλοκότου πλη-
θὺς τῶν μαγνητιστῶν καὶ μαγνητιζομένων, οἵτινες τυγχάνοντι
πολλῶ πολυαριθμότεροι ἢ ὡς νομίζεται· ἡ καλὴ αὐτοῦ πίστις εἶνε
ἀνωτέρω πάσης ὑπονοίας· ἔχει τὰ πάθη τὴν ἀνδρίαν τῆς ἀποστολῆς.

Ὁ Α. Βερτράν ὁ Γεωργέ, ὑπῆρξεν μαθηταὶ του, καὶ ὁμοίως ὁ
Θηδενὲν οὐδέποτε ἐπέτρεψε ν' ἀφαιρῶσι τὸ δόγμα του. Δὲν πει-
νέθη εἰς τὴν διδάσκειν διὰ μέχλην· ἤ; Ἀκαδημίας, ἥτις μὴ λαβοῦσα
ὑπ' ὄψει τὸ ὑπόμνημα τοῦ Husson, ἠρνήθη τὴν σπουδαίοντι τοῦ
μαγνητισμοῦ. Γνωσκεις ὅτι ἡ ἀποφασὶς αὕτη ἐγένετο τῷ 1837.

Ὁ διδάκτωρ Θηδενὲν δὲν διεμαρτυρήθη, ἀπεναντίας ἐφάνη ἀ-
διαφορῶν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα καὶ ἀπεμακρύνθη τῶν ὁπαδῶν του.
Ἀλλὰ γὰρ ὡρίζω· ἐξ ἀσφαλούς πηγῆς· ὅτι δὲν ἐγκατέλιπε τὰς σπου-
δας του. Ὁ ἄνθρωπος παρ' αὐτὸν ἤκουσα τι περιστατικὰ καὶ ὅστις
ἦτο εἰς τῷ; τελεταίων μαθητῶν τοῦ Θηδενὲν, μὲ διὰ βεβαιώτε, μῆ-
νας τινὰς πρὸ τοῦ θανάτου του, ὅτι ἡ ἐπιστήμη τοῦ διδασκάλου του
τὸν κατετρόμαξε — εἶνε ἡ ἰδιὸς του λέξεις — προσθεταῖν:

— Μὴ νομίτης ὅτι ὑπῆρχε ταχυδακτυλουργία ἢ κρυψία ἢ διά-
σπασίς τις τῆς ἐγκεφαλτικῆς ἰσορροπίας, προκαλομένης ὑπὸ τοῦ συμ-
φέροντος ἢ τῆς ἀλαζονείας ἢ τῆς τρελλας. Ὁ Βενσάν εἶνε ὁ ψυ-
χρότερος τῶν ἀνθρώπων, ὁ θετικώτερος ἀφ' ὅσους ἐγνώρισα. Οὐδέ-

ποτε πρόβη εἰς τὰς ἐρεῦνας τοῦ ὑπερσμέπτως ἡ ἀφίλων εἰς τὴν τύχην τῇ φρονεῖδᾳ τῶν παρατηρήσεών του Μ. ταδίνει βροδίως ἀπο τοῦ ἐνός σημείου εἰς τὸ ἕτερον καὶ βυθιμηθὲν, ὑποβιβάλλων εἰς τὴν μάλλον ἀκριβῆ ἐξελεγεῖν πᾶσαν βαθμίδα προοδου. Ἐνταῦθα αὐτῆς τῆς βραδύτητός του δὲν ἡδυνήθη νὰ τὸν παρακολουθῶν ἡ φαντασία μου μὲ παρασύρει διηλεκτῶς εἰς σκολιὰν ὁδὸν Ἐκεῖνος οὐδεὶς κατ' εὐθείαν, γὰρ ν' ἀπομακρυνθῇ οὐδὲ κατὰ κερατὶαν τῆς διαχαρᾶς οὐδὸς.

Ἐννοεῖς, ἐνηκολούθησεν ὁ Γάστρων, πόσον περίεργος ἦμην νὰ μάθω λεπτομερείας. Ἐπιστήμη, ἔστιω ! ἀλλ' ὅποις ἐπιστήμη; Ἰίς τὰς ἐρωτήσεις μου ὁ φίλος ἀπάντα μετα τινος ἐπιφυλακτικότητος, ἰσοδυναμούσης πρὸς ἄρνησιν τῆς διαδόσεως τῶν μυθικῶν τοῦ διδασκάλου του Ἐν τούτοις, ἰδοὺ τί ἡδυνήθη νὰ ἐπιτύχω Ὁ κ Βενσὰ, δὲν κατεγίνετο μῆτε εἰς τὴν τηλορασιν, μῆτε εἰς τὴν προρησιν τοῦ μέλλοντος Αἱ σπουδαί του περιωρίζοντο ἐπὶ τῆς φυσιολογικῆς καὶ φυσικῆς ἐνεργείας δυνάμεως τινος ἀκτινοβολούσης, — ἄκρως ἡ λέξις ἡ κατοπιν ἐχρήσατο ὁ Κροῦζ — ἀπορροούσης ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἥς ἡ δράσις — ἐλκτικὴ ἡ διαπεραστικὴ — δύναται νὰ ἐκκηθῇ μακροθεν καὶ ἄνευ ὕλικου ἀγωγοῦ.

«Βλέπεις ὅτι ἐνεῦθεν μέχρι τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τῆς ὑποβολῆς δὲν μὲνι ἢ ἐν βῆμα.

Μετέωρον μετὰ τῆς νεανικῆς τόλμης πρὸς τῷ κ. Βενσὰν καὶ προσεπληθῶς νὰ τὸν ἐξαολογήτω Ἐνταῦθα ἄνθρωπος ἀλλόκοτος μ' ἐνεποίησε τριαύτην ἐντύπωσιν οἷον οὐδεποτε ἄλλοτε ἡσθάνην. Ἐν ᾧ τῷ ὠμίλῳ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ὀνόματος τοῦ φίλου — ὅστις τότε δὲν ἔζη πλέον — προτιθέμενος δῆθεν νὰ καταλάβω τὴν θέσιν του ὡς μυθολογίας, ὁ κ. Βενσὰν μὲ παρετήρει, καί, πρᾶγμα παραδόξον ἡσθάνομην ἀποταλεσμά τι, ὅπερ δὲν ἦτο μῆτε ὑποθετικὴ νάρκωσις, μῆτε ὑπνωτιστικὴ γοητεία μ' ἐφαίνετο ὅτι ἀκατάβλητός τις ἔλξης ἐνεργεῖτο ἐπ' ἐμοῦ. Νὰ μ' ἐννοήσης καλὰ δὲν παρεσύρετο τὸ σῶμά μου πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ καί τι, ὅπερ ἀπέφρεεν ἐξ ὅλης τῆς περιπερείας τοῦ σώματός μου, ὥσει διὰ τῶν πόρων μου, αἰθέρως καὶ ἐφελάνθητος οὐσία ἐξεπέμπετο ἀπ' ἐμοῦ πρὸς ἐκεῖνον Ἐν

παῖγμα ἄλλως τε δὲν διήρκεσεν ἢ δευτερόλεπτά τινα καὶ εἶτα ἔπαυσε πάραυτα

— Ποίας ἡλικίας εἶσθε ; μὲ ἡρώτησιν ἀποτόμως

— Εἴκοσι καὶ ἄξι ἐτῶν ἀπεκρίθην.

— Ἐργάζεσθε πολὺ. Καταδαπανᾶσθε πολὺ ταχέως καὶ προώρως. Προσέξτε πρέπει νὰ φειδῇσθε σαυτοῦ.

Δὲν ἠνόουν τίποτε Ἐνῶ δ' ἡσθάνομην ἐκυτὸν μαρὸν κα. ρω-
μαλίον, μετὰ τὸ ἀλλόκοτον συναίσθημα περὶ οὗ σοι ὠμίλησα,
ἡσθάνθην ἐν εἶδος κοπώσεως. Προσεπάθησα νὰ ἐπενέλθω εἰς τὸ ζή-
τημα, τὸ ὅποιον μ' ἔφερεν ἐκεῖ, ἀλλὰ μὲ διεκεψε.

— Μὴ ἐλπίζετε τίποτε παρ' ἑμοῦ, μὲ εἶπε μετὰ τροχύτητος·
ἐν τῇ ἐνεστώσει καταστάσει τῶν γνώσεων ἢ μάλλον τῆς γενικῆς
ἀμαθείας, μοι εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ διακοινώσω εἰς οἰονδήποτε
ὅ,τι γινώσκω.

Ἄλλὰ διατί λοιπόν ; ἐφώνησα. Διατί νὰ μὴ μᾶς συνδράμητε
ἡμᾶς τοὺς νέους, νὰ παλαίσωμεν κατὰ τῆς μαρῆς ροῦ τινος ;

— Διατί ; ἐπανάλαβεν ἀνεγερθεὶς καὶ ἐξακοντίσας ἐπ' ἑμοῦ
τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐν οἷς ἡκτινοβόλει πῦρ τι· διότι . . διότι ἡ
ἐπιστήμη μου εἶνε ἐγκλημα !

. Καὶ τότε ἤρχισε διὰ καταπληκτικῆς εὐγλωττίας ἐκτυλίσσων
μοι εἰκόνα τελείαν, ἐγκυκλοπαιδικὴν τῆς ἐνεστώσης ἐπιστήμης. Πάν
σίστημα, πᾶσαν θεωρίαν, πᾶσαν ἀνακάλυψιν εἶχε σπουδᾶσει καὶ
ἐξελέγξει. Μετὰ τινος δὲ σαρκαστικῆς, ἰσθόσε δὲ ἀγρίας, μάστιγι-
μαστίγει τὰς προλήψεις, τὴν δειλίαν, τὴν χαυνότητα αἰτινες στα-
μκτώσιν ὅλους τοὺς ἐργάτας πρὸ τοῦ οὐδοῦ τῆς πραγματικῆς ἐπι-
στήμης. Μοι προσέειπεν—ὡς μέγας προφήτης, πρὸ δέκα ἐτῶν, τινὰς
τῶν προόδων, αἰτινες ἐγένοντο ἔκτατε Ἐβλεπε—θετικῶς—πέραν
τοῦ ὀρίζοντός μας· τοῦτο δὲ ἄνευ ἀμυρτίας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπα-
γωγικῆς λογικῆς, ἥς καὶ ἐξετίμων τὸ εὖστοχον. Ὅτε δὲ ἐτελει-
ώσεν, ἐπρόσθεσεν, ἀτοπέμπων με διὰ τινος χειρουργίας.

— Σὺς ἀναοῦμαι τὴν ἐπιστήμην μου, τὴν ἐγκληματικὴν. Ναι,
ἐννοεῖται ὅτι ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης μου ἀπομακρύνεται ὅ,τι ἐστὶν ἐγκλημα.

άνισότητά, ἥτις, ἐν τῇ πάλῃ τῆς ζωῆς, καθίστησι τοὺς νηκητάς καὶ τοὺς ἡττηθέντας

Μετὰ τοὺς αἰνιγματώδεις τούτους λόγους ἐδίδεσι ν' ἀποχωρήσω, συναποκομίζων, τὸ ὁμολογῶ, ἐντυπωσίν τινα φρικαλεῶς θαυμασμοῦ Ναι, κατὰ τὰ ὀλίγα ταῦτα λεπτά τῆς συνδιαλέξεώς μας, αὐτός ο ἄνθρωπος μοι ἐφάνη ὡς ὑπεράνθρωπόν τι ὄν, ὑπέροχον συνκμα καὶ ἀποτροπαιον Μητοὶ εὐριτόκουν ὑπὸ τινα προδιαθεσιν νεωρικὴν; Πιθανόν· ἐν τούτοις, ἂν ἤθελον νὰ χαρακτρισω διὰ μιᾶς λέξεως τὴν ἐτύπωσιν ἣν μοι ἐπροξένυσε, θά σοι εἴπω—μὴ με γελᾷς;—ὅτι μοὶ ἐπροξένυε τὸ ἀτοτελεσμα ἱμνουσης σοφῆς. Τί σημαίνει τοῦτο; Καὶ σήμερον ἔτι δὲ, δύναμαι νὰ σοὶ τὸ ἐξηγήσω εὐκρινῶς Ζήτησον καὶ σὺ ἂν θελῃς!

Ἄλλὰ καιρὸς νὰ εἰσέλθωμεν οἰκαδὲς.

— Μίαν ἔτι λέξιν, λέγω, ἐπανείδες τον α Βενσάν;

— Ναι, πολλάκις τὸν ἀπήντησας ἄλλοτε γηραλέον, καταβεβλημένον, ὡς μᾶ; ἔφηνε ἀποψι, ἄλλοτε, ἀπεναντίας θαλερόν, ζωρόν, εὐρωστον, ροδόκακκινον;

— Καὶ τὸν νομίζεις ἐκαστοῦ τούτην;

— Ἀναμνήσθητι τὰς ἡμερομηνίας ἃς σοὶ ἀνέφερον καὶ λόγισον.

Μετὰ τινες στιγμᾶς ἀπεχωρίσθημεν Ἄμει δ' ὡς εἰσῆλθον οἰκοί, μονος, ἐν τῷ φασί τοῦ λαμπτήρος, ἐπανελάβον τὴν διακοπεύσαν μελέτην.

Πολλάκις γελῶσι διὰ τὴν τυχύτητα καθ' ἣς τὰ παιδία μεταβαλόντες ἀπὸ τῆς μιᾶς ιδέας εἰς τὴν ἄλλην. Καθ' ἣν δηλ στιγμὴν τὴν προσογῆ των ἀπασα εἶνε ἐστρπμμένη ἐπὶ τινος πράγματος, ἰδοὺ μία μίαν πετώσα αἰφνης μεταστρέφει τὸν ροὺν τῶν ιδεῶν των καὶ λησμονοῦσιν, ὅτι μίαν στιγμὴν πρότερον, διήγερε τόσῳ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον των.

Μή τοι ἐκ τῶν παιδίων μέχρι τῶν ἀνθρώπων ἡ διαφορὰ εἶνε τόσῳ μεγάλη;

Ἢ σπουδαιότης τῶν πραγμάτων ἅτινα ἀπασχολοῦσι τὴν προσοχήν των μὲν ἐπὶ τῶν δὲ τυγχάνει, τῇ πληθείᾳ, ἐπαδύναμις καὶ ἡ

να μετράται διά τῆς διαφοροῦ ἐντάσεως τῶν συναισθημάτων. Ἡ -διά-
 βασις μιᾶς γαλῆς μᾶς εἶνε κδιάφορος οὐδ' ὅπως μᾶς συνταράττει·
 ἀλλ' ὅς διέληθη ἔμπροσθεν ἡμῶν ποδόγυρός ·ις ! μᾶς ἀποσπᾷ τῶν δια-
 λογισμῶν μας· μᾶς παρκασύρει ἐνίοτε πολὺ μακρὰν τῆς ὁδοῦ ἣν ἐπο-
 ρεῦμέθα

Μὴ τοι δύνῃμαι νᾶ εἶπω πῶς περιστάσεις μὲ παρημποδίσαν τὴν
 ἐκίλεσιν τοῦ σκοπεῦ μου, τοῦ νᾶ ἐπαλιδῶ δὴλ· τὸι Βινσάν καὶ νᾶ
 τὸν σπουδάσω ἐκ τοῦ πλησίον ; Ναι ἐντυπώσεις, ἄλλαι μὲν μὴδα-
 μιναι, ἄλλαι δὲ οὐδορότεραι μὲ ἀπέτρεψαν μόνον ἢ ἀνάνησις ἐ-
 σθῶτε τοῦ παραδοξοῦ ἀνθρώπου μοὶ ἐπῆρχετο ἐν εἶδει ἀσθενοῦς ὁ-
 πτασίας.

Ἐδομάδες, μῆνες, δύο ἔτη παρήλθον· ἐπενεγκόντα εἰς τὴν θέσιν
 μου σπουδαίας μεταβολάς. Ὁ πατήρ μου ἀπέθανεν, ἐγκαταλιπὼν
 μικρὰν τινα περιουσίαν, συναθροισθεῖσαν ὁβολὸν πρὸς ὁβολόν, μετὰ
 τῆς μεγάλης ἐκείνης γλίσχρου ἐπιμονῆς τοῦ χυρικοῦ, τοῦ ἀποστε-
 ροῦτος ἐκυτὸν τοῦ παντός, ἵνα ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τοῦ τέκνου
 του. Ἡ πελατεία προσήλθε παρητήτην τῶν σχεδίων μου ὥς πρὸς
 τὴν καθυγείαν. Τέλος ἐνυμφεύθη, καταπτάς πατὴρ μιᾶς ἀξιολα-
 τρέυτου μικρᾶς κόρης.

Φωνάζεται τις ὅτι ὁ κ. Βινσάν καὶ ἡ ἐγκληματικὴ ἐπιστήμη του
 ἀπεσβέσθησαν τῆς ιδέας μου. Παρήλθον, παρήλθον καὶ ἄλλα ἔτη
 Ἡ εὐπορίᾳ προσήλθε μοι αἱ ἐπὶ τῶν νευρῶν παθῶν ἐρευναί μου,
 οἱ ἐπὶ τῶν ὑστερικῶν πειραματισμοί μου ἀνεφημίσθησαν ὀλίγον ἢ
 θυγάτηρ μου ἐμαγάλωνε καθισταμένη ἐπὶ μάλλον ἀξιολάτρευτος καὶ
 λατρευτή· ἡμὴν εὐτυχής· εἶχον τὴν ἑστέριάν μου, διότι αἱ Ἀκαδη-
 μίαι παρεδέχοντο τὰ ὑπομνήματά μου, αἱ δὲ Ἐπιθεωρήσεις τὰ κα-
 τεχώριζον· ἐπ' ὁμοίᾳ τις χολέρας μὲ ἀνέδειξεν ὀριστικῶς ἐπισπασσά
 μοι τὴν τατιάν τῆς κυβερνήσεως.

Δέκα σωστὰ παρήλθον ἔτη ἀφ' ἧς ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου εἵχαμεν
 συνδιαλεχθῆ ἐπὶ τινος ὥρας μετὰ τοῦ φίλου μου Γαστωνος περὶ τοῦ
 ἐν λόγῳ προσώπου καὶ εἶχον λησμονήσει καὶ αὐτὸ τὸ ὄγκόν τοι,
 ὅτε ἡ τύχη, ἥτις ἀναμειγνύεται εἰς ὅλον τὸν βίον μας, μοὶ τὸν ἀνε-
 μνησεν ὑπὸ περιστάσεσι, ἔτι μᾶλλον ἐλλογίστους παρὰ τὴν πρῆτην
 τ ; ἰ

Εἰς τῶν συναδέλφων, ὁ διδάκτωρ Φ. διευθυντὴς μεγ. στου τινός νοσοκομείου, μ' ἔγραψε παροκκλητῶν με νὰ δῶ το, ἀλλ' ὡς εὐκαιρή-
σω, παρ' αὐτῷ, ἵνα ἐπισκεφθῶ μιαν τῶν ἀσθενῶν του.

Τυχὼν τότε ἐνασχολημένος ἐβραδύνει ἐπὶ τινας ἡμέρας ν' ἀνταπο-
κριθῶ εἰς τὴν προσκλησιν του. Ἀλλ' συνεπείφει νεωτέρας κατεπει-
γούσης πιστολῆς ἐσπύσας νὰ μεταβῶ παρ' αὐτῷ. Ἡ ὑπόθεσις περὶ
ἧς ἤθελε νὰ με συμβουλευθῇ ἦτο ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδ. αφεροσῶν καὶ
τῆς εἰδικότητός μου. Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ περιεργαστοῦ τῶν φαι-
νομένων τῆς *dédoublement* τῆς προσωπικότητος (¹) καί, ἐπὶ πολ-
λὰς ὥρας ἡσχοληθῆμεν εἰς πειραματισμοὺς ἐνδιαφέροντας καὶ καθι-
σταμένους ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον κατὰ πλῆκτικους. Ἀλλὰ φόβος
μὴ ὑπὲρ τὸ δέον κουράσωμεν τὴν ἀσθενῆ ἀνεβάλομεν τὴν ἐξακολού-
θησιν εἰς τὴν ἐπαύριον.

Κατήλθομεν εἰς τὸν κήπον τοῦ μεγ.λοπρεποῦς καταστήματος,
ὅπερ ἡ Εὐρώπη ἄσπασιν γινώσκει καὶ θυμάται καὶ βραδέως ὁ συν-
ἀδελφός μου με προέπειπεν, ἀνακοινῶν μοι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν
ἰδίων του παρατηρήσεων ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἐ-
σπουδάζομεν.

Ἐκθ' ἦν στιγμήν ἐπρόκειτο νὰ διέλθωμεν τὰς λιγκλίδας τῆς εἰσό-
δου καὶ ν' ἀποχρετισθῶμεν, παιδίον τι μικρὸν ἐξῆλθε δεινροφυτείας
τινός καὶ ἐρριφθὲν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ διδάκτορος

Οὗτος τὸ ἀνήγειρε, καὶ μοι εἶπε :

— Ὁ Κύριος υἱός μου... ὀκτῶ ἐτῶν .. καλῆς φύσεως.

Ἦτο ὡραιότατον πιδίον μὲ χαρακτηριστικὰ λεπτοφύλλῃ, ἀλλὰ
μοὶ ἐφάνη ὀλγον χλωμον. Το ἐθώπευσα, ἀναμνησθεὶς τῆς κόρης μου
τῆς τῶσφ δροσερεῆς, τῆς τῶσφ ροδοκοκκίνου, καὶ εἶπον :

Μὰ διατί νὰ τρέχῃς τῶσφ πολύ; ὦ; νὰ σ' ἐκυνηγοῦσε κανεὶς!
Ἐρῶ ἥτις κρινῇ, εἰς ἣν οὐδεμιαν β. αὖς σπουδαιοτάτη ἀπειδίδον.

(¹) Σ. Μ. Διὰ τῆς λέξεως *dédoublement* ἰν. αὐτῶν οἱ ψυχολογ. τῆν
κατάστασιν προσώπου τινός, καθ' ἣν το περιεπεπυκνωμένου τοῦ σώ-
ματος ἐμφανίζεται εἰς ἄλλο μέρος ὑπὸ τὴν ἴδιαν μορφήν τοῦ ἐν λόγῳ προ-
σώπου

— "Ω! διὰ νὰ γελάσω! εἶπε τὸ σερπατὸν παιδίον· διὰ νὰ πειράξω τὸν Κ. Βενσάν..

— Κ Βενσάν! ἐρώησα πῶς Κ Βενσάν;

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἰδονήσεν εἰς τὴν μνημὴν μου ὡς διάτορος ἤχος σάλπιγγος.

Τὸ παιδίον ἀπήτησε μετὰ τιнос τόνου παρωργισμένου:

— Μὰ δὲν εἶνε παρὰ ἓνα Κ Βενσάν· εἶνε ὁ παπα-Γατώ!

Παπα-Γατώ! οὕτως ἀπεκάλουν τὸν Κ. Βενσάν πρὸ δέκα ετών.

— Εἶνε ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, ἐπρόσθεσεν ὁ συνάδελφός μου

— Μήπως εἶνε ὁ Βενσάν... Θηθενάν;

— Αὐτὸς αὐτότατος Τὸν γνωρίζετε;

— Δὲ, ἀπεθνε λοιπόν;

— "Α! καὶ σεῖς ἀκόμη, εἶπεν ὁ διδάκτωρ γελῶν. τὸν νομίζετε ἔξαφανισθέντα; Καθόλου ἕλατον δεκα μεχρὶς ἑκατον δεκαπάντε ἐτών, ἀγαπητέ "Ας λεγοῖσι δὲ ὅτι ἡ τριλλα δὲν εἶνε διπλωμα μακροβιότητος!

— Κχι ἀπὸ πότε εἶνε ἐνταῦθα!

— Ἀπὸ τεσσάρων περίπου μηνῶν. Εἰσῆλθεν ἐν περιπτώσει λίαν περιέργοις. ὡς αὖτις ἦν σοι τὰς ἀνακιστώσας, διότι σήμα, οὐ μὲ ἀπαιτεῖ ἡ ἐργασία μου Ενε ἐξ ὧναι..

— "Εξ ὧναι! καὶ ἐγὼ ἐπίτης ἐπίεγμχι "Ες ὕμιν λοιπόν τὸ περὶ τοῦ Κ Βενσάν.

— Εὐχαρίστως, συνάδελφε μου,

(Ἐπεταε συνέχεια.)

ΟΝΟΜΑΤΟΜΑΝΤΕΙΑ

Ὁ Μάγος Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς

(Συντεχία.)

Κατὰ τὸν 1ον μ. χ. αἰῶνα, τὸν ἐπὶ τοῦ Αὐγούστου ἀρχόμενον καὶ εἰς τὸν Δομητιανὸν λήγοντα, ἡ ἐν Κιππαδοκίᾳ πόλις τῶν Τυήνων παρέσχεν εἰς τὸν κόσμον τὸν μεγάλον Μάγον, Ἀπολλώνιον. Ἐξ εὐγενοῦς καὶ ἀρχαιοτάτης οἰκογενείας καταγομενος οὗτος, ἐμαθήτευσεν ἐν ταῖς πλατωνικαῖς σχολαῖς. Τὸ φύσει παρατηρητικὸν αὐτοῦ πνεῦμα ἐστράφη πρὸς τὰς ὑψηλὰς πνευματικὰς σπουδὰς. Περιηγηθεὶς τὴν Ἰνδίαν, τὴν Περσίαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ μυηθεὶς τὰ μυστήρια τῶν σοφῶν τῶν διαφόρων τούτων μερῶν, ἠθέλησε νὰ μεταβῇ καὶ εἰς Ῥώμην τὸ 63 ἔτος, ἐπὶ Νερωνος, ὅπως ἴδῃ, ὡς εἶπε, καὶ ἕνα τύραννον.

Ὅτε ἐπλησίασεν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, μετὰ συνοδείας 72 μαθητῶν, συνηγήτησεν, ἐξερχόμενον τοῦ δασους τῆς Ἀριχίας, τὸν συμπατριώτην του Φιλόλαον, ὃν ἐγίνωσκεν ὡς σοφὸν μὲν ἄνδρα, ἀλλ' ἄτολμον.

— Ἐχάρης, δεῖλα εἰ!... τῷ λέγει ὁ Φιλόλαος πῶς τολμᾷς νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν Ῥώμην ἐν τοικυτῇ συνοδῇ μαθητῶν καὶ τῷ φιλοσοφικῷ τριβῶνι; Ἀγνοεῖς λοιπὸν ὅτι ὁ Νερων προεγραψεν ἄντας τοὺς φιλοσόφους καὶ ὅτι ἡ περιβολὴ σου θὰ σὲ προδώσῃ;

— Πῶς δῶγει τὸν κειρὸν τοῦ ὁ Νερων; ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ Ἀπολλώνιος.

— Ἀρματοδραμῶν ἐν τῷ ἀμριθεάτρῳ, αὐλῶν ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ἐξαφανίζων ἐκείνους ὧν ὁ βῶς ὑπεμφαίνει κατάκρισιν τοῦ βίου αὐτοῦ.

— Καλὰ λοιπόν! ἡ θεὰ ἐνὶς ἡγεμόνος ἑαυτὸν ἀιμαῶντος, παρέχει τοῖς σοφοῖς ἐν τῶν πολλῶν ὑψηλῶν καὶ ἀξιοσπουδαίων μαθημάτων. Ὅσοι δὲν τολμῶσι νὰ μὲ συνοδεύσωσι προσωπεῖω, ἄς

μεριμνήσωσι περί τῆς ἀσφαλείας των οὐδὲως θέλω μεμνηθῆ αὐ-
τῶν τὴν ἀδυναμiam ταύτην τοῦ ἡθους το ἐπ' ἐμοὶ δὲν παρεκκλίνω
τοῦ σκοποῦ μου ὁ ἀληθὴς σοφὸς πρὸ τῶν ἀπειλῶν μόνον τοῦ οὐρα-
νοῦ δεῖν νὰ ἐπιποδοδρομῇ.

Ἐξήκοντα ἐκ τῶν μαθητῶν, ἰγκυκλοπρόντες αὐτόν ἡκολού-
θησαν τὸν Φιλοχρον, οἱ δ' ἐπιδόκει δαδὰ, οἱ ἄλλοι ὅμως μα-
στὰς τῶν διδασκαλιῶν του, συνώευσαν αὐτῷ. Οἱ φύλακες τῶν πω-
λῶν οὐδόλως παρεμποδισαν τοὺς ταξιδιώτας· ὁ δ' Ἀπολλώνιος,
περιελθὼν τὴν Ρώμην ἀπεριέργως ἐξῆλθε αὐτοῦ, ἀταράχως πάλιν
μετὰ τῆς μικρᾶς του συνοδίας.

— Ἐπιθεῖξαμεν εὐσταθεῖαν, εἶπε, ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀψήφω-
μεν ἐπὶ πλεον τοὺς τρελλοὺς, ὡς ὕδα τοῦ Θεοῦ· ἐπανελθόμεν εἰς
Ἑλλάδα καὶ Αἰγυπτὸν· κειθεὶ θὰ εὐερεσπονησώμεν καλλιον το μείλ-
λον αἱ ἐπαρσασσεις ὁμοιοζυσι πρὸς τὰ κολλοσιεῖα ἀγκύματα,
καὶ μακροθεν δεῖν νὰ θεωμεθα αὐτῶν.

Ἡ τελευταία φοράς· θεωρήθη μετὰ τὸ συμβᾶν ὡς προφητεία
τῆς πτωσεως τοῦ Νερωνος.

Καὶ ἄλλας προρρήσεις, λίαν ἐμφαντικὰς, ἀποδίδουσιν εἰς τὸν
Ἀπολλώνιον ἀναφορικῶς πρὸς τὰς βουσιλείας τοῦ Γαβρι. τοῦ Ὀ-
θωνος, τοῦ Βιτλλίου τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ, τοῦ Τιτου, τοῦ Δομητιαν-
νοῦ· Ἐσχύχχεν ἐμὶλὼν δημοσίχ ἐν Ἐφεσῷ καθ' ἣν ἡμέραν ἐφο-
νεύετο ἐν Ῥώμῃ ὁ Δομητιανος, δι' ἐγγχειριδίου πληεῖς ἐπτόκεις
Αἰφνης ὁ Ἀπολλώιος ὕφησ· τὴν φωνήν, κλίνει· πλάγιως, ὡσαι
ἀκρωμένος, ἔξορμησας εἰτα πρὸς τὰ ἐμπρὸς τρια τέσσαρα βήματα,
ἀναφωνεῖ μετὰ δεσποτικοῦ τόνου· «Κτύπα . . κτύπα . οἱ Θεοὶ τῷ
ἐπιτασσοσι! . . » Ὡς παρετῶτες εκπλαγίντες ἐνόμισαν ὅτι ὁ Ἀ-
πολλώνιος εἶχε περιπεσαι εἰς μανίαν, ἀλλ οὗτος ἐν ὄλῳ τῷ μεγ-
λείῳ αὐτοῦ καὶ διὰ φωνῆς βροντώδους, τοῖ. εἶπεν· «Ἐφ.σιο ! . .
τῇ στιμῇ ταυτῇ ο τυραννος κατεβλήθη· ἡ Ρωμη, ἀπασα ἐξεγερ-
θεῖσα, ἀνευφημεῖ ἤδη τὴν ἐλευθερίαν !...» Μετὰ τινος ἡμέρας δι-
δοθή εἰς Ἐφεσον ἡ εἰδησις τοῦ φόνου τούτου, ἡ δὲ παράτου Ἀπολ-
λωνίου ἐρισθεῖσα στιμῇ ἥτο ἐκείνη ἣν ἀνήγγειλλον οἱ ἐκ Ῥώμης
ξῖνοι.

Ὁ Ἀμικινὴς Μερκελλίος κατέτασσε τὸν φιλοσοφὸν τῶν Ἰουδαίων, ὡς καὶ τὸν Πυθαγόρα, τὸν Σωκράτη τὸν Νουμῶν Πομπηλιον, μεταξὺ τῶν προνομίουχων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες κατ' ἕκαστον τὸν βίον αὐτῶν προστατεύονται παρὰ τοῦ οἰκείου Διμονίου.

Ὁ αὐτοκατάτω Ἀλεξάνδρος Σ.θῆζος τὸν κατέτασσε μετὰ τοῦ Ὀρφείου, τοῦ Ἀδρῆου καὶ τοῦ Ἰ. Χριστοῦ.

Ἡ αὐτοράτεια Ἰουλιζ, συζυγὸς τοῦ Σεπτήμου Σιδήρου, προσεκαίεσε τὸν ρήτορα Φιλῶ Φιλοστράτον, καθηγητὴν τῆς ρητορικῆς ἐν Ρώμῃ, νὰ γράψῃ τὸν βίον αὐτοῦ τοῖς ἐκτάκτου ἀνδρός κατὰ τὰ ὑπομνήματα τοῦ Νινευητοῦ Δαμίδου, τοῦ διαφερόντως ἐνοουμένου μαθητοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου. Ἡ βιογραφία αὕτη ἀναγράφει πολλὰ θαυμάσια καὶ προρρήσεις, δι' ἃς οἱ ἱερεῖς τῶν χρηστηρίων ἐφθάνησαν τὸν Ἀπολλωνιον καθὼς ἐκτελοῦντο τὰ τοιαῦτα ὅρνια, ἔνευ αἵμακτων θυσιῶν καὶ ἔνευ οὐέμιαις διδασκαμοῖς ἐροταστικαῖς Διὸς ὅτε ὁ Απολλώνιος ἤθλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθῆνας καὶ περὶ αὐτῆς εἰς τὰς Ἑλευσίνια Μεσσηνίαν, ὁ ἱερογάντης εἰδήλωσεν ὅτι οὐδέποτε θὰ προσεδέχετο κινθρωπον περιφρονούντα τὰς θρησκευτικὰς τελετάς. Ἡ προσβολὴ αὕτη οὐδόλως συνεταράξε τὸν Τυανέα θαυματουργόν, ἀπαντήσας πρὸς τὰς ἐξῆς «Ἦδυναις ἐτέραν μομφήν, μάλλον, εὐλογοφανῆ, νὰ μοι ἀποτείνης πως δηλ. ἐγώ, ὁ ἀληθὴς μύστης τῆς αἰγυπτιακῆς Μάγισας, τῆς μοναστικῆς πηγῆς τῶν ἀπυρόφων ἐπιστημῶν, ν' ἀποφασίσω νὰ προσελθῶ ἐνώπιον τῆς σῆς τετυφωμένης ἀμαθίας!» Οἱ μάρτυρες τῆς τοιαύτης ἀπαντήσεως συναισθληθέντες ὅτι ὁ ἀπαντοχοῦ περημισμένος Ἀπολλώνιος ἠδυνατο νὰ παραβλοψῇ τὴν ἱερατικὴν βιωματικὴν τῆς Ἑλευσίνος, δυσφημῶν αὐτὴν ἀνὰ τὰς περιγῆσεις του, ἐπειθανάγκασαν τὸν ἱερογάντην νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ σφαλμάτα του· ἀλλὰ Ἀπολλώνιος περιεφρόνησε τὰς δικαιολογίας καὶ τὰς προσλιπαρήσεις αὐτῶν.

Ἰδοὺ πως συνεφασχίζου τὴν διδασκαλίαν του: «Κατὰ τὰς χρονίους περιγῆσεις μοι ἐπεουδασα τὴν σοφίαν ἀπαντῶν τῶν μερῶν. Τὰ διάφορα φιλοσοφικὰ συστήματα, παρερχομένα πρὸ ἐμοῦ, κεκοσμημένα μετ' ὧν κόσμων ἕκαστον ἐπλασεν ἑαυτῷ, μετὰ προσεκάλεσαν νὰ ἐκλεξώ. Ἀπαντα μοι ἐφάνησαν διαφορετρόπως ὡραία

μετὰ ἐξωτερικοῦ ὑπερανθρωπίνου· ἵνα αὐτῶν παρυσδύσαντα περὶ τὸ λογικόν μου διὰ δειλαστικῶν θαλγήτρων, προσεπάθουν νά με ὑποδουλώσωσι διὰ θαυμασιῶν ὑποσχέσεων. Ἐν μοί κήγγελλεν ὅτι, μεταφριζόμενος ἐπὶ τῶν ὀνειροπολημάτων αὐτοῦ, θὰ ἐδίεποι ἀπάσας τὰς ἡδυσπαθεῖς ἐνσκηπτουσας μοι ἕτερον ἐκσυχᾶτο ὅτι θὰ με προεφυλάττει τῶν δεινῶν τοῦ βίου, μοί ὑπεδείκνυν ὁμως τὴν ὑπερπηδήσιν ὧν δοκιμασιῶν αὐτοῦ δι' ἡδεις τινός καὶ ἀενάου ἡρεμίας τῆς ψυχῆς ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ Θεοῦ· ἄλλο μοι προσέφερε τὴν ἀπάθειαν τῆς ψυχῆς ἐπὶ τα τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς κακοῖς· ἄλλο μὲ ἐνεθάρρυνε εἰς τὸ ἀποτολμᾶν τι πᾶν, ὅπως κερταστῶ εὐτυχῆς· Ἀπαντα προσεπάθουν νά με δικρατῶσιν ἐπὶ τῆς γῆς δι' ἐκείνων ἅπερ ἀπεκάλουν θεμιτὰς ἀπολαύσεις τοῦ ὄντος μου, τοῦ ὕλικου. Μία μόνη ἐξ αὐτῶν τῶν φιλοσοφικῶν, ἡ τῆς Αἰγύπτου, ἴστατο ὀλίγον ἀπωτέρω σιγῆς καὶ κεκαλυμμένη· παρέστη ἐν τελεί καὶ αὕτη τελευταία, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι αἱ ἕτεραι σοφαὶ δὲν με ὑπεδούλωσαν. «Ναι, μοι εἶπεν, εἰμί θυγάτηρ τοῦ παρελθόντος καὶ μήτηρ τοῦ μέλλοντος· εἰμί ἡ βασίλισς τῶν πνευμάτων, ἡ ἀντανάκλασις τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν κόσμων· «Ἴνα σὺ ᾗ· ἀποδικοτὸς ἐν τῷ ἐμῷ κράτει δέον ν' ἀπρηνηθῇ τὰς ματαιότητας τῆς γῆς, τὰς ἡδυσπαθείας τῶν αἰσθήσεων, τὴν ἀλαζονίαν τοῦ βίου. Ἀπαγορεύω τὸν τρελλὸν ἔρωτα εἰς τοὺς μαθητάς μου, καθὼ ἐπιλίνδυνον μακίαν τῆς ψυχῆς ἐπιτάσσω αὐτοῖς τὴν σιγὴν, ἵνα αἰσθανῶνται ὅτι διατιελούσιν ἀείποτε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· Βόλυσσ' αὖτε τὰς αἰμακτοὺς θυσίας, καθὼ ἀποδιδούσας τῷ Ἱερεῖ τῷ Ὁρί· τὴν ἀγριότητα τοῦ τυράχνου διδάσκω δ' αὐτῶν τὰς οὐκας δεήσεις, αἵτινες μετὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ θυμιάματος, εἰνε ἡ μόνη ἀνταξίς λατρείας τοῦ πατρὸς τῶν πάντων· Ἄν ἔλθῃς τὴν ἰσχὺν νά με ἀκολουθῇς ἐπὶ τῶν μονήρων κορυφῶν, ἐνθα εὑρηται ἡ Ἀλήθεια, θὰ σε ἀναπλάσσω νέον ἀνθρώπον μετὰ νέων ὀφθαλμῶν πρὸς θεὸν τοῦ ἀπείρου κόσμου τῶν ἀθανάτων οὐσιῶν. Δι' ἐὸς βλέμματός θ' ἀναμετρήῃς τὸν ἅπαντα χρόνον· θὰ περιλομβῶναις δι' αὐτοῦ πάντα τὰ ὄντα εἰς ἓ μόνον ὄν, ἐν μιᾷ μόνη ἰδέᾳ· Αἱ θεαὶ δυνάμεις θὰ σοι ἀπικαλυψῶσι τὰ ἱερῶν μυστήρια, αἱ δὲ τῆς φύσεως θὰ ὑπόκεινται σοί». Οὕτω μοι ὡμίλησεν ἡ σοφία τῆς Αἰγύπτου, ἡ μεγάλη Μαγεία τῶν οὐρῶν τοῦ Θεοῦ. Ἠκολούθησα αὐτῇ, αὕτη δὲ ἐτήρησε τὰς ὑποσχέσεις της».

Ἄπολλώνιος ὁ Τυανεύς ἀπέπτη τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου τὸ ἕβ-
 ἔτος μ Χ Ὀθάνατος, ὡς ὁ β.ος του, ὑπῆρξε μυστήριον. Οἱ μαθηταί
 του διεδωκν ὅτ τὰ πλανετικά δαιμόνια, μὴ ἐπιτριψάντα τὴν διὰ
 τοῦ τάρου διεδασιν, ἀπῆραν αὐτον ες τεν οὐρανον. Τὴν γυναικιν
 ταύτην ἡσπασθησαν πολυαριθμοὶ τῶν ὀπαδων του· εἰ τὴν φημιν
 αὐτὴν φθονοῦντες ἐβιβαίοντο, ἀπεικντίας ὅτι ἔρειψεν ἐκυτὸν ἐν τινὶ
 βασιλευσιν ὡς, ὁ Ἑμπεδοκλῆς, ὅπως πιστευθῇ ἡ αποθewsis του. Ἡ
 συμπατριώταί του ἔλυσαν τὸ ζήτημα ἀνεγείραντες οὐκ ἴσους, εἰς
 οὗτοινοι τὴν δατέτην ἤθελησε νη μετασχη καὶ ὁ οὐτοκράτωρ Κκρι-
 κλας, ὅν, ὡς λέγουσιν, ὁ Ἄπολλώνιος ἠξίωσε πολλῶν ἐμφαν-
 σεῶν του.

Αἱ προφητεῖαι τοῦ Ἀπολλωνίου ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορικῶν π-
 πρωμένων τῆς ἐποχῇ του. ἀπὸ τοῦ Νερωνος, φηνευθέντος τὸ 68.
 ἔτος, μέχρι τοῦ Νερῆα, εὐτεινος ἡ βασιλεία ἤρξατο ἀπὸ τοῦ 68 ἔ-
 τος, συνετελεσταν λίαν εἰς τὴν εὐλειαν αὐτοῦ. Κατὰ τὸ δίκστημ
 τοῦτο τῶν 28 ἔτων ἐπὶ αὐτοκράτορες παρεβλήθησαν ἀλληλοδιο-
 δόχως τὴν τραγικὴν πορφύραν: Ὁ Γαλβας ἐσφαγή παρα τινος
 στρατιωτικῆς συνωμοσίας· ὁ Ὀθων τὴν οὐχειρασθῇ μετὰ τινος ἡττα·
 ὁ Βιτέλλιος ἐσπαράχθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὁ Δομιτιανὸς ἐδόλοφ νήθη
 παρὰ τῶν ὑπηρετῶν τῆς συζυγοῦτος· μῖνον τον Οὐσπεσιανον καὶ
 τὸ. Τί οὐ ἀπῆλθιν ἡ Εἰσαρμενη τῶν βαίων τοῦτων θαύτων. Ὁ
 Ἀπολλωνιος εἶχε προειπε το πεπρωμεον τῶν μεν καὶ τῶν δε. Ὁ
 Διτανὸς κατέβιν αὐτον, ὡς ἐπὶ ἰνδοναν, εἰσας τὴν ἡμερτι,
 κατ' ἡμερτις θη τὸ. ἐδίκαζε. Ἡ κατηγορία περιεστρεφτο περὶ δυο
 τιμῶν ἐγ. αὐτῶν. ὁ Ἀπολλώνιος εἶχεν ὁμίλως ἐκωπικον πολιτι-
 κῶν τινοσ συμπαντου περ. ἡ. προσεχουσ ἀναρῆσεως του Νερβῆ
 ἐπὶ τοῦ θρονου τοῦ Δομητιανου, ὅ, οἱ ἐδικητικοὶ θεοὶ τὰ συνετρι-
 βον. Τοῦτο ἦτο ἔγκλημα καθ' ἑαυτῶν συνεπαγόμενον ποινὴν θο-
 νατικὴν καὶ ὁμως ὁ Μιχος τῶν Τυανων παρεστη εἰς τὸ δικαστή-
 ριον μετὰ τσαύτης ψυχραμίας ὥστε ὁ τύραννος ἐσπαρχθη ἐπὶ τῇ
 τσαύτῃ θεῶ καὶ περιεστη ἐν ἀμηχανίᾳ.

α Βασιλεῦ, τῷ εἶπε, επικαλοῦμαι πρὸς ὑπεράσπισίν μου τὴν ἀνά-
 μνησιν τοῦ πατρός σου Οὐσπεσιανου, τοῦ ἐπισκερθέντος με ἐν Αἰ-
 γύπτῳ πρὶν ἢ γένῃ αὐτοκράτωρ. Ἐγὼ, πρὸς τί νὰ τὸ ἀποκρύψω

ἔγω τῷ προεῖποι τὸ μεγαλείον του. Εἶσαι ἄρα φυσικὰ ὑπόχρεως πρὸς με, ἀφ' οὗ βασιλεύεις, ἤδη μὲν ἔκεινον. Δὲν ἕκαστα χρήσι, εὐτε τερψιας, οὐτε γοητείας, ὅπως τον παρηρμησω πρὸς καταλιψιν τῆς ἀρχῆς διενέκουχθην αὐτῷ ὅτι ἡδυναμην νὰ μεταβαλλω κατὰ βοήθησιν, την παρείαν τοῦ ἡλίου, ἢ τον ροῦ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, εὐτὲ μάλιστα παρεκίνησα αὐτὸν νὰ ρίψῃ βλέμμα ἐπὶ τῶν μυστηριωδῶν πινάκων, ὃ ὧ, οἱ μαθηταὶ τῆς Ἰσιδος ἀνευρισκουσι τὰ σημεῖα τοῦ Ὀροσκοπίου ηἰκεσθην ὡνον, ὅπως διαφωτισω τὸ μέλλον του, καὶ συμβῇ ὑλεσθω, ὦ, καὶ σύ, βασιλεῦ, δύνασαι νὰ πράττης τὸ τοιοῦτον ἀνὰ πάσαν στιγμήν, τὸ ἱερὸν Προγνωστικὸν τῆς Πρηνεστίνης Μοίρας. Εἶνε ἡ ἀγκη νὰ σοι γνωρῶσι, ὅτι ἡ μαντεία αὕτη ἐδιδάχθη τὸ παλαι εἰς τοὺς Ἑτρουρικούς, παρὰ τινων ταξειδιωτῶν Αἰγυπτίων καὶ ὅτι ὁ Σεβριος Τουλιος, θεὸς βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ἤγειρεν ἐν τῇ πόλει Πρηνέστη βωμὸν ἀνθαμιλλώμενον πρὸς τὴν φήμην τοῦ χρηστηρίου των Δελφῶν; . Εἶχον λοιπον γράψει τὰ τρία ὀνόματα τοῦ Ὀυεσπεσινοῦ ἀνὰ ἓν γράμμα ἐπὶ τινων κύβων ἐκ δάφνης, ρίψας εἴτα ἀναμειξ τὴς κύβους ἐντὸς κάλπης ἀργυρᾶς, μετὰλλου καθιερωμένου τῇ Ἰσιδι, προσεκάλεσα τὸν πατέρα σου νὰ ἐξάγῃ αὐτοὺς εἰ ἢ ἐκ τῆς κάλπης καὶ νὰ τοὺς κατατάσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἰδοὺ δ' ἐν τίνι τάξει εἶχον ἐξελθεῖ.

PSESELANTAASUTIVSVUIUIS.

Διηθείς εἴτα ἐν διανοίᾳ καὶ μυστηριωδῶς πρὸς τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα Πρηνεστίνης Μοίρας κεκρυμμένον Δαιμόνιον ἐσημείωσα τὸ καθ' ὑποχρεοῦσιν αὐτοῦ ἐπομένον χρησμόν.

«PRAENESTINÆ SACRIS FORTUNÆ SORTIBUS ELECTUM
LENTE ASCENDIT NOMEN TUUM AD ASTA ;
SED UNDIQUE TÁNDEM INSIGNIS
VICTOR SINE VICTORIA,
URBIS IMPERIUM UNUS IMPERATORA, SUSCIPIES»

Δηλαδή: «Τὸ ὄνομά σου, ἐκ' ἐγὼ παρὰ τοῦ ἱεροῦ Προγνωστικοῦ τῆς Πρηνεστίνης Μοίρας, ἀνέρεται βραδείως πρὸς τὴν ὕψη τοῦ μέλλοντος καὶ καθίσταται διάσημον πανταχοῦ· σὺ δὲ νικητὴς, χωρὶς νὰ πολέμησῃς, θ' ἀπεδεχθῇς, ὥς μόνος αὐτοκράτωρ, τὸ κράτος τῆς γῆς.»

Γινώσκεις, βασιλεῦ, ὅτι τὰ ἀρχικὰ γράμματα αὐτῶν τῶν προφητικῶν λέξεων, ἐπαιατ.θίμενα εἰς τὴν φυσικὴν τάξιν ἀναπαράγουσι τὰ τρία ὀνόματα τοῦ πατρός σου

TITUS·ESAVIUS VESPASIANUS

Μήτοι λοιπὸν δὲν προεῖπον τὴν ἀλήθειαν; . Δὲν ἐξῆλθεν ὁ Οὐίσεσιανὸς ἐκ μακρᾶς ἀφανείας, ὅπερ ἄλλως τε ἐπιπροστίθηναι ὑψηλοτέρων, λαμπρὴν εἰς τὴν δόξαν τοῦ; . Δὲν ἰδοξάσθη ἀπανταχοῦ διὰ τοῦ πολέμου τῆς Ἰουδαίας, ἀποθαυμασθεὶς ὑπὸ τῶν ῥωμαίων λεγεῶνων... Δὲν εἰσῆλθε νικητὴς εἰς τὴν αἰωνίαν πόλιν ἄνευ νίκης, ἀφοῦ ὁ θάνατος τοῦ Βιταλλίου (εἰς ὃν οὐδε μέρους εἶχε λάβει) τὸν ἀπήλλαξε τῶν μυσαρῶν ἀναγκῶν τοῦ ἱμφυλίου οὐίσευ, παραχωρήσας αὐτῷ τὸ κράτος ἄνευ ἐτέρου ἀνταπαιτητοῦ;

Μὴ ἔκουε λοιπὸν, ὦ βασιλεῦ, τοὺς κατηγοροῦντας με κατασκόπους ὅτι δῆθεν συνομνύω κατὰ σοῦ μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ Νερβᾶ. Ὁ Νερβᾶ εἶνε σοφὸς, προαχθεὶς ἐν σοφίᾳ ὑπὸ μακρᾶς πείρας· Ἄν ἀληθεύει ὅτι ἐν ἀθώαις ἀναστροφαῖς ὁμιλήσαμεν καὶ περὶ τοῦ περρωμίνου, ἂν τυχὸν ἀνέφερον παραδείγματα τινὰ ἡγεμόνων, θὰ εἶπον ὅτι ἡ θεία βούλησις εἶνε ἀνανταγώνιστος, θὰ εἶπον ὅτι ἂν ἡ θεὰ βούλησις ἐκάλει εἰς τὴν ἡγεμονίαν οἰονδήτινα πολέτην, καθ' ὃν χρόνον τὸ κράτος κεῖται ἐν ταῖς χερσὶν ἐτέρου καὶ ἂν αὐτοῦ ὁ ἐπίτροπος κατέστρεφε τὴν ἐκλεκτὸν τοῦ Οὐρανοῦ, ἵνα μὴ ἐκθρονισθῇ δῆθεν ὑπ' αὐτοῦ. ὁ θινῶν θὰ ἐπανεῖλθῃ ἐν τῷ βίῳ, ὅπως ἐκτελεσθῇ τὴν ἀπόφασιν τῆς Μοίρας· Ἄν λοιπὸν τοῦτο σημάκῃ συνοινύειν, συμβουλεύσου τότε τὸ Προγνωστικὸν τῆς Πρηνεστίνης Μοίρας καὶ θὰ κατὰσπῃς αὐτὸ καὶ ἔνοχος συνωμοσίας κατὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ σου! Προτιμώτερον, βασιλεῦ, νὰ προστεθῇς μᾶλλον νὰ καταστήτῃς εἰς τὸν τῶν οὐρανῶν καὶ τῆς γῆς ἐπικρατοῦντα καὶ νὰ ἐκθρονισθῇς πᾶσι

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑΙΟΥ

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΠΡΟΛΗΨΕΩΝ

(Συνεχ.ια)

— Ἀντωνέττα, ἀγκυπητή μοι, εἶπεν ὑψώσας τὴν χεῖρα, σοὶ ὀρκίζομαι ἐπὶ τῆς τιμῆς μου καὶ τοῦ ἔρωτός μου νὰ μὴν ἐγγισῶ ποτὲ πειγνιοχρτοί, νὰ μὴ σοὶ ἀποκρυψῶ ποτὲ πρᾶξιν μου τίνα. ὅπως ἐπραξά κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀτελεισίας καὶ τῆς ταπεινώσεως ἧτις μᾶς συνήλωσε. Πλὴν ὁ τι μᾶς ἐνδισφери θὰ ἦνε κοινόν. Ὁ ἔρωσ σου θὰ με βοηθήσῃ ν' ἀρτίσω βίον ἡτυχον καὶ τακτικόν παρὰ τὸ πλευρον σοῦ. ἂν δὲ τυχόν κλονισθῶ ποτε, ἡ ἀναμνησις τῆς στιγμῆς ταύτης ὡς καὶ ἡ τῆς Βαλερίας θ' ἀρκέσῃσι νὰ υἱ ἐποναφέρωσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς λογικῆς.

Ἡ Ἀντωνέττα ἐρίετο τότε εἰς τὰς ἀγκάλας του :

— Σὲ πιστεύω, Ροδόλφε, καὶ ἐμπιστεύομαι εὐχαρίστως τὸ μέλλον μου εἰς τὰς χεῖράς σου.

Ὅταν, μετ' ὀλίγον, οἱ δύο νέοι ἐπανεῆλθον εἰς τὸ κομμωτήριον εὖρον τὴν Βαλερίαν ἐπικνηπαυομένην εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς τῆς.

— Πάτερ, εἶπεν ὁ Ροδόλφος, ὁ Θεὸς μᾶς στέλλει ἀπροσδόκητόν τινα χαρὰν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς δυστυχίης· ἴδου σοὶ φέρω μίαν θυγατέρα καὶ φίλην, μίαν ἀδελφὴν εἰς τὴν καυμένην Βαλερίαν.

Εἰς τὰς λεξιας ταύτας ἀκτὺς χερῶν καὶ εὐδαιμονίας ἐφαίδρυνε τὸ ὄχρον κα' τιθλιμένον πρόσωπον τοῦ γοήτορος.

— Έστο, ἀγκυπητὴν τέκνον, μυριάκις εὐλογημένον ὡς θυγάτηρ μου, εἶπεν ἀποσπόμενος οὕτῃν εἰς τὸ μέτωπον ἔσα εὐτυχὲς καὶ γεννοῦ ὁ ἀγγελος φυλαξ τοῦ Ροδόλφου διὰ νὰ μὴ παρκαπονεθῇ ποτε διὰ παρομοιας καταστρεπτικὰς τρελλας, ὡς τὰς ἰδίας μου.

— Μοι ὑπεσχίθη τὰ πάντα, γινώσκω δὲ ὅτι θα κρατήσῃ τὸν λόγον του, εἶπεν ἡ Ἀντωνέττα, ἀσταθεύσας τὴν χεῖρα τοῦ κόμητος ἀγκυπητὴ πατερ, νέος βίος θ' ἀρχίσῃ διὰ σέ καὶ τὰ τέκνα σου ἔσο μεθ' ἡμῶν θὰ σέ διασπαράζωμεν, θὰ σέ θωπεύωμεν, θὰ σέ ἀγαπῶμεν τσῶ, ὥστε νὰ μὴν αἰσθανθῇς πλέον κυμνίαν ἀνίαν.

— Σὲ ἐννοῶ, τέκνον μου, εἶπε μειδιῶν ὁ κόμης, καὶ ἔχεις δίκαιον· ὀφείλω ν' ἀφαιρώσω τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου μου εἰς τὰ τέκνα μου ὁ Θεὸς μοῦ ἔδωκε τρομερὸν μαθημα ἀναγκαζων με νὰ δεχθῶ τὴν θυσίαν τοῦ μελλοντος τῆς θυγατρὸς μου.

— Ἐξελγώνεις, ἀγκυπητὴ πάτερ, τὰ σφάλματα σου ὡς καὶ τὴν ἀξίαν μου, ἀνερχξεν ἡ Βαλερία ἐναγκαλιζομένη τὴν Ἀντωνέτταν εἰνέ ποτε δυνατόν νὰ λυπηθῶ διὰ τοιαύτην ἀπόφασιν, ἥτις εἶνε ἡ πηγὴ τοιοῦτοι ἀγκυθῶν; Ἰδεῦσα δὲ ἴδῃ ὅτι ἡ καλλιτέρα τῶν φίλων μου γίνεται καὶ κτελφῇ μου πληροίμει ἀπείρου παρηγορίας ἐλπίζω τὸ πᾶν νὰ καταληξῇ κκλλίαν παρ' ὅπως φρονοῦμεν.

Τὴν πρῶτην τῆς διὰ τοῦς μυστικῶς ἀρραβῶνας τῆς Βαλερίας ὁρισθείσης ἡμέρας, ὁ γηραιὸς κόμης δὲ Μ μετεβη παρὰ τῷ βρυονῶ Μαυριζίῳ δὲ Χ γιῶ, κηδεμόνι τῆς Ἀντωνέττας, πρὸς ἐπιστημον ἀνάνεωσιν τῆς εἰς γκμον αἰτήσεως τοῦ Ρ. δολφου· καθὼ ἀργαίων φίλων καὶ συμμαθητῶν, ἔρκεσαν ἑλίχαι λειξίς πρὸς τακτοποίησιν τῆς ὑποθέσεως· ἀλλ' εἰς τὴν παρκτηρητιν τοῦ βερώνου περὶ τῶν ἀσώτων ὁρμῶν τοῦ νεαροῦ κξιωμπτικοῦ, ὁ κόμης ἐπήτησε σοδαρῶς.

— Μὴ φοβοῦ πλέον, Μυρίκιε, ὁ Ροδόλφος καὶ ἐγὼ ἰθερατεύθημεν ἐντελῶς ἀπὸ τας τρέλλας μας· εἰς σέ, τὸν πιστὸν φίλον καὶ κιαδοχον τῆς Βαλερίας, ὀφείλω πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ χωρὶς ν' ἀποερυφῇ τίπο ε, τῷ διηγῆθῃ τὰς περιπετείας τῶν τελευταίων ἡμερῶν καὶ τὴν ἐκείσιν θυσίαν δι' ἧς ἡ νεαρὰ κόμησσα ἐξηγόραζε τὴν εἰρήνην καὶ τὴν τιμὴν ἀπάσης τῆς οἰκογενείας.

— Σήμερον, κατέληξε τὸν λόγον, πρέπει νὰ συντελεσθῇ αὕτῃ ἡ νεαρὰ διαπραγματεύσις, ὁ πάτερ Μαρτίνος θὰ μᾶς φέρῃ τὸν Μάγερ εἰς τὸ γεῦμα. Ἀλλὰ, ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἡ ἀθῶα μου κόρη θὰ θύσῃ

τὴν γαῖρά της ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου καὶ ἀπερχοῦς Ἰουδαίου, ὅτι διὰ τὰς ἀλκρῆς μου θὰ κατελεθῇ αὕτη εἰς αὐτὸν τὸν βορβορον τῆς τοιογλυφίας, εἰς αὐτὴν τὴν βδελυρὰν κοιωνίαν, τὴν προελευσάν ἀγνωσθῆναι, τὸ πᾶν ἐπανίσταται ἐν μοί καὶ ῥῖπῃ ὡς ἐμμευτον ἂν γὰρ εἴμην ὁ ἴσως ἀθλιος ζῶν διὰ τὴν ἰδὼ τοιοῦτον ἀποτροπαιον πρᾶγμα. Σε καθιέτω ἡ λοιπὸν, Μυρρίαιε, νὰ ἔλθῃς σήμερον νὰ γευματίσῃς μεθ' ἡμῶν· εἶσαι ἡ ἀνδροχὸς τῆς Βαλερίας, ἡ παρουσία σου θὰ εἴναι μίᾳ ἀνακούφισις διὰ τὴν κόρην μου καὶ ἐμέ.

Τὸ παιδρὸν καὶ μεστὸν ἀπλότητος πρόσωπον τοῦ βαρῶνου ἔλαβεν ἑλφρασιν σοβαροτητος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον αὐξοίσης.

— Ἰδοὺ μία θλιβερά ἱστορία, πτωχὲ μου Εἰγον· μοιλονότι δὲ κατεσπατάλητες τὴν περιουσίαν σου διὰ τρόπον σχεδὸν ἀσυγγνώστου. δὲν εἶνε τῶρα καταλλήλος στιγμή νὰ σὲ μεμψῶ διὰ τοῦτο. Ἄπαγε· ἂν εἶχον τὰ μίσα, θὰ σὲ ἀπῆλλαττον ἀμέσως τῆς στενοχωρίας, διότι εἶνε σκληρὸν δι' ἓνα ἄνθρωπον τῆς ἡλικίας σου καὶ τοῦ βαθμοῦ σου νὰ ἐξαναγκασθῇς εἰς οἰονόητι πρᾶγμα, ἀλλὰ θὰ σοὶ εἶπω ἐλινρινῶς ὅτι, ἐκτός αὐτοῦ τοῦ λόγου, δεῖ βλέπω, διατί οὗτὸ τὸ συνοχεσίον νὰ εἴναι τοσφὲν μέγα δυστύχημα. Γνωρίζω τὸν Μάγερ, καθότι τὸν συνήντησα συχνάκις παρὰ τῷ ἀνεψιῷ μου (εἶνε πνευματιστημικοὶ συμφορηταί): εἶνε νεὸς θελκτικὸς, εὐγενὲς καθολοκληρῖεν οὐδέ, ἐν αὐτῷ αναπ.λ.τὶ αὐτὴν τὴν βδελυρὰν γενεάν, ἣν συνεθίσσαμεν νὰ περ.φρονῶμεν τὸ μεσον, ὅπερ μεταχειρίζεται γὰρ εἶνε θεδαίως τὸ πρέπον, ἀλλὰ πρέπει νὰ λαβῶμεν ὑπ' ὅψει καὶ τὴν δυσμενῆ θεσιν του: νεανίας τις, ἱμμανῶς ἐρωτευμένος, διαπράττει πολλὰ πρᾶγματα διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν πόνητὴν γυναῖκα, καὶ μάλιστα τοιαυτὴν ὡς τὴν Βαλερίαν, *sapris!* ἓνα μορφαρίτην ... πρὸ ποντῶν δὲ ὁπόταν γυλοῖα τις προελψῇ τὸν παρεμπ.δίζει νὰ βῇ εἰς τὴν τακτικὴν ὁδὸν

— Γελοία; δι.κοψεν ὁ κόμης· μία κόρη σου δὲ Μ με αὐτὸν τὴν υἱὸν τοῦ τοκ.γλυφου;

— Μὴ ἐξαπτεσαι, Αἰγγον, καὶ ὁμολόγησον ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποσον σὲ ταραττεῖ περισσότερον ἢ εἰς, τὸ ὅτι ὁ Μάγερ τυγχάνει Ἰουδαίος· ἀλλ' ἀφοῦ βραπτίζεται, πύει τοῦ νὰ εἴναι πλέον τοιοῦτος γυναι.ζεις, ἄλλως τε, ὅτι, ἐγὼ, δὲν δίδω ἑξίαν εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς σω

ρους των παλαιοῶν ἡρησιμικτῶν, ἔτι καὶ ἐπὶ ἐσφαλμεντος κοσμογονίας θεοσιζόμενα καὶ πληρὴ ὅτι καὶ μαθίαν, καὶ μεθ' ἡμῶν. ὁρᾷ-
λουσι νὰ παραχωρήσωσι τὴν θέσιν ἐς μὲν πίστιν, ἐλευθεραν καὶ
φιλοσοφικὴν

— Ὡς ἐξ ὧρων ὅτι εἶσθε ἕνας ἄθεος. Μκυρίκιε, καὶ σὲ λισποῦμαι.

— Μὲ συγχωρεῖτε. πιστεύω εἰς τὴν ὑπαρξίν ἐος Ὁντος ὑπερ-
τάτου, δημιουργοῦ τοῦ σύμπαντος· ἀλλ' αὐτὸς ὁ πατὴρ ὁ αἰώνιος
ἐπλάσσειν ὅλα τὰ τέκνα του ἴσα καὶ ἀποδοιμάζῃ συνιπῶς τὰς εὐ-
τελεῖς διαμέχας, τὰς διαπραττομένας ὑπὸ τὴν ὥλησιν ἀνθρώπων,
οἷνινες ἐν τῷ ἐγωῖ τῶν καὶ τῇ ἀλαζονίᾳ των, τιλοφοροῦνται λει-
τουργοῦ του Ἄλλ' ἀρκοῦσι ταῦτα δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα· γνωρίζω
τὰς καθολικὰς πεποθήσεις σου καὶ τὰς σέξομαι, μόνον ἐπίτρεψόν
μοι νὰ σὲ πείσω, ὅτι νέος ὠρεῖος, εὐφυὴς καὶ ἀρκούντως πλούσιος
ὥστε ν' ἡγοόκη μὲν ἡγεμονικὴν (τοῦ) ὅπερ δὲ εἶνε περιφρονη-
σιον καὶ ἡ ποχὴ τῆς ζωῆς) δὲ εἶνε δυ-ατόν νὰ φερῇ τὴν
δυστυχίαν εἰς τὴν καταδεχτὴν μου, ἐπὶ τῷ ὅτι ἡ κατασγῆ
του εἶνε ἐπὶ τὴν καὶ σὲ πούγη τοῦ δὲ ἔμερον σμυτιαν ἐν κριτῶν
τῶν σὺν φρεσίν. Αὐτὰ ταῦτα οὐκ νενάθ' ὅτι δύναται πολὺ καλὰ
νὰ ἀντιπραχθῇ καὶ νὰ εὐτυχήσῃ

— Τοῦλάχιστον τῆρα, ἡ Βαλερίε δὲν αἰσθάνεται δι' αὐτὸν ἡ
ὑποστράφη καὶ περιφρονησιν, εἶπαν ὁ κόμης στεναζών. Χαιρετε,
ἀγκυπητὴ Μκυρίκιε εἰς τὸ γεῦμα θὰ δυνηθῇς νὰ κρίνῃς ἂν οἱ αἰσιό-
δοξοὶ ἐλπίδες σου εἶνε δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῶσι

Ο ΙΟΥΔΑΙΟΣ ΜΝΗΣΤΗΡ

— Ἐλα νενάθ' ἂν ἀποτίναξον τὴν ἀπάθειάν σου εἶνε τέσσαρες
ὥριαι καὶ καιροὶ νὰ ἐνδύθῃς, εἶπεν ἡ Ἀντωνιαττα, ἡ ἴς, ἐνδυθεῖσα
ἡ ἴη δὲ τὸ ἡγεῖον, ἐσθῆτο ἐπὶ μικροῦ ἐδῶ οὐ περὶ τὸ ἐδῶσιον,
ἐφ' οὗ ἡ Βαλερίε ἦτο ἐξ-πλουμένη ὡρεῖα καὶ μετὰ τοὺς ὀρθήλους
ἀπακνεῖς εἰς τὸ κινεῖν. Ἡ νενάθ' ἡ γεῖθη στεναζούσα:

— Ἐχρὶς δὲ κινεῖν περὶ νὰ σφαιρίσω διὰ νὰ φορτώσω ἱστα-
ξίως τὴν εὐτυχίαν μου εἰς τὸ, περὶ καλῶ, τὴν Μαρθὴν νὰ ἐγείμωρη

ελπύον τινε ἐσθῆτα καὶ κέντημα τοῦ αὐτοῦ χρύματος πρὶ πικρὴν ἡμέραν, καὶ ἦν ἔκτατος ὁμοῦ, θεοὶ καὶ εὐδαιμονίαν, νὰ ἐνδύθω πένθια.

Ἡ δεσποινὶς δ — Ἐξουστὴν εἰσήγαγε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν σκεπτεσθαι καλῶς ἀνέστοις; νὰ δ' ἔχῃς τὸν Στρουγγὶ μετὰ το αὐτῆς πρὸς βλαπτικῆς εἰρωμένης ἀνέναντι το αὐτῆς προσβολῆς ἡνείκε τὴν θυσίαν σου καὶ ἐξεδικεῖτο, τι θ' ἀπεθάνει;

— Δὲν πιστεύω τὸν κ. Μάγερ τότε εὐαίσθητον τῷ εἶπον καθάρᾳ ὅτι μὲ ἐνέπνευεν ἀποτροπὴν, καί. . δὲν προσεβλήθη. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ρυπαρὴν δυνευσαι τὴν εὐδαιμονίαν σου καὶ τὴν τοῦ Ροδολφου διὰ τοιαύτης ματαιότητος· ἔλαττον λοιπὸν σὺ αὕτη τὰ τῆς τοσάλετας μου.

— Ἐλάττω τότε αὐτὴν τῇ λευκῇ καὶ λευκῇ ἐκ τριχοπύου ἐσθῆτι, ἥ ἐσθῆτις αὐτῆς ἐστὶν ἐκ Περσίων τὸ λευκὸν ἐπιστῆ διὰ τὴν περὶ αὐτὴν καὶ το μύλον, καλὰ δὲν φαίνεται· πέθικτον οὐδὲ κ' ὑπὲρ αὐτῆς μετρία.

Ἡ Βαλερία ἀρχίει νὰ τὴν ἐνδύσῃ μετὰ μεγάλῃς ἀδιαφορίας· ἀλλ' ὅτε ἡ θαλαμητοὺς, βουλευμένη παρ' αὐτῆς Ἀντωνέττας, ἐτελεώσε τὸν στολισμὸν, ἡ τελευταία παρρητήρησεν ὅτι οὐδεποτε ἴσως ἡ νεαρὰ κομίσσῃ ὑπὲρ αὐτῆς ἐξισιωτέρα αὐτῇ ἢ ἀπαλὴ καὶ λεπτοῦς φῆς τοσάλετα ἐφάνετο καλλήλοτατη διὰ τὴν λεπτὴν τῆς καὶ ἰσώδη ὥρειότητά. Μοῖον, ὅτε ἡ Ἀντωνέττα ἤθελε νὰ προσχρημίσῃ νωτὰ τινὰ ραδίε εἰς τὸ στήθος καὶ τὴν κόμην, ἡ Βαλερία ἀπέθῃκε τὴν χεῖρα τὴν καὶ εἴτε μετὰ δηλαυτῆς εἰρωνεύει;

— Αἱ ἀκκ' αὖτε ἄνευ ραδίων, ἀγαπητὴ μου, τριπλαζουσὶν εἰς αὐτοὺς τοὺς γομφίους ἀραχίδων· ἢ μάλλον, ἂν ἦε ἀπαράμιττα τὰ ἔσθ' αὐτῆς, ἥ ἐλπίς τὸ ποτισμωμένα ὑπο τοῦ προσφίλου λαοῦ εἰς δὲ ἀνέξει ὁ μελλόνυμρος. Το σκοροδον, νομίζω;

— Περὶ εἶπεν ἡ Ἀντωνέττα, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐκφραγῇς σὺ τοιοῦτον στρεβλόν; Τ. ἔριεν λοιπὸν ἡ καλὴ καὶ δια σου καὶ ἡ γενναίότης σου;

Ἡ νεανὶς δὲν ἀνέστησε καὶ ἀμφοτέρω μετέβησαν εἰς δωμάτιόν τε περικλειμένον, τὴν μεγάλην αἴθυσαν. Ἡ Βαλερία ἔρρηθη ἐπ' ἑδρῆς τινος πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ ἤρξατο κρυφύτως νὰ νουθετῇ τὰ ἄνθη ἐξαιτίας τινος ἀνθοδυσμῆς τεθειμένης ἐντὸς φάρικου

σινικοῦ σκαίου. Ἡ Ἀντωνέττα τὴν ἡτένιζε μετὰ θλίψεως καὶ συμπάθειας ἀλλ' ἤκουσαν βήματα ἐν τῇ αἰθούρῃ ἐξῆλθε ἥτο ο γοη-
ραῖες κόμης, ὅστις, παυθῶντες ὡς νεφός κταταιγίδος, καὶ συνωρυώ-
μενος ἐβημάτιζε μετὰ τρυχῆς

Ἦσυχασον, ἄγαπη ἐπτερ εἶπιν ἡ δ' ὅποις ἐδ' Ἐρεοστιὲν λυδύσσα
τὸν βραχονά του πρεπὲι νὰ ὑπστῶμεν τὸ ἀναποφευκτόν. Ὁμελο-
μεί, πρὸς ἀνακούφισιν τῆς θέσεως τῆς Βαλερίας, πρὸς τὸ φαίνεσθαι
τούλάχιστον νὰ ὑποδεχθῶμεν τον Μαγερ φιλοφρονῶς, καὶ νὰ φερ-
θῶμεν πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς πᾶσαν ἄλλην καλὴν γνωριμίαν ἢ στά-
σις μας, θ' ἀνταναγκασθῇ ἐπὶ τῆς ἰδικῆς της καὶ θὰ τὴν ὑποσ.η-
ρίξῃ εἰς τὴν συμπεριφορὰν της

Ἄ! ἰδοὺ ὁ Ρυδὸλφος καὶ ὁ θεὸς Μαυρίκιος δοξα σοι Θεός!
φθάνουσι πρὶν τοῦ πάτερ-Μαρτίνου.

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἦτο οὐχ' ἥττον καττφῆς τοῦ πατρός·
οἱ δάκτυλοι ἐπ' ἔξιν νευρικῶς μὲ τοὺς χροσσούς τῆς σπάθης του ἢ
ἔστρεφον τὸν μύστακά του.

— Ρυδὸλφε, πρὸς πατήσον λοιπὸν νὰ ὑποκρύψῃς τὸν θυμὸν καὶ
τὴν ἀποστροφὴν σου ἐψιθυρίσῃς ἢ Ἀντωνέττα, καθ' ἣν στιγμὴν
οἱ δυο ἄρχοντες ἐχαιρετῶντο ἂν ὁ πατὴρ σου καὶ σὺ διατηρῆτε
αὐτὸ τὸ κατηφὲς ἦθος, ἢ θέσις μας ὅλων θὰ καταστῇ ἀνυπόφορος

— ὦ! μόνον ἂν ἡδυναμῇ νὰ συσρέψω τὸν λαϊμὸν αὐτοῦ
τοῦ σωλοισβρῆσιον, θὰ ἐγενόμην ἀμείσως εὐδωμος, ἀπήντηταιν ὁ νεα-
ρὸς κόμης υποκώπως μυκώμενος καὶ συσπῶν τὸν γρόθον του

— Πρὸ εἶνε ἡ Βαλερίε; ἠρώτησεν ὁ βρεῶνος δεικλόπτων τὴν
ἰδιολογίαν των.

Ἡ Ἀντωνέττα τῷ ὑπεδείξε σιωπηλῶς τὴν θύραν τοῦ σπου-
δαστηρίου.

Ὁ βρεῶνος, ἐπὶ τῇ θέῃ τῆς νεκνίδος, ἦτις ὥχρ᾽ καὶ μὲ ἀπλκ-
νῆ; βλεμμα. ἐξήκολούθει το ἔχον τῆς καταστροφῆς των ἀθων,
ἐντὴ καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν : ὁ τάκης καὶ ἡ εὐκὴ ἐσθῆς τῆς Βα-
λερίας ἦσαν ἤδη καταλυμένοι ἐκ πεταλῶν ροδῶν, γαρροφάλλων καὶ
ὀκκίθων, καὶ ὁμως ἐξήκολούθει ν' ἀποσπᾷ ἀσπλάγχχνως τὰ ἄθνη
καὶ τὰ φύλλα ἅτινα ἀπῆνται ἢ μικρὰ της χερ

— ὦ! ὦ! κόρη μου, τί σημαίνει ἡ κατὰδίκη αὕτη καὶ

καταστροφή, καὶ εἰς τί ἐπτοίσα αὐτὴ ἡ κοῦμένη ἀνθοδέσμη, ἡρώ-
τηθεν ὁ βαρῶνος διὰ τῆς εὐθύμου φωνῆς του.

Ἡ Βαλερία ὤψωσ. μηχανικῶς τοὺς ὀρθαλμοὺς Ἰδοῦσα τὸν ἀάδελχόν της, προσπάθησε νὰ μειδίασῃ καὶ ἡγερέθῃ ἀλλ' αἶφν ς αὕτη ἔστη φρίττουσα καὶ ἡ τεταμένη χεὶρ της ἐπαίευσεν ἀναισθη-
τος : εἶχεν ἀκουσθῇ κρότος ἀμπέξης σταθίσης εἰς τὴν ἐξώθυραν.

— Εκείνος εἶνε ὁ πατερ Μαρτίος, ἀννήγγειλεν ἡ Ἀντωνέττα,
ἣτις εἶχε τρεῖς εἰς τὸ παράθυρον.

Ὁ Ροδόλφος παρετήρησε τὸ ὥρολόγιόν του.

— Ἀκριβὲς ὡς μεγας ἀρχων, εἶπεν εἰρωνικῶς εἶνε ἕξ ὥραι
παρὰ πέντε λεπτά.

Μετα εἰνα στιγμὴν, ὁ πάτερ δε Ροθ ὁ καὶ ὁ Σμουήλ εἰσῆλθον
εἰς τὴν αἴθουσαν εἰ δὶο κόμητες ὑπεδεχθήσαν τὸν τραπεζίτην εὐ-
γενῶς, ἀλλ' ὑπεμφάνετο ἄποια παγετωδὴς ἐπιφυλακτικότης ἐν τῇ
προσψαύσει τῶν χειρῶν τοῦ Σαμουηλ Μόνον, ὁ βαρῶνος δε-Χ.γιῶ
ἐπροχώρησε μετὰ ἐγκαρδίου μειδισματος καὶ τὴν χεῖρα τεταμένην.

— Καλημέρια, νεαρὲ φίλε μου, διχθητε τὰ συγχαρητήριά μου
καὶ τὰς ὑπὲρ τοῦ μαλλοντος εὐχάς μου. — Ἐρως καὶ ὑπομονὴ
ἐξήμβλυναν ἤδη πολλὰς πρληψίας, ἐπρόσθεσε γαμηλοφώνως Κατα-
σῆσκει τὴν βαπτιστικὴν μου εὐτυχὴ καὶ θὰ λησμονήσουν καὶ θὰ
συγχωρῶσιν τὴν σήμερινὴν ἡμέραν.

— Εὐχαριστῶ δι' αὐτοὺς τοὺς καλοὺς λόγους, κύριε βαρῶνε
τοὺς ἐκτιμῶ διπλοῦς κατὰ τὴν ἡμέραν ταυτην τὴν δι' ἐμὲ με-
στήν ἕξ εὐδαιμονίας συνάμα καὶ πικρίας Ἀλλὰ ποῦ εἶνε .. ;

Ὁ Σμουήλ διεκοπή, τὸ δὲ ἀκτινοβολοῦν καὶ ἀνήσυχον βλέμ-
μα του περισκόπησε τὴν αἴθουσαν.

— Εἶνε ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ σπουδατήριον, ἔλθετε ! ἀπεκρίθη ὁ
βαρῶνος.

Ὁ Ιερὺς ὡσαύτως εἶχε παρατηρήσει τὴν ἀποιεσίαν τῆς Βαλε-
ρίας, καὶ τῇ ὑποδειξί τοῦ κομητῆς εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὸ σπουδα-
στήριον Ἰδὼν τὴν ν.άνιδα ἔρθιν πλησιον τῆς Ἀντωνέττας τόσῃ
δὲ λευκὴν ὡς ἡ ἰσθὺς της καὶ μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου θλιβερὰν
ἐκφρασιν ἀπελπισίας, ἐπλησίασαν ἐσπευσμένως καὶ ἐψιθύρησε μετὰ
μομφῆς.

— Αὐτὴ εἶνε λοιπὸν ἡ πίστις, ἡ φαιδρὰ ὑποταγή, ἣν ἀνέμενον

νὰ ἴδω; Ἐγείρου τὴν κεφαλὴν, κόρη μου, καὶ μὴ λησιμόνει, ὅτ
ὄφειλεις νὰ εἶσαι σύμμοιρό μου εἰς τὸ ἱερὸν ἔργον τοῦ νὰ φέρω εἰς
τὴν αἰαν ἱμῶν Ἑλλήσπον ψυχὴν ἀρξομένην ἥδη ν' ἀντ'λομβά-
νηται τῇ ἀλκιρίας μετ' οὐ πολὺ τὸ βαπτισμα θὰ ἀπεπλύνῃ ἀπὸ
τοῦ νεανίου τούτου πᾶτα ρῦπον, ὦ, ἀπὸ πλύνει καὶ ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ
προγονικοῦ ἐλασθήματος

Δεικνύουσα παρατηρήσας τὸν Σαμουὴλ ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ τοῦ
βαρῶνου καὶ ἐκάλεσε τὸν πρῶτον διὰ σχήματος λαΐων εἶτα τὴν
παγετώδη χεῖρα τῆς Βαλερίας τὴν ἔθηκεν εἰς τὴν τοῦ νεανίου καὶ
εἶπε μετὰ κατανύξεως:

— Κόρη μου, δεχθήτι μετ' ἐμπιστοσύνης τὸν συζυγον, ὅ, ὁ
Ἰψίστος σοὶ ἐξελεξε εἶθε νὰ εὐλογήσῃ τὴν ἔωσιν ταύτην καὶ νὰ
μὲ ἀξιώσῃ νὰ τὴν καθιερώσω ἐν τὸς ὀλίγου!

Ἐπηρεασθεῖσα ἡ Βαλερία ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ ἱερέως, ἡ Ἰωὺς
ὑπὸ τῆς κριτικῆς διάνοιαν βουλήσεως τοῦ Σιμουὴλ, ἀντήγειρεν ἡσυχῶς
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ μνηστέρους τῆς συνήνησεν δὲ ἐν βλέμμα
τόσφ' ἀνάμικτον ἐξ ἔρωτος καὶ ὁδύνης ὥς ἐ ἐκπεπληγμένη καὶ τα-
ταραγμένη κατεκοκλίνετο, καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὸν ὑπεχρεώσε νὰ
καθίσῃ.

Ὁ βαρῶνος ἐπλησίασε τότε, ἐνλογαλισθὴ τὴν βαπτιστικὴν του
καί, καθίσας πλησίον τῶν μεμνησ ευμείων, ἤσκιζε μίαν ἀδιόφορον
συνομιλίαν Ὁ Ρυδολφος καὶ ἡ Ἀντωνιέττα ἐπλησίασαν ἐπίσης,
ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν πατέρα δὲ Ροθιὺ, ἐπαεῦρε τὰ γυναικῶν κομῆτα,
ὅστις δὲν εἶχε κινήσῃ ἀπὸ τὴν αἵθουσαν

Ἡ ἀναγγελία ὅτι τὸ δεῖπνον παρεῖσθαι ἀνεκούρυσεν ἅπαντας·
ὁ βαρῶνος ἡγήθη ἐσπευσμένως, ὁ Ρυδολφος καὶ ἡ Ἀντωνιέττα τὸν
ἡκολούθησαν ἡμίσει· ἐπὶ στιγμὴν εὐρέθησαν μόνοι οἱ μεμνησ ευ-
μένοι. Ὁ Σαμουὴλ εἶχε προσφέρει φιλοφρόνως τὸν βραχίονα εἰς
τὴν μελλόνυμφόν του, ἀλλ' ἡτήθει ἐκ συγκινήσεως ἡσπασθὴ τὴν
χεῖρά της.

— Βαλερία, σύγγνωτέ μοι τὴν ὥραν ταύτην, ἐπιθύρει διὰ πε-
μινιγμένης φωνῆς· ἐμπιστευθῆτε ἐφ' ἐμοῦ, θὰ ἀφιερῶσω ἔλπην μου
τὴν ζωὴν νὰ σᾶς ἀποδείξω τὸν ἔρωτα μου, νὰ σᾶς καταστήσω
εὐτυχῇ

¹Επεται συνέχισις

Ἡ νεῖκνις ἐστὲναξεν ἐπιπόνως :

— Ἐλπίσωμεν, κύριε, ὅτι το μέλλον θὰ ἐξαγορᾷ ἡ τὴν ὄξεια ἠλψιν ἢ μοι ἐπιβάλλετε σήμερον ὁ ἐπιμονος καὶ σκληρῆς ἔρωσ σας ἐνίκησεν ὅλα τὰ προσδόμματα, ἐπιθυμῶ νὰ πιστεύσω, ὅτι τοῦτο ἔσται πρὸς εὐτυχίαν μας καὶ θὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ εὖλο ἦσῃ ἅπαντα αἰσίως.

— Εὐχαριστῶ δι' αὐτὴν τὴν καλὴν προαίρεσιν αὐτῆς εἶναι ἡ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ, καθ' ἣν θὰ φανῶ σκληρὸς πρὸς ὑμᾶς, Βαλερίχ' ἡ ἐνωσίς μας μὲ καθ.στῆθ' δοῦλόν σας. ἄλλθ...

Κύβας ἐβυθίσει τὸ ἀκτινοβολοῦν βλέμμα του εἰς τὸ τῆς μνηστῆς του.

— Ἡ ἀπώλεια ὑμῶν εἴμπορεῖ νὰ μὲ καταστῇ ἀγρίον, ἐγκληματίαν.

Ὁ μετὰ τοὺς ἄλλοιότους τούτους ἀρραβῶνας χρόνος παρῆλθε βαριῶς ὁ Σαμουὴλ ἠθάνετο ποσὸν ἡ προυσία του ἦτο ὀδυνηρὰ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ κόμητος Πᾶς ἄλλος ἀπέθανε οὐτῆς τῆς ἀπροκαλύπτου ἀπιστροφῆς θὰ παρητεῖτο ἴσως οὐτοῦ τοῦ συνοικισίου καὶ θὰ ἐβυσίαζε τὸν ἔρωτα εἰς τὴν ὑπερηφάνειάν του· ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν ἐπιμονὴν τὴν χαρκτηριζοῦσιν τὴν φιλήν ἐξ ἧς κατήγετο ὁ Σαμουὴλ ἐνέμεναν εἰς τὸν σκοπὸν του μόνον, δι' ἐμφύτου τινὸς λεπτότητος, ἀληρονομηθείσης ἐκ τινος ἄλλης πρὸς ὑπάρξειώς του ἄλλως πως τελεσθείσης, ἐπεβάλλετο ὅσῳ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, ἀπέφυγε πᾶσαν πρόκλησιν ἥτις θὰ τὸν ἐπράττει ἐπὶ πολὺν χρόνον ἢ ἐνεκὰ τῆς ὁποίας θὰ παρείχοντο ὑπόνοιαι εἰς τὸν κόσμον ἐπὶ τοῦ μυστικοῦ ὅπερ ἴδεν· νὰ μένῃ ἄγνωστον μέχρι τῆς ὀρισθείσης ἐποχῆς Δις ἢ τρεῖς μόνον τῆς ἐξοδικῆδος διήρχετο μίαν ὥρην παρὰ τῇ μνηστῇ του, καὶ τότε διὰ τῆς ἐνδ' ἀφερούσης συνδιαλέξεώς του, τῆς πνευματώδους ἀλλὰ σώφρονος προσεπέθετο νὰ τῇ ἀρέσῃ Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ Βαλερία ἐδῆμψ' ἡ βλέπουσα ὅτι ὁ ναυίας ἐπέβαλεν ἐαυτῇ τὸ ἐπιφυλακτικώτερον σῶσασμόν, ὅτι οὐδέποτε ἀπῆται φιλημὰ τι ἢ ἄλλο δικαίωμα μνηστῆρος, ὅτι οὐδένα ἄλλο ἔλεγε περ' τῶν περιπαθῶν αὐτοῦ συναισθημάτων καίτοι, ἐνίστα, ἡ κτινοβόλου ἐντὸς τῶν μεγάλων αὐτοῦ καὶ μελανῶν ὀφθαλμῶν, ἀνέλαβε θάρρος καὶ ἤρξατο συνομιλοῦσα εἰς θέρως μετ' αὐτοῦ. Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν τὴν εἶρα εἰς τὴν λευκὴν ἐμβάλεον, τὸν παρεκάλεσε αὐτὴ νὰ παῖξῃ

καὶ αὐτὸς ἄτι τι ἰδέχθη τὸ τοιοῦτο λίαν ἐπιχαρίτως καὶ λαδὼν ὡς θεῖα τὸν ὅι σκοπὸν εἶχε ψάλλει ἡ Βαλερία, τὸν ἐπὶ κίλεν ὡς μέγας καλλιτεχνὴς ὅπου ἦτο· τὸ πρῶτον μειδίαμα ἀληθῶς εἰλικρινές· καὶ εὖνουν, τῇ Βαλερίᾳ ὑπῆρξεν ἡ ἀνταμῖβη τοῦ αὐτῇ ἡ νουνεχῆς ἐπιφυλακτικότητος ἐπενήργησεν εὐνοικῶς ἐφ' ὅλων τῶν ἐν γνώσει τοῦ μυστικοῦ. Ὁ Ροδόλφος ἄφησε τὸ κατηφές ὕψος, ὁ γηραιὸς κόμης εἶπεν ἐν στιγμῇ τινὶ εὐθυμίας:

— Ἐγὼ περισσότερον τάχα παρ' ὅσον τὸν ἐνόμιζον ἐπιδεκτικόν!

Ὁ πᾶτερ Μερτίνος δὲ ἐπικυν ἐπρινῶν τὸν ζῆλον καὶ τὰ καλὰ προτερήματα τοῦ μαθητοῦ τοῦ Ὅσον δ' ἀφορᾷ τῇ Ἀντωνανταταν, αὐτὴ καθὼς μεμνημένη ὀλίγον εἰς τὰς φιλελευθέρους ιδέας τοῦ κηδεμόνος της, κτελλήθη ὑπὸ εἰλικρινοῦς συμπαθείας ὑπὲρ τοῦ τραπεζίτου Πρασπέρουσα ὅτι ἡ φίλη της διετελεῖ ἤδη ἦττον δύσελπις, ὅτι ὅτε ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Σαμουήλ, οἱ γαλκνοὶ ὀφθαλμοὶ της διηρώτων ἀνυπομόνως τὸ ὥρολόγιον, καὶ ὅτι ὁ ἀρότος τῶν βημάτων τοῦ νεανίου ἐπέφεραν αἰφνίδιον ἐρυθρότητα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς Βαλερίας, ἡ Δεισποινὶς δ' Ἐδεροστάειν ἔχαιρεν εἰλικρινῶς καὶ ἔρχισε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι αἱ προβλέψεις τοῦ θεοῦ Μωροικίου ἠδύναντο κάλλιστα νὰ πραγματοποιηθῶσι.

Λύγοντος τοῦ μηνὸς Μαΐου, ἡ οἰκογένεια τοῦ κόμητος δὲν ἐπεφασισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου ἦττον ἐνοχλοῦντο ὑπὸ τῶν ξένων Ἐπειδὴ ὁ Σαμουήλ ἦτο ὁ πλησιέστερος τῶν γειτόνων, ἡ Βαλερία ἔαρε νὰ καθῆκεν νὰ τῷ εἶπῃ οἱ ἡλπιζε νὰ τὸν βλέπωσιν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐπὶ πλείονα χρόνον καὶ συχνότερον· εὐτυχῆς καὶ εὐγνωμονῶν ὁ νεανίας δι' αὐτὸν τὸν γλυκὺν λόγον ὑπεσχέθη νὰ ἐπωφεληθῇ τὴν ἄδειαν ταύτην.

Ὁ μετὰ ταῦτα χρόνος διήλθε παιδρὸς καὶ πλήρης ζωηροτήτος τροπαιομαχοῦντος τὰ τοῦ γάμου τοῦ Ροδόλφου καὶ τῆς Ἀντωναντατας, ὁρισθέντος δ' αὖ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ιουνίου, καὶ ἡτοιμάζον συστάμα τὰ τῆς ποικίλης τῆς Βαλερίας. Ἡ ὁ ὑμῖνος δὲ ἐτελείετο τὴν 25ην ὅπου τοῦ Σεπτεμβρίου. Ὀλίγαις ἡμέραις μετὰ τὸ βήπτισμα τοῦ Σαμουήλ, ὁ πᾶτερ Μερτίνος κατανθροισκόμενος ὑπὲρ τοῦ μαθητοῦ τοῦ ἐπὶ νὰ ἐπιτελέσῃ ἡ μέλλουσα κόμησσα δὲ Μ. καὶ ὁ βρεῦς Ρικάρδος παρεδίδθησαν νὰ γίνωσιν οἱ ἀντόχοι τοῦ αἵματος χριστιανικοῦ.

Ἐφ' αὐτὰς τινὰ ὥραις ἡμέρας περὶ τὰ τέλη τοῦ Ιουνίου αἱ

δύο νεάνιδες ἐκάθηντο εἰς σύδενδρόν τι μέρος ἐργαζόμεναι εἰς ἓν τραπεζομαίνοντα δὲ τὸν νῆον τῶν Ἀποστόλων, ἀφίκετο ὁ Σαμουὴλ καὶ διέκοψε τὴν συνομιλίαν των. Μετὰ τοὺς χαιρετισμοὺς, ἔξήγαγεν ὁ νεανίας τοῦ θυλακίου τοῦ ὠραίου βιβλίου, φιλοκάως χρυσοδέτον καὶ τὸ κατέθεσεν ἐνώπιον τῆς Βαλερίας μετὰ γοητευτικοῦ μειδιάματος. Ἡ Ἀντωνέττα, ἥτις ἔκυψε νὰ ἴδῃ τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου, κατελήφθη ὑπο σφοδροῦ γέλωτος.

— Τί ἀστείотης αὕτη πάλιν; εἶπε γελῶσα πάντοτε ἡμερολόγιον διδευμένον διὰ βελούδου καὶ γουρποῦ, ὅποια τιμὴ δι' ἔργον τόσῳ ἐφήμερον!

— Δὲν γνωρίζετε διατί τὰ ἔφερα;

— Ὅχι. ἀγερθίσαν μιᾷ φωνῇ αἱ νεάνιδες

— Λοιπὸν! Δεσποινίδες μου, θὰ σὰ; παρακαλέσω νὰ ἐκλεξετε ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τούτου τὸ χριστιανικὸν ὄνομα τὸ ὅποion θὰ προκρίνῃ ἡ μελλόνουμος καὶ ἡ ἐναδελφός μου διὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ βδελυρὸν ὄνομα τοῦ Σαμουήλ, τὰ τὸσφ ἀντιπαθητικὸν εἰς τὴν Δεσποινίδα Βαλερίαν.

— Δὲν εἶπόν ποτε τοιοῦτόν τι, ἀπήντησεν ἐρυθρίῳσα ἡ Βαλερία, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ὑπαρχουσιν ἄλλα ὀνόματα ὠραιότερα.

Ἀμρότεραι δὲ ἤρχοντο ἐναζητῶσαι σπουδαίως τὸ μᾶλλον ἀρμόζον εἰς τὸν Σαμουήλ ὄνομα, ἀλλ' ὁ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συμφωνήσωσι. Τέλος ἡ Βαλερία ἐπανεκλείσει τὸ βιβλίον δηλώσασα ὅτι μόνη τῆς θὰ κάμῃ τὴν ἐκλογὴν, οὐχὶ ἀμέσως, ἀλλ' ἐν ἀνέσει καὶ μοναξίᾳ.

— Ἴδου ἔρρεται ὁ πατέρας με ζωηρὰν τὴν φυσιογνωμίαν, ἐπρόσθεσε στοιχηματιζῶ ὅτι μᾶς φερεὶ καλὴν τινα εἰδησιν

— Ἀγαπητὰ τέκνα, εἶπεν ὁ γηραιὸς κῆμος, χαιρετῶν τὸν μέλλοντα γαμβρόν του ἐγκαρδιωτερον παρὰ τὸ σῦνθεος, ἔρχομαι νὰ σὰς εἶω ὅτι ὅλα τὰ σχέδια μας διὰ τὸν γάμον τοῦ Ροδόλφου μετεβλήθησαν ἐλαττον τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπιστολὴν παρὰ τῆς θεικῆς σου, τῆς πριγκίπισσας δ'—Ο. . . Ἴδου ἐτέρᾳ ἐσώκλειστος διὰ σὰ Ἀντωνέττα. Ἡ πριγκίπισσα μὲ πληροφορεῖ ὅτι ἡ ἑδυναμία καὶ οἱ πόνοι οὓς αἰσθάνεται ἡμέρη εἰς τοὺς πόδας τὴν ἐμποδίζουσι νὰ ἔλθῃ εἰδῶ· ἀλλ' ἡ ἰδέα τοῦ νὰ μὴ παραπτῇ εἰς τὸν γάμον τῆς ἀνεψίᾳς τῆς τῇ φαίνεται τὸσφ ἐπιτόνως ὥστε μὲ θερμοπαρκαλεῖ νὰ ὑπαγῶ με ὅλους

τοὺς ἰδικούς μου νὰ ἐορτάσωμεν τὸν ὑμέναιόν σας εἰς τὸ κτῆμά της καὶ νὰ διέλθωμεν ἐκεῖ ἐβδομάδας τινάς

— Καὶ τί ἀπεφασίσεις, πάτερ; ἡρώησεν ἡ Βαλερία, ρίψαπα ἔν κρύφῳ βλέμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Σουμουήλ, κταστώντος κατηφοῦς.

— Οἱ ὄροι τῆς προσκλήσεως δὲν ἐπιδέχονται ἄρνησιν, μὴ ἔχουσιν ἄλλως τε λόγον τινὰ εὐλογοῦν. Ἐγὼρ σὺ τὴν προγλήπισσας πρὸ τῆς χρεῖς της, ἦτο θελητικὴ γυνὴ, καὶ ἐπειδὴ, προσετι, εἶνα στενὴ συγγενὴς σου, Ἀντωνέττα, λογιζομαι εὐτυχὴς ἀνανεῶν τὴν γνωριμίαν της θὰ τῇ ἀπαντήσω λοιπὸν ὅτι δεχόμεθα, καὶ ὅτι θ' ἀναχωρήσωμεν ἐντεῦθεν εἰς τὰς δύο ἢ τὰς τρεῖς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου. ὦρα, χαίρετε, σὰς ἀφίνω εἰς τὴν συνομιλίαν σας.

— Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κόμητος καὶ ἐνθ' ἡ Ἀντωνέττα ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολὴν τῆς θείας της, ἡ Βαλερία προσέκλινεν ἐπὶ τοῦ Σκουυήλ, ὅστις, σκυθρωπὸς καὶ συλλογισμένος, ἐστηρίχτο διὰ τῶν βραχιόνων του ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Τὸ νέον σχέδιον τοῦ πατέρα φαίνεται ὅτι δὲν σὰς εὐχαριστεῖ, εἶπε σιγανῇ τῇ φωνῇ

Ὁ νεανίας ἐστенаζε.

— Χωρισμός πολλῶν ἐβδομάδων καὶ ἡ παρουσίᾳ σου εἰς ἐορτάς, εἰς αἷς ἡ θεδιασμένη καὶ ἐτυχὴς θεοῖς μου δὲν μοὶ τὸ ἐπιτρέπει νὰ λαβῶ μέρος, δὲν μ' εὐχαριστοῦν θεοβ'ως Ποῖα αὕτη ἡ πριγίπισσα δ' Ο...;

— Εἴθε ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς τῆς Ἀντωνέττας, εἶνα χήρα ἀπὸ ἐτῶν, φιλάσθενος, καὶ ζῇ μεμονωμένη εἰς τὰ κτῆματά της ἐν Στυρίᾳ· δὲν τὴν εἶδον ποτὲ, ἀλλ' ἤκουσα νὰ λέγῃσι πολλὰ καλὰ περὶ αὐτῆς.

— Μη μοῦ ὀρνηθῇτε μίαν ἀντιστάθμισιν εἰς αὐτὴν τὴν ἀπροσδίκητον θλίψιν, ἐπροσθεσὶν ὁ τραπεζίτης μετὰ τινὰ σιγμὴν σιωπῆς· ἔλατε μὲ ὅλους τοὺς ἰδικούς σας νὰ περῶσθε μιαν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχὴν μου, ἐκεῖ ὅπου τὴν πρῶτην φορὰν ἔσχον τὸ εὐτυχημα νὰ σὰς ἶδω.

— Σὰς τὸ ὑπέσχομα., εἶπε ζωηρῶς ἡ Βαλερία· πρὶν ἢ ἀναχωρήσωμεν θὰ διέλθωμεν μιαν ὅλοκληρον ἡμέραν παρ' ὑμῖν.

Ἡ νεανίς δὲν ἰδυσκολεύθη νὰ ἐπιτύχῃ τὴν συγκαταθεσιν τοῦ

Ἐνῷ διηρχοντο διὰ τοῦ μακροῦ καὶ ὑπὸ ἔργων δρυῶν σκια-
ζομένου διαδρόμου, τοῦ εἰς τὸ μέγαρον ἄγοντος, ἡ Ἀντωνέττα ἐψι-
θυρισε γελῶσα : Ἰδὲ τί ὤλετον οἱ ὀδοῦμαα. Βαλερία ! Νοτιζῶ ὅτι
θὰ ζῆτες εἰδὼ πολὺ κελὲ καὶ ὅτι ἔας κομῆς δὲν θὰ ἤδυνάτο νὰ
σοὶ προσφερῇ πλέον τούτου Ἡ Βαλερία δὲν ἀπεκρίθη τίποτε, τὸ
βλέμμα της ἠτένιζεν οὐχὶ τὴν ἐπαυλιν καὶ τὰ περὶ αὐτὴν, ἀλλὰ
τὸ λομγόν καὶ λεπτοφύειν σωμα τοῦ οἰκ δεσπότου, ἰταλμένου ἐπὶ
τῆς τελευταίας βεθυίδος τῆς κλιμακῆς, ὅπως ὑποδεχ' ἦ τοὺς ξένους
τοῦ γ. ρ. νὰ τὸ ὀλοιογήσῃ, καὶ νὰ ἀρὰ κόμῃσιν ἐπαύσει οἰκτερουσα
τὴν θυσίαν της ἡ παρουσία τοῦ Σαμουὴλ κητέστη αὐτῇ εὐχραι-
στησις ἢν ἀνεκενὴ ἀνπομονῶς δε. θὰ παρητεῖτο βδολῶς τοῦ
μνηστῆρος της καὶ ἐπὶ τῆς προσεφερετο κίτησος ἐπωφελιστέρᾳ ταύτης

Ὁ Σαμουήλ ἀνέπτυξε τὴν μάλλον ἐγκάρδιον καὶ ἀξιαγάπητον ὑποδοχὴν. Εἰσάireτο γαῖμα, περίπτος εἰς τοὺς κήπους, λεπτομερὲς θία τοῦ μεγαρου ἅπαντος καὶ τοῦ περιέργου μουσεῖ· ἐξ εἰκότων καὶ ἀρχαιοτήτων, ἃς ὁ νεανίας εἶχε προσπορισθῇ κατὰ τὰ διακροα ταξείδια του ἔπρεπε νὰ τὺς ἀπασχολήσιν τὴν πρῶτην μετὰ μισημέριν ἐπρεπε νὰ καθιερωθῇ εἰς ἐιδρομὴν δ' αὖ πλοιαρίου ἐπὶ μεγάλῃ τινος λιμένος, διεφθρυσμένης ἐπὶ τῇ ποιητικῇ ὡραιότητι τῶν ὄχθων της.

Μετὰ τὸ γαῖμα, ὁ γηραιὸς κομῆς καὶ ὁ βρῶνος ἀπεσύρθησαν εἰς ἐν τῶν ἀνδρῶν, ὅπως λαβῶσ. τὸν κορφὴ, καπνίσωσι τὰ σιγάρι των καὶ τελεσωσιν ἐν ἀνέσει ἢ χώνευσιν. Οἱ νεανιοὶ συνῆλθον εἰς παρεμβίμην τὴν αἰθυσαν, περπατήσαντα δὲ ἡ Βαλερία ἐν κλειδοκύμβαλον καὶ τραπέζια π' ἦσαν μουσικῶν β' βλίων παρεκκλεσε τὸν Σαμουήλ νὰ ταξίξῃ τι. Μετὰ τῆς διακινουμένης αὐτὸν χάριτος ἀνταπεκρίθη ὁ νεανίας εἰς τὴν ἐπιθυμίαν της οὐδαποτε δ' ἴσως τὸ ἔσμά του ὑπῆρξε τόσῳ θαυμάσιον, διατυρον, ἐκφραστικόν, ἰδιότροπον· ἡ μελωδία, ἄλλοτε ζωηρὰ καὶ θριαμβευτικὴ, ἄλλοτε δισταζούσα καὶ πλήρης μελαγχολίας, ἐφάνετο ἀκρολουθοῦσα πιστῶς τὰ αἰσθηματὰ τοῦ καλλιτέχνου.

Ὅτε ἡ τελευταία δόνησις ἀπεσείσθη, φρενιτιώδη χειροκροτήματα ἠγέρθησαν ἐκ τε τοῦ ἀνδρῶν καὶ τῆς αἰθεύσης, μὴν δὲ ἡ Βαλερία, ἥτις ἐπακουμβοῦσα ἐπὶ τοῦ κλειδοκύμβου, εἶχεν ἀκύνει μετὰ μεγάλῃς συγκινήσεως, δὲν ἐξεφρασθῇ ἐπαινετικὸν τι· ἀλλ' ὅτε ὁ Σαμουήλ ἠτοιμάσθη ν' ἀφήσῃ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἀνύψωσεν αὐτὴ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ψιθύρισε: «Ὁχι, ὅχι ἐπιθύμου· νὰ σὰς ἀκούσω ἔκτο μὲλψαιε καὶ τι εἶπε» — Ὁ τραπέζιτης ἐπανέκθησε τὸ διακροα βλεμμα τοῦ εἰσεδυέντος ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Βαλερίας εἰς τὴν γλυκεῖαν καὶ ηχηρὰ αὐτοῦ φωνὴν ἐμελψε τὸ μέος τοῦ «Ἐ γαρδ, ἐν τῇ Λοὺ κί α, ὅπου ὁ προδοθεὶς μνηστὴρ ἐν πεμτεῖ κατὰ τῆς ἀπίστου τὴν ἀπελπισίαν καὶ τῆς ἐπιπλήξεως του

Ἡ καρδιὰ τῆς Βαλερίας ἤρξατο πάλλουσα ἐπισπώσ· αἱ συγκινητικαὶ αὗται ἀρμοῖαι εἰτε μὲν πηλλοῦσαι περικαθώς, ὅτε δὲ πλήρεις πυρρῆς θαύσεως, ἐβαρύνον ἐπ' αὐτῆς ὡς πιεσίς τις νευρικῆς· τρόμος τὴν συνισταρχεῖ τῇ ἐφαίνετο ὅτι αὐτὴν ἐν ἰδίᾳ ἐμέμφοντο

— "Λάδετε ὡς μέγας καλλιτέχνης, εἶπεν αὐτῇ, ἄφου ἐτελείωσα· ἀλλὰ διατί νὰ ἐκλεξήτε αὐτό τὸ μέρος :

Ὁ Σαμουὴλ λαβὼν τὴν χεῖρά της τὴν ἡσπάζθη. Ἰδὼν δ' ὅτι ἔτρεμε, ἔκυψε μετὰ ζωηρότητος καὶ εἶπε:

Σύγγνωτέ μοι· εἰσθε ὅλη ὥχρα. οὐδ' ἐγὼ ὁ ἰδιος γινώσκω τί με ὤθησε νὰ ψάλλω αὐτὸν τὸν σκορόν· ἀργότερα ν' ἀπανορθώσω τὸ σφάλμα μου· θὰ ἐκλεξήτε ὑμεῖς ὅ,τι θελετε ν' ἀκούσητε.

Ἀφου καὶ ἄλλους ἐπαινούς ἀπεκομίσαντο ὁ Σαμουὴλ ἐπρότειναν εἰς τὴν συντροφικὴν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν λίμνην· ἀλλ' αὐτὸ τὸ σχέδιον δὲν καλοήρυσεν εἰς τοὺς δύο γηραλέους ἄρχοντας.

— Ἀγαπητοὶ φίλοι, εἶπεν ὁ βροῦνος Μαυρίκιος, ὅσω ἐλκυστικὴ καὶ ἢ ἡ πρότασις αὕτη, νομίζω ὅτι ἀνάπαυσις τις ὀνειροπολητικὴ ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου τούτου, κατόπιν τοιχυτῆς θερμότητος τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ κοπιώδους λυκουλλεῖου γεύματος, ἔσται προτιμωτέρα· νομίζω δ' ὡταύτως ὅτι ἐκπράζω καὶ τὴν γνώμην τοῦ φίλου Ἐγών, προτείνων ὑμῖν, Κυρίαι μου, νὰ ἐπιχειρησῇτε αὐτὸ τὸ ταξεῖδιον ὑπὸ τὴν προστασίην τῶν μελλονύμφων σας· δύνασθε μάλιστα νὰ φαντασθῇτε ὅτι οὕτω πως ὀλισθαίνετε ἐπὶ τῆς ζωῆς ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος· τοῦτο θὰ ᾔηε τόσῳ ποιητικόν ὅσω καὶ πρόσφορον τῇ περιστάσει.

— Πάντοτε ἐτοιμόλογος εἰσσι, θεῖε Μαυρίκιε, διὰ νὰ δικαιολογῇς τὴν ἀνηγοίαν σου, εἶπε γελῶσα ἡ Ἀντωνένττα, μόνον λησμονεῖς ὅτι ἵνα συμπληρωθῇ ἡ ἔμφρασις αὕτη τοῦ ἐπὶ τῆς θαλάσσης περιπάτου τῆς ζωῆς, μᾶς λείπει ἡ τρικυμία.

— Τίς οἶδε ; Ἴσως, ὁ οὐρανός, ἵνα δοκιμασθῇ τὸ ἀμοιβαῖον ἥαρος μας. μᾶς πέμψῃ καὶ τὴν καταιγίδαν, εἶπεν ἡ Βαλερία ἡ ζέστη εἶνε τόσῳ πνιγρὰ . . . ! μοι ἐφάνη δὲ ὅτι καὶ ὑποπτὰ νέφη ὑπεφαίνοντο εἰς τὸν ὀρίζοντα.

— Τι τρέλλα ! ὁ οὐρανός εἶνε καθυρός· οὐδὲν προσηνίζει καταιγίδα· σπεύσωμεν μόνον νὰ ἐπωφεληθῶμεν τὴν δροσὴν· θὰ ᾔηε λαμπρὰ εἰς τὴν λίμνην !

Καὶ ἡ ζωηρὰ Ἀντωνένττα ἤρπασε τὸν πῖλον καὶ τὸ ἀλεξήλιον της, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Ροδόλφου καὶ κατήλαθε τρέχουσα τὰς βαθμίδας τοῦ ἀνδῆρου. Ὁ Σαμουὴλ τοὺς ἠκολούθησε μετὰ τῆς Βαλερίας καὶ ὠδήγησε τοὺς ξένους του διὰ τῶν σκιερῶν δειδροφυτειῶν τοῦ δάσους του μέχρι τῶν ὀχθῶν τῆς λίμνης.

Κάτωθεν λίθινῃ κλίμακας ἤγαυροβόλουν περὶ τὰ δέκα σκάφη παντὸς σχήματος καὶ μεγέθους καί, μεταξύ αὐτῶν, μεγάλη ἄκατος ἰστολισμένη δι' κνησῶν καὶ ταπήτων, προητοιμασμένη βεβαίως διὰ τὴν ἐκδρομὴν. Ὁ Ροδόλφος ἔρριψε βλέμμα ὑποπτον ἐπὶ τῶν δύο κωπηλατῶν τῆς ἄκατου.

— Ἀγαπητέ μοι Σχμουήλ, ἰδοὺ ἐτοιμασία ὀλίγον τιμῶσα τὴν ἐτοιμότητά σας. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν μὲ πολυευχαριστεῖ περιδιάβασις μὲ αὐτὰ τὰ δύο ὑποκείμενα, καὶ ἐπειδὴ ὁ θεὸς καὶ ὁ πατὴρ ἐσχολὴν φρόνησιν νὰ μείνωσιν οἰκადε, προτείνω νὰ λάβωμεν τὰ δύο ἐκείνα ἐλαφρὰ ἀκάτια, τὰ χωροῦντα ἕκαστον δύο ἐπιβάτας, καὶ νὰ περιδιαβῶμεν μὲ αὐτὰ ἕκαστος τὴν σύντροφόν του.

Το ἀληθές εἶνε ὅτι ὁ νέος κόμης ὀλίγον ἐνδιεφέρετο ἐκ τῆς ὀλίγου ὀχλοῦ· συντροφίς τῆς ἀδελφῆς καὶ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του Ἐπιθύμει· νὰ εὐρεθῇ κατὰ μόνας μὲ τὴν Ἀντωνέτταν.

— Ὅχι εἰμι κατεγοητευμένος ἐκ τοῦ τοιούτου σχεδίου τῆς περιδιαβάσεως, ἔ· καὶ ἡ κόμηςσα Βαλερία τὸ ἐπεδοκίμαζε, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας· ἀλλ' ἡ νεάνις οὐδόλως ἀντέστη εἰς τοῦτο· διεκίετο εἰσέτι ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ἔκματος τοῦ Σχμουήλ· οἱ περιπαθεῖς τόνοι τῆς φωνῆς του ἐβόμβουν ἐτι εἰς τὰ ὦτα τῆς καὶ ἐπιθύμει μίαν ὥραν ἡσύχου συνδιαλεξέως.

Ἐτοποθετήθησαν λοιπὸν τὰ δύο ζεύγη, οἱ καθυλλίμιοι ἔλαβον τὰς κώπας καὶ ἀπεμακρύνθησαν μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ ἐπανευρεθῶσιν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος μετὰ δύο ὥρας.

Ὁ Ροδόλφος ἰστράφη ἀριστερὰ ὅπως ἀκολουθήσῃ τὴν ὀχθὴν· ὁ Σχμουήλ διευθύνθη πρὸς τὸ μέσον τῆς λίμνης, ὅπου ἔβλεπον μικροῦθιν μικρὰν τινα νῆσον κατὰ σκίον ἐκ δένδρων. Ἡ εὐρεῖα λίμνη ἦτο ἡρεμὸς καὶ λυῖα ὥσει καθρέπτῃς, οὐδ' ἐλάχιστος ζεφυρὸς διετάρασσε τὰ κύματα· ὁ δὲ Σχμουήλ, βραδείως κωπηλατῶν, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπᾷ τούς ὀρθακμοὺς ἀπὸ τῆς γοητευτικῆς συντροφου ἥτις, ἐν τῇ λευκῇ διαφανείᾳ αὐτῆς, καὶ μὲ τὴν μακρὰν σπουδοειδῇ κόμην τῆς, ὡμοιάζει τὴν νεράϊδα τῆς λίμνης ἐλθοῦσαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν νὰ καποπτρισθῇ εἰς τὰ διαφανῆ ὕδατα.

